

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Broj 31

Izlazi subotom

Zagreb, 1. studenog 2008.

Sadržaj

Molitva	2
Lustracijsko oko	3
Urednikovo slovo	5
Knjige	6
Moram reći	7
Zahtijevamo lustraciju	9
Genocid	16
Bosno moja	20
Vijesti	28
Zgodopis	31
Hrvatski jezik	40
Bog nas je stvorio	43
Nova djela	46
Srpsko pravo na reč	48
Antikorupcijski pogledi	50
Osvrti	51
Zdravodrugovi	54
Banovina Hrvatska	55
Podlistak	57
Roman	58
Klanjanje	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Glasnik je
besplatan
Prijaviti se možete
na hitrozov
hrvatska.uljudba@gmail.com

EUROPSKA UNIJA ODGOVORNA JE ZA MAFIJAŠKE OBRAČUNE U HRVATSKOJ

BANOVINA HRVATSKA MESIĆEVO USTAŠOVANJE

LUSTRACIJSKO OKO NA JOSIPU PERKOVIĆU NETKO ĆE, IPAK, PLATITI RAČUN SAŠA RADOVIĆ: MORAM REĆI!

PANIKA NA HRVATSKI NAČIN

Uskoro u Glasniku:

Razgovor s generalom Ljubom Ćesićem Rojsom

**MAFIJA SJEDI U HRVATSKOM
DRŽAVNOM I POLITIČKOM VRHU**

OČE NAŠ

(molitva za tebe od mene)

U sljedećih 60 sekundi prestani raditi što god radio/la i iskoristi ovu priliku.

Doslovno samo 1 minutu! Sve to treba učiniti jest sljedeće:

Jednostavno izmoli molitvu "Oče naš " za osobu od koje si dobio/la ovu poruku ili koju odabereš!

(Slijedi molitva Oče naš ...)

Sljedeće, zastani u razmišljanju i budi zahvalan Gospodinu za

snagu u svom životu, da možeš raditi ono što je Njemu po volji.

Pošalji ovu poruku drugima, pa će tako više ljudi moliti za

tebe, a puno će ljudi moliti jedni za druge u lancu molitve.

Ako je tako, reci:

"Ja volim svoga Gospodina. On je izvor mog života i moj

Spasitelj. Daje mi ići kroz dane i noći. Bez njega sam nitko, ali s njim mogu sve.

Krist je moja snaga.

Sve mogu u Gospodinu koji me jača!"

Slijedi ove upute, jer Isus kaže: "Ako me se sramiš, i ja ću se tebe sramiti pred mojim Ocem".

Mir s tobom. I blagoslov Presvetog Trojstva neka prati tvoje

dane, tvoj život i tvoje drage!!!

*Jelena Miličević
jela@dodo.com.au - Canberra
Australija*

TO JE ON

JOSIP PERKOVIĆ

KRVAVI POHOD JOSIPA PERKOVIĆA

www.hsp1861.hr

Bivši šef drugog odjela zagrebačke Udbe, i šef u osječkoj Udbi, te bivši drugi šef bivše vojno-obavještajne službe SIS Republike Hrvatske, JOSIP PERKOVIĆ, kojega od 11. prosinca 2005. putem policijske tjeralice bavorske policije, i Interpola, traži Bavorska služba za suzbijanje kriminaliteta (BLKA), raspisujući novčanu nagradu od pet (5) tisuća eura za informaciju koja može pridonjeti njegovu uhićenju (info@bka.de), pod sumnjom da je za vrijeme Titove Jugoslavije poticao i pomogao u ubojstvu hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića, dana 24. studenog 2006. godine, kao da se ne nalazi na tjeratici i tražilici Interpola, daje pred Županijskim sudom u Zagrebu iskaz.

Istovremeno Perkovićev sin Aleksandar (Saša) radi u uredu predsjednika Republike Hrvatske, Stjepana Mesića, i to na savjetovadnim poslovima nacionalne sigurnosti, a u titoistički ured na Pantovčaku navraća i Josip Manolić, Rankovićev pukovnik Udbe, Tuđmanov šef obavještajne zajednice Republike Hrvatske (UNS) i majstor svih mogućih manipulacija, kleveta, dezinformacija i propagande, kao i, od njemačkog glavnog državnog odvjetnika, osumnjičeni „majstor“ Josip Perković. Pored Perkovićeva sina u titoističkom uredu radi i Budimir „Buda“ Lončar, titoist.

Postoji utemeljena sumnja da je visoki oficir Udbe, i časnik Hrvatske vojske, brigadir Josip Perković (možda ga je predsjednik Mesić u međuvremenu promovirao u pričuvanog generala HV), iz Budimpešte, 28. lipnja 1992. godine (na srpski Vidovdan) uputio izvještaj srbijanskom ministarstvu unutar-njih poslova u Beogradu, na čelu kojega se nalazi balkanski krvnik i vođa velikosrpske agresije na Republiku Hrvatsku, Slobodan Milošević.

U navedenom dopisu i dokumentu, pod naslovom „Osvrt na neosnovane optužbe i ucjene!“, Josip Perković proziva srbijanske udbaše, predbacujući im da nisu likvidirali srpskog fašistu, vođu četnika Vojislava Šešelja, dok su oni (hrvatski članovi bivše jugoslavenske Udbe) u Zagrebu likvidirali Antu Paradžika, kojega boljševik Josip Perković post mortem kleveće kao „fašista“. Josip Perković izvještava Beograd, da je njegova Udba u Zagrebu „dotukla Hrvatsku stranku prava“. Josip Perković također obavještava svoje kolege i gazde u Beogradu odnosno srbijansku i jugoslavensku vladu, čija je armija („JNA“) brutalno napala Republiku Hrvatsku i razorila Vukovar, da su sve najvažnije službe

Miloševićeve Jugoslavije (SSIP, SDB, SSNO i KOS JNA) dobile od tajne službe iz Republike Hrvatske sve obavještajne podatke o oružju koje je dopremalo Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. „Našom zaslugom“, nastavlja i završava svoje izvješće šef vojno-obavještajne službe SIS Republike Hrvatske, brigadir Josip Perković, „Jugoslavenska je armija na tim kanalima zaplijenila oko 70% svakojakog oružja i opreme“.

ENIGMA PERKOVIĆ

Željko Peratović, „Globus“, Zagreb, 19. prosinca 1998.

„Globusov“ novinar Željko Peratović iznosi potresno osobno svjedočanstvo o svojem trosatnom razgovoru s Josipom Perkovićem, visokim dužnosnikom hrvatskih tajnih službi, u ponedjeljak, 14. prosinca 1998., u restoranu „Plitvička kuća“ u sklopu Motela „Plitvice“ na zagrebačkoj zaobilaznici...

Kod sebe imam pištolj i mogao bih vas ubiti. Što biste na to rekli, gospodine? Tko bi za to odgovarao? - unijevši mi se u lice bijesno se proderao Josip Perković, savjetnik u HIS-u i predavač na Obavještajnoj akademiji u Zagrebu.

Njegovu su glasnu prijetnju čuli svi gosti i osoblje restorana „Plitvička kuća“, a izrekao ju je između 13.30 i 16.30, za vrijeme našega prvog neslužbenog razgovora i upoznavanja, do

kojeg je došlo na njegov zahtjev.

Istu je prijetnju, na razne načine, ponovio nekoliko puta.

Moj uzbudljivi doživljaj upoznavanja s čovjekom koji je bio zadnji šef Udbe u SRH i koji je imao najviše utjecaja na ustroj svih današnjih hrvatskih obavještajnih službi pred sudom će potvrditi i dvojica Zagrepčana dragovoljaca Domovinskog rata, koji su diskretno sjedi-

li nedaleko od stola za kojim sam razgovarao s najvećom enigmom hrvatske obavještajne zajednice.

Kako su mi dvojica spomenutih ulijevala povjerenje da Perković poslije neće moći manipulirati našim sastankom - što je kao mogućnost, najavio tijekom razgovora - te da će, ako mi život bude ugrožen, moji zaštitnici biti brži, na drsku prijatnu visokog dužnosnika hrvatske obavještajne zajednice samo sam se slatko nasmijao.

- Dragi gospodine, ako me sad ubijete, ja o tome, sigurno, neću progovoriti ni riječi, ali budite uvjereni da ćete vi odgovarati!

- Ako bi me i osudili, izvukao bih se najkasnije za dvije godine! - bahato je otpuhnio Perković malo se primirivši.

Josipa Perkovića osobno sam u novinskim krugovima prozvao hrvatskim Edgarom J. Hooverom, kontroverznim šefom FBI-a.

Perković je bio posljednji šef SDS-a SRH i mnogi ga hrvatski emigranti drže ključnom osobom za rasvjetljavanje šezdesetak ubojstava Hrvata po svijetu... Ako i nije bio osobno odgovoran za neka od njih, s obzirom na funkcije koje je imao u sustavu tadašnje tajne policije, morao je imati potpun uvid u arhiv te upoznati sve njezine tajne.

Nekontrolirani bijes

S obzirom na funkciju šefa SIS-a za vrijeme Domovinskog rata, i izjave niza dužnosnika drugih hrvatskih obavještajnih službi i povratnika u Hrvatsku, Perković je prilično upućen i u rasvjetljavanje smrti Mire Barešića, Ludviga Pavlovića, Blaža Kraljevića, Ante Paradžika, Zorana Udiljka...

Susreret s Josipom Perkovićem organizirao je Zdravko Pejić, privatni obrtnik iz Poreča, čija građevinska firma obavlja radove na području Osječke županije.

Pejića sam upoznao u jesen 1997. kao jednog od ratnih šefova SZUP-a u Osijeku. Pomogao mi je u pokušaju rasvjetljavanja kontroverznih zbivanja za vrijeme agresije na Osijek. Usput, ispričao mi je kako ga je u SDS-u Osijek 1979. zaposlio "jedan divan čovjek i veliki obavještajni profesionalac i Hrvat, Josip Perković". Rekao je da bi bilo dobro da se upoznam s njim, jer je on "sad savjetnik Miroslava Tuđmana u

HIS-u".

Kad sam, potkraj 1997., izvještavao o projekciji filma švedskog novinara hrvatskog podrijetla Nikole Majstrovića o kontroverznoj smrti Mire Barešića, zamolio sam Pejića da me poveže s Josipom Perkovićem. Tražio sam Perkovićevu izjavu o navodima iz filma po kojima je on, kao šef SIS-a, 1991. bio jedna od karika u lancu zavjere oko Mire Barešića, što je urodilo njegovom, ni danas službeno razjašnjenom, smrću.

Pejić mi je prenio Perkovićevu poruku da on ne bi ništa govorio i da je kao šef SIS-a izvješće predao na najviše mjesto.

Pejić mi je predložio da ne pišem negativno o Perkoviću jer je on vrlo dobar s Miroslavom Tuđmanom, tadašnjim čelnikom svih hrvatskih obavještajnih službi.

Na razgovor sam došao u 12.45, petnaest minuta prije dogovora. Pejić je stigao u 13.15. Poslije su mi prijatelji potvrdili da su ga vidjeli da se vrti oko motela, vjerojatno radi mjera sigurnosti.

Perković je stigao u 13.30, ispričavši se prometom.

Nakon nekoliko ljubaznih rečenica s Pejićem. Perković se, izgubivši vlast nad sobom, odmah obrušio na mene! Neprestano me optuživao da sustavno negativno pišem o njemu, navodeći intervju s Josipom Majerskim, u "Globusu" broj 418., gdje je na naslovnoj stranici stajala tvrdnja: Josip Perković odgovoran je za ubojstva slavonskih emigranata, za Gajskog, Kostića i Senića!

Perković me drži odgovornim za taj naslov, a ako ga nisam ja dao, neka priznam tko jest, te da bih mu se trebao javno ispričati i zbog naslova i još nekih tvrdnji koje je Majerski izrekao o njemu.

Pitao me kakav sam ja to profesionalac kad razgovaram s pedofilom.

Perković se uporno vraćao prijatnjama i ocjenama da se sa mnom ne može razgovarati jer da sam ja uvjeren kako je on negativac te da nas dvojica nikad nećemo surađivati. Dodao je: kad mu pukne film, on će prema svima koji budu o njemu pisali negativno, biti mnogo gori.

Ponudio sam mu intervju na prostoru koji želi. Najavio sam kako bih ga pitao i o drugim njegovim zaslugama u Domovinskom ratu, a ne isključivo o uvodu stotinjak punih šlepera oružja.

"To što sam ja radio 1990. vama i vama sličnima spasilo je život!" uzbuđeno je ponavljao.

Nekoliko puta dovodio je u sumnju i moje hrvatstvo i sumnjičavo me pitao što sam ja radio 1988., 1989., kad je on privodio na informativne razgovore Jovana Raškovića i Jovana Opačića i zatvarao ih. Gdje mi je onda bila hrabrost?

Rekao sam da tada bio student druge godine sociologije na zagrebačkom FF-u...

Opet je ustvrdio da "ovaj razgovor ne vodi ničemu".

Ispunjeno obećanje

Na rastanku, platio je svojih pet deci bijelog vina, moja dva piva, kavu s mlijekom i Pejićev čaj. Zatim me poslao da vidim što u susjednom separeu radi njegov prijatelj Zdravko Pejić. On je hinio čavrljanje s jednom mladom gospođicom. Za to vrijeme Perković je, navodno, tražio naočale na stolu. Osobno sam mu ih pronašao.

Moji svjedoci i zaštitnici, dragovoljci, poslije su me obavijestili da je, umjesto traženja naočala, grozničavo pipao pod stolom u nadi da će otkriti skriveni mikrofona za koji je, vjerojatno, mislio da sam ga podmetnuo.

Za ta tri sata poučnog, zabavnog i gadljivog upoznavanja Perković me pokušao napiti, a nekoliko me puta i grubo uhvatio za ruku, nastojeći me spriječiti da odem na toalet.

Pejić je, po klasičnoj policijskoj metodi, igrao ulogu dobričine, i tu i tamo smirivao strasti...

Na rastanku smo se Perković i ja rukovali. Obećao sam mu da ću u sljedećem tekstu koji budem pisao o njemu navesti da, po njegovim riječima on nije 1978. bio načelnik Centra SDS-a Osijek nego običan inspektor i zato se ne osjeća odgovornim za ubojstva o kojima je govorio Majerski.

Evo, ispunio sam to obećanje...

NETKO ĆE, IPAK, PLATITI RAČUN

Odbrojavanje je počelo.

Aktualna hrvatska vlast, izrasla na partizanskom đubrištu, na partizanskoj gnojnici, pred slomom je. Teško da će joj pomoći obilna financijska pomoć (čitati: zaduženja, jer onaj koji daje, zna uvijek zašto daje) sa Zapada, budući ni Titovoj strvinji nije pomogla, sustav umreženih poslužnika i doušnika, te buldog-budalaši, kao sigurnosni oslonac toga frankenštajnskog tijela. Dakako bez glave, zapravo bez pameti u njoj.

Otići će. Nedvojbeno. Ali, netko račun mora podmiriti! Inače, bit će krvavih glava. Ne samo okrvavljenih.

Zna li su oni što ih čeka. Dobro su se stoga pripremili i rasporedili. Četdesetpet godina zla nosilo je svoje breme, koje je negdje trebalo istovariti. Rekoše, kad već mora, neka to bude na leđima nekog drugog. Samo da nas mimoide. Jedni, tvrdokorni i u potpunosti vjerni svojoj Partiji, promijenivši samo ime, ne i ćud, nastaviše dalje kao „socijaldemokrati“, sdp-ovci. Drugi, ta trebalo je i svježe krvi, šminke, ruku po ruku, pridružiše im se (Kad su ih uopće i napustili?), isto „-ovci“, ali uz „nacionalni“ dodatak kao hdz-ovci. Isti sadržaj, čak i isto pakiranje, samo s nešto nejasne razlike u nijansi boji. Dakako, privremeno. Zadržaje tako zajedno sve pod nadzorom. Partizanskim.

Raskomotiše se, a račune ne platiše.

Što sada, kad konobar opet kuca na vratima? Ne zvoni, nego lupa. Morat će žrtvovati jedni druge, jer igra sa „sitnim ribama“ više ne prolazi. Za roštilj su jednako spremni, jedni i drugi, „ortodoksni“ (dr. sc. Franjo Gregurić, Ivica Todorić, Milan Artuković, Goran Štok, Stjepan Mesić, ...), ali i „reformirani“ (Milan Kovač, dr. sc. Ivo Sanader, Miroslav Kutle, Ninoslav Pavić, Jako Andabak, ...).

Tipujem na reformiranu žrtvu. Ortodoksni su prefriganiji i iskusniji. Možda i manje pohlepniji, ako je to ikako moguće. Nije ih Tovariš slučajno dvaput nadmudrio na izborima. Uostalom, nije slučajno ni to što upravo ovih dana general Ljubo Česić Rojs (u interviu na Radio Vrhu iz Vancouvera) opet spominje onih Sanader-Kutlinih 800.000 DEM iz „Žabice“ (navodno transkript-iranih).

Onda dragi prijatelji, čeka nas veliko finale. Jeste li spremni? Za braniti svoju Kuću od tatova, ako Dom već ne smijemo.

Još jedan gutljaj ... vina

T. Drugan

HRVATSKA KNJIŽARA
knjizara.hrvatskauljudba.hr
 preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Josip Kozarac: PJESME , str. 148, 1930. godina	30,00 kuna
Antun Kovačić: U REGISTRATURI , str. 373, 1919. godina	30,00 kuna
L. N. Tolstoj: KREUTZEROVA SONATA , str. 397, 1964. godina	40,00 kuna
Eugen Kumičić: OLGA I LINA , str. 275, 1965. godina	40,00 kuna
August Šenoa: ZLATAROVO ZLATO , str. 312, 1978. godina	45,00 kuna

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Razgovor sa
Sašom Radovićem, autorom
istoimene knjige

Pitanje:

Zašto baš „jamio“? Nije li moglo „drpio“, „maznuo“, „poplašio“, pa i „ukrao“, ako već ne i „opljačkao“?

Odgovor:

„Jamio“ je genijalan izraz za spremiti nešto, a da ostali to ne vide. Naime, prije je na selima bila jedna jama ispod poda u koju se spremala zimnica, krumpir, jabuke... To inače rade i hrčci i puhovi (spremaju lješnjake i sl. za zimnicu). Po tim uzorima naši su dragi i vrli hrvatski lopovi spremali milijunske zimnice za sebe i generacije svojih potomaka – da jadni ne ostanu gladni.

Pitanje:

Zašto se toliko jamilo? Nije li moglo bez toga?

Odgovor:

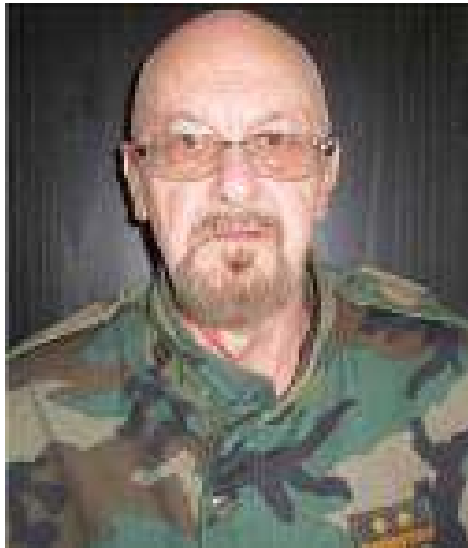
Nije se moglo bez toga, jer život bez onakve vile kakva je Čermakova i bez milijuna nije dostojan jednog ozbiljnog tajkuna ili dobrog i poštenog političara. Ne bi im pljeskalo stado i ne bi opet za njih glasovalo. Zbog toga su morali jamiti.

Pitanje:

Mislite li da je postojao neki „Jamnički plan“, naravno ne iz Jamnice?

Odgovor:

Plan se stvorio u hodu, na sjednicama Vrhovnog vijeća i u Hrvatskom saboru u davnom prošlom stoljeću.

Saša Radović

Pitanje:

Jesu li postojali i „službeni“ provoditelji plana ili samo zamisli?

Odgovor:

Eh, da je ostalo samo na zamislima, Hrvatska bi bila na vrhu, ali „službeni“ provoditelji su učinili da smo na dnu u moralnom i materijalnom smislu.

Pitanje:

Plan pretpostavlja i provjeru učinjenoga? Tko li to sve bilancira ono što je „jamljeno“ i kome bi se mogla predavati ta izvješća?

Odgovor:

Nema ni bilance, niti se kome mogu predavati neka izvješća. Tko je jamio, jamio! Može se reći i: „Popapala maca“.

Pitanje:

Jamljeno - potrošeno. Ili?

Odgovor:

Hrvatski pljačkaši nisu mogli potrošiti koliko su opljačkali, pa se vide vile, jahte i vozni parkovi. Da nismo glupa i jedna stoka sitnog zuba – mogli bi batinama i kalašnjikovima to što se vidi vratiti hrvatskom narodu. A, dobro bi bilo svakoga tko ne može opravdati svoj imetak, objesiti za noge i istresti mu iz džepova naš novac. Prije toga treba u Saboru ukinuti zastupničke imunitete.

Pitanje:

Što mislite o kojim se svotama radilo?

Odgovor:

Pa, nije mnogo, milijardice, milijardice...

Pitanje:

Odnosno, o kolikom se broju aktivista moglo raditi?

Odgovor:

Ma, nema njih mnogo, svi su dobro poznati svakom hrvatskom građaninu.

Pitanje:

Kažemo, država se oglašuje o pozive „ujamljenih“. Nu, možda ona niti nema prikladne uređaje kojima bi se otkrili jamitelji na djelu?

Odgovor:

Ma kakve uređaje, već sam rekao – objesi ih za noge (a sve ih poznamo!) i istresi sve što su pokrali. Sve je jasno - treba samo pogledati što su imali prije 90. i što imaju sada.

Pitanje:

Što dalje, ako ostane sve po starom?

Odgovor:

Dr. Dragun u predgovoru moje knjige reče: „Hrvati, svoju sudbinu morate uzeti u svoje ruke. I... dohvatiti batinu!“

Pitanje:

Ili ipak ostaje nada da bi se nešto moglo učiniti?

Odgovor:

Nema nikakve nade osim moje supruge Nade!!!

Pitanje:

Realno, što nam je za očekivati?

Odgovor:

Uz hrvatsku šutnju i pseće lizanje gospodskih ruku – možemo očekivati pseću ogrlicu.

**Gradski ured za prostorno uređenje,
zaštitu okoliša, izgradnju Grada,
graditeljstvo, komunalne poslove i promet
10 000 ZAGREB**

U Zagrebu, 24.10.2008.

Poštovani,

U ime **5.813** potpisnika **Peticije za ukidanje monopola u auto taksi prijevozu** na području Grada Zagreba tražimo da se bez odlaganja pokrene inicijativa za ukidanje postojeće odluke Skupštine Grada Zagreba po kojoj spomenuto „Udruženje“ određuje cijene auto taksi usluga i uvjetuje da se tom djelatnošću mogu baviti samo osobe koje su članovi „Udruženja auto taksi prijevoznika Grada Zagreba“. Takva odluka Grada Zagreba suprotna je zakonitostima tržišnog natjecanja, neopravdano privilegira jednu udrugu i diskriminira korisnike auto taksi usluga.

Tražimo da se u Zagrebu regulira auto taksi prijevoz u skladu s načelima slobodnog tržišnog natjecanja, a kao dobar uzor može poslužiti model koji je u primjeni u Rijeci.

Popis potpisnika Peticije s komentarima građana nalazi se u prilogu.

Moli se Naslov da nas informira daljnijem o tijeku događaja.

JURIS PROTECTA
udruga za unapređenje pravosuđa u RH
Zlatko Zeljko, predsjednik

PANIKA NA HRVATSKI NAČIN

Rudi Tomić, Kanada

Nakon nedavno ubijene Ivane Hodak i atentata na Ivu Pukanića, gdje je stradao i Niko Franjić, u Hrvatskoj je zavladao panika. Iznenadni strah obuzeo je ljude i goni ih na neracionalno ponašanje. Mediji u Hrvatskoj su na senzacionalistički način u novinskim naslovima dramalizirali osobne tragedije i doveli u pitanje sigurnost građana i stabilnost države. Zagreb je pod policijskom opsadom!

Panika u strahogradu

Svaka nasilna smrt je tragična, ali zastrašujuće je da su u Hrvatskoj i žrtve privilegirane. Bilo je mnogo ubojstava, ili samoubojstva u Hrvatskoj, koje su samo statistički zabilježene u kolumnama na stranicama gdje se objavljuju imena preminulih osoba. Dočim smrt Ivane, kćerke Zvonimira Hodaka, i smrt Ive Pukanića, vlasnika tjednika Nacionala, su podigli ljestvicu nesigurnosti građana u Zagrebu - tako visoko, kao što je to bilo nakon „9.11.“ u New Yorku. Ne-

čije smrti u Hrvatskoj kao da imaju vrjedniju cijenu!

Ništa nije slučajno. Svaka smrt ima i svoje uzroke. Tako i smrt pokojne Ivane trebala je nekom (ili nekima) poslati poruku da nešto nije u skladu s djelatnošću njezinih roditelja (majka je bila ministrica u Vladi, a otac je odvjetnik odbjeglog generala Zagorca), jer se nisu mogli pozvati na policiju ili pravosuđe, koji su zakazali u skoro svim provedbama zakonskih odredba.

Vjerojatno je izrečena presuda odvjetniku Hodaku, koji se zauzeo za obranu generala Zagorca, a nije se angažirao u obranu generala Gotovine i drugih hrvatskih branitelja, koji nevini čame u haškim tamnicama ili hrvatskom zatvorima.

Atentat na Ivu Pukanića ima puno više valjanih razloga, jer je mnogima stao na kurje oko u svom žurnalističkom istraživačkom prosuđivanju, koje nije bilo nepristrano, nego je unaprijed imalo određene posljedice. Bio je poznat kao najkontraverznijih novinar u Hrvatskoj, a mnogi su ga povezivali s kriminalnim krugovima. Puki se ponašao bahato, bio imućan i živio raskošno, kao da je imao svemoćnu vlast u svojim rukama, doslovce: pravosuđe, policiju, političke čelnike, moćnike i vrhušku u Vladi. Koliko je imao moći toliko je uzimao i prava!

Prije svega, trebalo bi ustanoviti kako je Pukanić došao do tolikog bogatstva i ovlasti za relativno kratko vrijeme, s kime se je družio, te tko su bili njegovi uži su-

radnici i poslovni partneri. Kad se te okolnosti iznesu na čistać onda će tek biti moguće otkriti ubojic(u)e.

Vlada u Hrvatskoj osudila je sebe

Nakon smrti Ivane Hodak, posebice nakon smrti Ive Pukanića, Vlada je u Hrvatskoj osudila sebe kao glavnog čimbenika za nesigurnost građana u Zagrebu. Sadržaj je zapalio svijeću s oba kraja. Mobilizirao je cijelu Hrvatska, pojačao je policijski squadron s 250 policajaca dovedenih iz drugih gradova za osiguranje establišmenta u Zagrebu. Pozvana je i srbijanska policija da pomogne u istrazi o ubojstvu Pukanića!

Mediji u svijetu prenose preslike izvješća i izjava, kao i snimke iz dnevnog tiska, s malih ekrana i web stranica, uz komentare kako u „Hrvatskoj kriminal kulminira u svim porama društvenog života“. Redarstvenici patroliraju ulicama u Zagrebu kao što su nekada održavali mir u Belfastu ili u Bejrutu, samo što nije uveden policijski sat! Zbog čega toliko straha?

Smrt jednog Pukanića utjerala je strah u vlastodršce, i one koji su jabili, ili kako narod kaže – „**jare i pare**“. Očito strahuju **ratni profiteri**, jer se boje da i njih ne stigne kazna osvete. Mnogi su ljudi u Hrvatskoj izgubili sve što su imali, a neki su izgubili i svoje živote dok su drugi grabili bogatstvo, vlast i čast. Čovjek je najopasniji onda kada nema što izgubiti, što su Palestinci dokazali nebrojeno puta, a takvih, na žalost, ima mnogo u Hrvatskoj. I strah je kazna, koja hromom nogom progoni nepoš-

tene.

Obični građani u Zagrebu, i u Hrvatskoj, ne trebaju strahovati od mafije, jer nisu im ništa dali niti su ih s čime zadužili. Nevini ljudi jedino mogu biti žrtve ako su na pogrešnom mjestu, u pogrešno vrijeme, kad se klanovi međusobno obračunavaju.

Teško će biti premijeru Sanaderu i predsjedniku Mesiću ovakvu paničnost opravdati u svijetu, posebice kad je u pitanju sigurnost države kao uvjet ulaska u Europsku zajednicu, bez stvarnih dokaza i uhićenja počinitelja krivih zločina. Sve drugo, kao i privođenje u zatvore malih lopova, kao potencijalnih terorista, neće moći uvjeriti svijet da je Hrvatska stabilna i demokratski uređena država. Najjače posljedice od panike očitovat će se u turizmu, a to je za Hrvatsku neizmjerena šteta - i to na duži rok.

Što Vlada može učiniti?

Vladajuća vrhuška u Hrvatskoj može sebe osloboditi od utjecaja **komunističkih i udbaških** huškača koji još uvijek u svakom izražaju hrvatskog rodoljublja ili domoljublja vide nekakve fašiste, nacističke i ustaše. Sama ta činjenica dovoljan je izazov da se ljudi prihvaćaju nedozvoljenih sredstava, jer ljudski je dozvoljeno

nasilje zaustaviti silom. Dakle, jednaka prava moraju imati među sobom građani u istoj državi. Što nije slučaj u Hrvatskoj, jer nositelji vlasti na sav glas slave i hvale Tita i komunizam, a istodobno osuđuju hrvatsku djecu koja na nogometnim utakmicama veselo uzviknu: **Spremni za dom i Dinamo!** Kada to čuju politički „uglednici“ mahom bježe s počasne tribine i traže oštre kazne za one koji su se očitovali, pokazali svoje mišljenje, volju i želju za Hrvatsku. Gradonačelnik Zagreba Milan Bundić htio bi te „ustaše“ (40 tisuća gledatelja) strpati u koncentracijski logor. U Zagrebu vlada potpuno rasulo. Etiam periere ruinae.

Ljudi su izgubili povjerenje u državno vodstvo i institucije, jer se ponašaju kao što su nekadašnji nositelji vlasti u bivšoj Jugoslaviji, samo što su drugačija državna znakovlja.

Loše institucije postoje, postoje i loši predstavnici lokalne i izvršne vlasti, kao i loši automobili. Loša vozila možemo zamijeniti s novijima, ali nikako se otresti lošeg političkog vodstva (komunjara, jugofila i profitera), iako je svima jasno da iz kuhanog jajeta nikad ne iziđe pile.

Dakle, Vlada u Hrvatskoj treba

povesti računa o gospodarskim (ne)prilikama, o skrbi invalida, umirovljenika i sirotinje, jer po tome barometru se mjeri kvalitativno upravljanje državom. Državna vrhuška se ne bi trebala baviti sporednim poslovima, jer za to postoje određene institucije, čiju učinkovitost Vlada treba kontrolirati. Vlada treba također pokazati ozbiljnost i odlučnost u osmišljavanju zakona čime će barem donekle povratiti povjerenje naroda i ugleda u svijetu.

Oporba u Hrvatskoj ima samo jedan cilj: kako srušiti Vladu i uzeti vlast u svoje ruke. To nije borba za boljitak hrvatskog naroda, nego borba za osobni probitak. Premijer Sanader bi trebao uzeti u obzir svaku optužbu oporbe, te njih zadužiti da učine ono na što upućuju, kako bi se narod uvjerio da su njihovi izabranici u Hrvatskom saboru ljudi od djela a ne samo od riječi.

Kriminalu i korupciji treba stati u kraj. Treba preispitati sve one koji su se obogatili, kako su stekli ili „jamil“ ono što imaju, a to je moguće samo u državi u kojoj vlada zakon pravde, koji je jednak za svakog građanina u Hrvatskoj. Lakomost treba obuzdati, jer iz lakomosti rađaju se svi zločini i nedjela.

BUGARSKA: ČLANOVI VLASTI RAZOTKRIVENI KAO PRIPADNICI KOMUNISTIČKE TAJNE SLUŽBE

Bivši agenti mogu se naći u u svim političkim strankama

Rado Pejić, Donji Karin

U Bugarskoj je Kontrolna komisija ispitala kroz povećalo sve članove vlasti od 1990. godine na ovamo.

Rezultat: Svaki šesti ispitanik bio je na bilo koji od načina povezan s komunističkom tajnom službom.

Na listi Komisije za otvaranje arhiva komunističke Državne sigurnosti mogu se naći predstavnici svih

partija. Posebno je uočljivo da ih najviše danas ima u vladajućoj partiji socijalista, i partiji turske narodne manjine, te osoba koje su tada radile u inozemnoj špijunaži i onih koji su tada denuncirali svoje

kolege. Svima njima je zajedničko da su nakon preokreta 1990. godine oni postali koji odlučuju u demokratskoj Bugarskoj i pri tom dobro zarađuju.

Rado Pejić

NEFORMALNE MREŽE

Koje zaključke izvući iz tih otkrića za 17-togodišnji proces demokratizacije u Bugarskoj? „To pokazuje, koliko je jak utjecaj nekadašnje nomenklature na odlučujuće procese u današnjoj Bugarskoj“, rekla je Sonja Schüller sa Südosteuropa-Gesellschaft. Mlada politologinja poznaje Bugarsku s mnogih studijskih boravaka i vidi netom objavljenu listu kao indikator krize bugarske političke elite.

Nadalje, „posebne neformalne mreže, koje su bile povezane s komunističkim represivnim aparatom, ali i individualni interesi, korupcija kao i osobni lojaliteti imali su utjecaj na procese odlučivanja, a time direktno i na socijalno-ekonomski razvoj zemlje“, rekla je Sonja Schüller.

RAZOTKRIVENO SEDAM ČLANOVA VLADE

Sedam ministara današnje Vlade razotkriveni su kao suradnici omunističke Državne sigurnosti. Dvoje od njih predstavljaju zemlju na

internacionalnom polju. Feim Čaušev (turska manjinska stranka) DPS i socijalist Ljubomir Kjučukov. Izaslanik Bugarske kod NATOa, Ljubomir Ivanov, bio je službeni suradnik vanjskopolitičke špijunaže. "To nije dobro za dobar glas Bugarske kod EU i NATO", podvukao je njemački politolog i znalac bugarskih prilika Dr. Heinz Brahm.

BET OČEKIVANJA KONZEKVENCI

Bugarski pravni sustav ne predviđa konzekvence za identificirane. Isto kao u Njemačkoj ograničava se na obvezu da komisija informira javnost. "Odluka o konzekvenci je na onima koji su te političare doveli na vlast", objašnjava nam glasnogovornik njemačkog instituta za STASI dokumente Andreas Schulze.

TEŠKO SAVLADAVANJE PROŠLOSTI

Je li egzekutiva u Bugarskoj spremna za samočišćenje od fleka iz prošlosti? Politolog Heinz Brahm ne misli da će bivši suradnici snositi bilo kakve konzekvence, kao na primjer ostavke ili povlačenja s funkcije. „Današnja Vlada već je pokazala da za takvo što nema interesa“. Ministar vanjskih poslova još je prošle godine izjavio kako ga takvo što (ostavka) ne zanima. To je ponižavanje žrtava komunističkog terora koji još postoji u Bugarskoj“, nastavlja poznavatelj bugarskih prilika Brahm.

Za podsjetiti: Radi se o već o drugoj listi koju je objavila bugarska Komisija za otvaranje arhive Državne sigurnosti. Na prvoj koja zahvaća sve parlamentarce od 1989. godine ime je današnjeg predsjednika Georgi Parvanova i nekih njegovih suradnika. Tadašnji predsjednik Vlade Stanišev za no-

vine je kazao: "Normalne ljude danas ne zanima tko je tada što bio".

SPLAŠNJAVANJE ZAINTERESIRANOSTI

Uistinu, u zemlji postoji određena nezainteresiranost o toj temi. Radije se govori je li korektno da tadašnje špijune miješamo s denuncijantima u isti lonac. Izraz „patriotska dužnost“ izranja često u tim raspravama. Politolog Brahm je kategoričan: "Kod mog zadnjeg posjeta Bugarskoj imao sam dojam da je komunistička tajna služba za neke ljude nešto kao škola, mjesto gdje se dobivaju informacije i naobrazba!"

KOMISIJA POD LUPOM KRITIKE

Komisija za dokumentaciju tajne službe u zadnje vrijeme trpi ozbiljnu kritiku i mora sama sebi odgovoriti na pitanje je li uistinu dobila u ruke sve relevantne dokumente? S tim u vezi oglasio se Orhan Ismailov: "Ja mislim da nam radnici arhiva nisu sakrili neke dokumente."

Komisija još uvijek nema svoj krov nad glavom (posebnu zgradu) iako je to zakonom Vlade propisano. Kako zbog tog banalnog razloga nema svoj prostor za arhivu, mora za svaki poseban slučaj kod državne administracije (ministarstva unutrašnjih dela) moliti dozvolu za pristup aktima. To znači komisija još nije gazda u svojoj kući.

I pored toga politologinja Sonja Schüller je mišljenja: "Sama činjenica da je lista suradnika i pomoćnika tajnih službi u organima vlasti od 1990. godine do danas objavljena, pozitivan je znak i svjedoči o opravdanosti komisije i njezinoj koristi".

MESIĆ JE POSUDIO NOVAC PUKANIĆU, JER MU JE IZGLEDAO DA JE POŠTEN I SOLIDAN UREDNIK?

Branko Stojković, Bjelovar

PITANJE JE SAD:

Zašto Mesić tako često posuđuje novac?

On je jednom prilikom posudio novac i premijeru Ivici Račanu, kad je ovaj 2000. godine došao na vlast. Mesić je 24. listopada 2008. godine, izjavio da je posudio novac i Mirjani i Ivi Pukaniću (nitko ga kasnije nije za to pitao).

Tu danu – on je sam to kazao – prenijeli su gotovo svi mediji. No, postoji kod nas ured za suzbijanje korupcije USKOK, koji bi trebao ispitati Stjepana Mesića, nije li to mito i korupcija i sukob interesa. Naravno, sve pod uvjetom da se ne radi o nekim drugačijim dugovima, između države i privatnog novinskog izdavača. Izgleda da se slične situacije dešavaju i s

Udruga 'ŠTIT' - Bjelovar

drugim visokim političkim dužnosnicima. To se našlo kao zgodno da se prikriju prihodi.

Navodno je u cijeli slučaj uključena i policija.

Normalno je da Mesić se češe prije reda tamo gdje ne treba. Jer, Mesić je svjestan, da je prebacio novac u uredništvo „Nacionala“. I da sef koji je policija zapečatila i odnijela skupa s računalom i drugim stvarima, svjedoči o novčanim i financijskim transferima. Kao i drugi dokumenti.

U ovom slučaju predsjednik Stjepan Mesić trebao bi se staviti pod istragu.

Tako se glavni državni dužnosnici bore protiv kriminala. Privatna i prijateljska posudba slični mitu i korupciji, odnosno zloupotrebi službenog položaja i ovlasti. Činjenica je da bi se vodeći političari trebali pridržavati

bontona, ako uopće on za njih postoji. Sve ovo ne samo da šteti ugledu predsjednika Republike Hrvatske, nego i cijelom Hrvatskom narodu.

Direktor i glavni urednik Ivo Pukanić „Nacionala“ bio je valjda sirotinja, pa mu je trebalo posuđivati novac? A bilo bi čudno i da drugi novinari pitaju predsjednika za pozajmicu. Tko zna koliko je puta Pukanić primao takve pozajmice?

Zamolio bih Državno odvjetništvo i Mladena Bajića da utvrde o koliko novca je riječ. Dok je Mirjana Pukanić od predsjednika RH tražila posudbu novca, a njezin muž Ivo od auto-bombe leti u zrak. Stvarno koja puka slučajnost? Je li to nastavak anti-kriminalne kampanje?

Mesićevo zamagljivanje javnosti najmanje je pošteno.

HRVATSKI DRŽAVNI VRH LIKVIDIRAO JE IVU PUKANIĆA!

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Motivi

Motivi postoje. Jasni su i očiti.

1.

U govornima su. Do guše. Europska Unija ne zadovoljava se više s „malim ribama“. Dosta joj je bilo

Ivana Heraka, Tomislava Draguna, „Maestra“ i „Indeksa“, pa i ustaša. Hoće glavešine, a oni se skrivaju. Glavonje i glavešine. Preostalo im je ponuditi „mafiju“, iako nitko živ ne zna tko je ona, tko su njeni pripadnici. Svugdje u svijetu ZNA SE tko su mafijaši. Policija ih samo slijedi, pretražuje im tragovi, traži dokaze. Na sve strane, osim u Hrvatskoj,

gdje ZNA SE za mafiju, ali se NE ZNA i za mafijaše, za njihova djela.

2.

Marljiv bijaše Ivo Pukanić, takav kakav je već bio, skupljao je dokumentaciju o svakome, o svakome po njega zanimljivom. Istinitu i lažnu. Temeljito i ustrajno.

Svi to znaju, a mnogi su to i osjetili na svojoj koži. Itekako. Kad je trebalo nije se libio ni krivotvoriti ju. Samo da posluži svrsi, njemu i njegovim naručiteljima. Razni Petričići uvijek su bili tu, pri ruci. Imao je on mnogo toga. Mnogo i za svaku zgodu. Policija je zato, ništa čudno, odmah nakon njegove likvidacije pohitila po sefove u kojima se nalazio njegov arhiv, gdje je čuvao to svoje neprocjenjivo blago. Trebalo je arhive što prije počistiti, kako ne bi došli u nezvane ruke, kako bi sve optužbe protiv ODREĐENIH postale izlišne i nedokazive. Da, nema više dokaza! Što se sad može?

Da je morao, i više bi. Međutim, novca nikad dosta. Nužno je bilo u toj njegovoj pohlepi zaustaviti ga. Naplaćalo se.

Sredstva

1.

Državni vrh, nikada i nigdje, ne oskudijava u sredstvima dojava, prisile i tajne. Kako bi drugačije i moglo biti. Posebno u Hrvatskoj, gdje svi putovi idu „za Rim“, pardon, preko Mladena Bajića. Nu, operativu se daje poboljšati. Uvijek. Kad zatreba. Kao sada u Hrvatskoj. Ubije se, a NE ZNA se tobože tko je ubojica, Ivana Ho-

radio-val. Navikli su oni na svoje zadaće. Primaju ih bez pogovora. A i isplati im se. Svi su upregnuti u ista kola. Odavno. Od osamostaljenja Hrvatske. „Tko je jamio, jamio!“ Bez ilustracije. Ni pisma čitatelja ne mogu bez obvezatne kontrole. Ivo Pukanić, Ninoslav Pavić – Polet ... gdje im je samo kraj? Uostalom, dovoljno je pročitati kako složno pišu i o ovom slučaju.

3.

Ivi Pukaniću otkazana je policijska zaštita, iako ju je tražio. To sada pouzdano znamo. Najprije je Tomislav Karamarko slagao da ju je sam Ivo Pukanić odbio kao nepotrebnu, da bi se onda – jasno kao dan, ali i u provedbi kao noć – pokazalo da je to odlučila policija na svom vrhovnom stručnom kolegiju. Bezrazložno? Onako od dosade? I nije čuvanoga o tomu uopće obavijestila!

Ciljevi

Sve se uvijek nešto čini zbog nečega.

Vladimir Šeks, pametan i glasan, takav je kakav je, ne krije ništa:

„Naše se društvo nalazi u stanju nužne obrane. Ubojstvima Ivane Hodak i Ive Pukanića, kao i premlaćivanjima novinara i poduzetnika, mafija je navijestila rat hrvatskom društvu i državi.“

Tu smo dakle. To je to. Hrvatski državni vrh se oprao. Čist je. On je država, on je narod, a niti država, niti narod ne mogu biti prljavi. Nečista je mafija. Samo da je znati tko je ta mafija. Što ako je upravo hrvatski državni vrh mafijaško gnijezdo? Ma što, ako je? Pa on to i jeste. Od samoga početka.

3.

Volio je Ivo Pukanić lovu. Iznad svega. Kakva supruga, kakva obitelj. Ako treba i uz pomoć ludnice. Lovu je skupljao na sve strane.

Beskrupulozno. Nitko to ne poriče. Dovoljno je vidjeti oglasne priloge u njegovim publikacijama. Nije mu izmakao niti prefirani Milan Bandić. Vele da je samo za kupnju kuće na Ribnjaku, pitanje je koliko mu je takva i tolika kuća i trebala, bez problema iskeširao 8,5 milijuna kuna.

dak, pa eto razloga na policijski vrh ustoličiti prikladnije izvršitelje: Tomislava Karamarku i Vladimira Fabera. ZNA SE dobro koji su to i kakvi su to ljudi. Osobito Vladimir Faber. Sjećate li se afera Glavaš? Ljudi moji, ta „svi smo ugroženi“. Od mafije? Opet moramo priupitati: Koje?

2.

Mediji. Svi. Umreženi i strogo nadzirani. Treba li uopće govoriti o njihovoj podešenosti na isti

Da, ali kako to dokazati? Nema više glavnog svjedoka protiv generala Vladimira Zagorca, nema više niti njegova arhiva. U sigurnim je rukama. Pouzdanim. U Djelokruglu Bezbrižnih Aktivista. Dobro raspoređenih, a materijalno zbrinutih.

Ljudi, zar je to moguće?

Nije li Ivo Pukanić bio njihov? Dabome. Što to i kome smeta? Bio je i Andrija Hebrang član najžeg rukovodstva Komunističke Partije Jugoslavije. Unatoč tomu Tito ga je smaknuo. Svoj svome,

ZNA SE, osobito ako su drugovi u pitanju. A jesu. Nelustrirani.

Put u pakao je zlatom popločan

Valja nama u Europa. I Europa je za to. Kako se, međutim, riješiti hrvatskog vrhovničkog mulja. Oni iz Europske Unije odgađaju. Čekaju, ne bi li čarobni štapić učinio svoje. Riješio. Ali njega nema. Možda se zove Ivo Pukanić? Vjerojatno tako misle.

Ako tako misle, a vidjet ćemo ubrzo što zaista misle, onda mo-

raju snositi i posljedice. Osobito one krvave

Čudno mi je, naime. Neobjašnjivo. Ponudio sam se hrvatskom Interpolu svjedočiti glede pljačke u hrvatskoj pretvorbi i privatizaciji. Pismeno. Poštanskom povratnicom. Nisu me ni pozvali.

Slučajno?

Europo probudi se! Kriva si i ti za ovu zlu hrvatsku sadašnjost. Moraš platiti račune. Podnijet ćemo ti ih sigurno na naplatu. Zaslužila si to.

GOSPODINE VINCENTE DEGERT ŽELIMO RAZGOVARATI S VAMA

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

utemeljena dne 18. veljače 2003.

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

00385-1-29.23.756, 00385-1-29.23.757 (fax)

00385-91-33.88.431

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr – www.svakovamdobro.hr (Internet TV)

Glasnik Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Zagreb, na dne 27. listopada 2008.

DELEGACIJA EUROPSKE UNIJE U HRVATSKOJ

Vincent Degert

Šef Misije

Trg žrtava fašizma 6

10000 ZAGHREB

Veleuvaženi gospodine,

Svjedoci smo brojnih mafijaških obračuna u Republici Hrvatskoj. Vas i upravna tijela Europske Unije smatramo izravno odgovornim za sva ta neugodna zbivanja, koja nam se – osobito u zadnje vrijeme – učestalo događaju. Što ćete reći i učiniti dođe li do OPĆE POBUNE NARODA i MASOVNOG KRVOPROLIĆA U HRVATSKOJ?

Naime,

1. Vama su jako dobro poznata pozadina, kao i uzroci svih tih obračuna, jer ste iscrpno obaviješteni, između ostalog i od naše udruge, na čemu počiva to hrvatsko društveno zlo. Nu, pravite se nevješti. Zašto?

2. Vi otvoreno podržavate nelustrirani hrvatski politički vrh, otvorene neoboljševičke orijentacije, iako Vam je znano da je i on sam izravno „umochen“ u korupciju, privatizacijsku pljačku praksu, te u operativno postavljene našeg „usmjerenog“ pravosuđe, a što sve zajedno nesmiljeno rezultira čvrsto postavljenom i vješto održavanom mafijaškim sustavom u Republici Hrvatskoj. Opet, zašto?

3. Vi, štoviše, čak i pomažete te stvarne nositelje ustrojnog kriminalnog djelovanja u našoj državi, kako bi se oni, ako je to ikako moguće, ozbiljnije neokrznuti dočepali sigurnih euro-unijskih obala. U svrhu toga od hrvatskog pučanstva u potpunosti je, s Vašom otvorenim suglasnošću, možda i naputkom, skriven sadržaj pregovora o pristupanju Republike Hrvatske Europskoj Uniji. Hrvatskim građanima, pojedincima i članovima udruga, posve je onemogućeno sudjelovati u tome, bilo davanjem važnih obavijesti radnim tijelima, bilo stavljanjem vlastitih prijedloga. Od običnih ljudi sakrivene su čak i inače uobičajene kontakt-adrese. Ponovno, zašto?

Naročito tako govorimo, jer smo uvjereni kako se to radi s jasnom nakanom.

Je li to hrvatski narod zaslužio? Nije. Nikako o nikada..

Što je onda u pitanju?

Želi se stvoriti kaos u hrvatskom društvu, gdje su mafijaški obračuni samo jedan od potvrđujućih dokaza za tvrdnju da je Hrvatima jedino pravo mjesto na Balkanu. Po mogućnosti u Jugoslaviji.

Nu, sigurni smo. Debelo se varate, ali mislite da će Vam to tek tako proći. . Znat ćemo se mi već, kao i uvijek, nekako izvući i iz te neočekivano neugodne situacije. Rekosmo, inicirane sa strane nepoćudnih osoba, prvenstveno iz struktura Europske Unije.

Velecijenjeni gospodine,

Želimo o tome razgovarati s Vama. Kada možete primiti naše izaslanstvo, koje će Vam tom prigodom uručiti i odgovarajuću promemoriju pod naslovom: „Za dostojanstvenu Hrvatsku u Europskoj Uniji“.

Ovo pismo bit će prevedeno na engleski jezik i dostavljeno Vijeću Europe, te gospodi Manuelu Barrosu i Hannesu Swobodi.

Također, ovo pismo bit će objavljeno u Glasniku Hrvatskoga uljudbenog pokreta br. 31 (1.11.2008.), kojega inače izravno prati preko 30.000 čitatelja u Hrvatskoj i u svijetu (od toga 27.000 čitatelja putem e-maila), a kojega Vi tako uporno, „zbog straha od istine“, odbijate primiti.

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Prilozi:

Saša Radović, TKO JE JAMIO, JAMIO!, knjiga

dr. sc. Tomislav Dragun, CARLA DEL PONTE, ESCAPE FROM THE TRUTH

Akti o osnivanju Časnog lustracijskog suda (Zahtjev upućen hrvatskom političkom vrhu za osiguranje nužnih sredstava za rad Časnog lustracijskog suda, Odluka o osnivanju Časnog lustracijskog suda, Pravila za rad Časnog lustracijskog suda, Odluka o imenovanju članova Časnog lustracijskog suda, Odluka o davanju početnih lustracijskih poticaja)

Vincent Degert

VELIKA GLAD 30-IH ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI

Hina, 23. listopada 2008.

Europski parlament izglasao je u četvrtak rezoluciju kojom je veliku glad s početka 30-ih godina prošlog stoljeća, poznatu kao ukrajinski holodomor (glodomor), proglasio zločinom protiv čovječnosti, ali ne i genocidom.

Skupština Europske unije velikom većinom prihvatila je rezoluciju kojom veliku glad iz 1932. i 1933., umjetno izazvanu za režima tadašnjeg sovjetskog diktatora Josifa V. Staljina, proglašava zločinom protiv čovječnosti, javlja agencija AP.

Eurozastupnici su pozvali bivše sovjetske države da otvore svoje arhive i istraže zločin, ali tekstom rezolucije izbjegli su izravno glodomor proglasiti genocidom.

Spominjući stradanja i drugih naroda Rusija se protivi ukrajini-

skoj težnji da tu ljudsku tragediju proglasi genocidom, a tomu se protivi i dio ukrajinskog rusofonog stanovništva.

Kao pravni nasljednik SSSR-a Rusija strahuje da bi od nje mogla biti zatražena isplata odštete.

Milijuni ljudi umrli su tijekom "velike gladi" (glodomor ili holodomor) 1923. i 1933., izazvane prisilnom kolektivizacijom. Seljcima je ljetina bila oduzimana kako bi ih se primoralo da se odreknu zemlje i uđu u kolhoze, a najviše je stradala žitom najbo-

gatija Ukrajina u kojoj se nastojala otupiti svaka težnja za neovisnošću od Sovjetskog Saveza.

Ukrajinski parlament u studenom 2006. izglasao je zakon kojim se holodomor proglašava "genocidom ukrajinskog naroda", a Kijev godinama nastoji da to učine i Ujedinjeni narodi.

Neki parlamenti u svijetu priznali su veliku glad kao genocid, a za posjeta Hrvatskoj 2007., predsjednik Viktor Juščenko pozvao je na taj korak i zastupnike Hrvatskog sabora rekavši da će njegov narod biti

zahvalan na takvom iskazivanju moralne pomoći.

Holodomor je bio drugi po redu veliki genocid u 20. stoljeću nakon armenskog, koji je počinila turska država.

SVIJEĆA KOJA SE NE GASI

Ukrajinski prijatelj iz Zagreba

Ukrajina je zabrinuta zbog djelovanja ruskih vlasti, koje sprječavaju odvijanje akcije „Svijeća koja se ne gasi“ na području Rusije u okvirima obilježavanja 75. obljetnice Gladomora u Ukrajini 1932-1933. godine.

O tome se govori u izjavi Ministarstva inozemnih poslova Ukrajine.

"Zabrinutost ukrajinske strane izaziva informacija da predstavnici federalnih vlasti Rusije u oblastima, gdje se planira odvijanje akcije 'Svijeća koja se ne gasi', čine pritisak na aktiviste ukrajinske zajednice s ciljem da ih zaplaše i osujete akciju" - kaže se u spomenutoj izjavi.

MIP ukazuje, da je odvijanje dotične akcije na području Rusije uz sudjelovanje ukrajinske zajednice bilo usuglašeno s ruskom stranom.

Ured je također istakao, da je uoči početka akcije, dne 6. listopada, veleposlanstvo Ukrajine u Moskvi primilo notu ruskog Ministarstva inozemnih poslova, u kojoj se, polazeći od stajališta Ukrajine vezanog za gladomor 1932-1933. godine i informacija koje dolaze iz regija, gdje se trebala održati akcija, istupa sa zahtjevom odvijanja predviđenih aktivnosti u suglasnosti sa stajalištem Rusije ili slijedi otkazivanje cijele akcije.

"U tijeku je isplanirana kampanja širokih razmjera, koja je usmjerena, stvarno, na zabranu građanima Rusije ukrajinskog podrijetla realizirati svoje pravo na povijesno sjećanje" - kaže se dalje u izjavi.

Istodobno MIP se nada da će Rusija shvatiti kako međunarodna akcija „Svijeća koja se ne gasi“, ne sadrži nikakav politički podtekst, i da u toj zemlji neće dovesti do umjetnih prepreka za iskazivanje navedene volje Ukrajinaca.

Međunarodna akcija „Svijeća koja se ne gasi“ počela je u travnju u Australiji.

Cilj akcije je upoznati svjetsku zajednicu s istinom o tragediji ukrajinskog naroda iz tridesetih godine prošlog stoljeća, kad je sovjetska vlast glađu umorila preko 10 milijuna Ukrajinaca.

Tijekom 2008. godine akcija će biti provedena u 33 države svijeta, u kojima žive Ukrajinci, a završit će se u studenom u Ukrajini.

HOLODOMOR 1932./1933.

Šteta što u Hrvatskoj nije prevedena i objavljena knjiga "THE HARVEST OF SORROW: Soviet Collectivization and the Terror-Famine" koju je napisao Robert Conquest i objavio u Londonu 1986. godine. Srbi su to, mada nisu bili mnogo naklonjeni Ukra-

jincima, preveli na srpski i tiskali još 1988.godine!

Ne znam znate li, ali u Hrvatskoj je "HRVATSKO-UKRAJINSKO DRUŠTVO" u travnju 2008. godine već tiskalo malu knjižicu pod naslovom "Sustavno skrivan

genocid - HOLODOMOR 1932./1933. - Ne zaboravimo žrtve zločina". Urednik knjižice je Slavko Burda, a za nakladnika je naveden mr. sc. Miroslav Kirinčić.

ŠTO JE HOLODOMOR?

"Sustavno skrivan genocid - HOLODOMOR 1932./1933. - Ne zaboravimo žrtve zločina", str. 2.-4.

„Ukrajinska nacionalna manjina u Republici Hrvatskoj zajedno s matičnom državom Ukrajinom i Svjetskom zajednicom Ukrajinaca poziva tijekom 2008. godine na dostojanstveno obilježavanje 75. obljetnice neprežaljene tragedije Holodomor (1932./1933.) u kojoj Ukrajinci bilježe između 7 i 10 milijuna žrtava (3 milijuna djece), kao rezultat sovjetsko-komunističkog režima pod vodstvom sovjetskog diktatora Josifa Visarionoviča Džugašvilija-Staljina. Holodomor je pojam

kojim Ukrajinci označavaju jedan od najstrašnijih, ali i najvećih zločina 20. stoljeća, odnosno akt genocida protiv ukrajinskog naroda. Stravična ukrajinska riječ Holodomor razumljiva je i govorniku hrvatskog jezika. Uz tek neznatnu adaptaciju ona u prijevodu glasi gladomor, a njezino opisno značenje je ubijanje nekoga izgladnjivanjem do smrti.

Ukrajinci su kao nacija u sklopu Sovjetskog Saveza bili realna prijetnja stabilnosti sovjetsko-komunističkog režima sa sjedištem u Moskvi. Godine 1932. i 1933., u Ukrajini je uslijedila glad, koja nije bila posljedica prirodnih nepogoda, nego je bila izazvana planski, provedbom sustavnih političkih i upravnih mjera iza kojih je stajao Staljin, imajući za cilj uništenje ukrajinske nacije kao političkog činitelja te društvene i biološke činjenice. Ukrajina je nakon tog isplaniranog zločina ostavljena u stanju političke, socijalne i psihološke traume, čije su strahovite posljedice u sklopu

hladnoratovskog razdoblja sramotno prešućene. Propaganda i zaludnost sovjetsko-komunističkim ideologijama, na žalost, bila je prihvaćena i kod mnogih svjetskih aktera pa je nepodudarnost teorije i realnosti s prostora Sovjetskog Saveza, ostala duže vrijeme skrivena i nepoznata široj javnosti.

Iako su glavninu žrtvi tog genocida činili Ukrajinci, velika glad okončala je život i mnogih tadaš-

njih sužitelja, odnosno Rusa, Židova, Bjelorusa, pa čak i povoljskih Nijemaca i krimskih Tatara. Razdoblje od travnja 1932. do studenog 1933. godine čini 17 mjeseci, odnosno približno oko 500 dana, upravo je kroz to razdoblje u Ukrajini na stravičan način umrlo više milijuna Ukrajinaca.

Vrhunac Holodomora zbio se u proljeće 1933. kada je u Ukrajini od gladi umiralo 17-ero ljudi sva-

ke minute, 1.000 svakog sata, a gotovo 25 tisuća svakog dana. Glad je obuhvatila cijelu današnju Ukrajinu izuzev današnjeg njezinog zapadnog dijela (Halyčyna-Galicija) koji se nije nalazio u sklopu Sovjetskog Saveza. Glad je također zahvatila i neke prostore u neposrednoj blizini granica Ukrajine poput Sjevernog Kavkaza, gdje su većinu stanovništva tada činili Ukrajinci.

IZRAEL NE PRIZNAJE GLADOMOR KAO AKT ETNIČKOG GENOCIDA

<http://novynar.com.ua/politics/38783>, 27.9.2008.

„Izrael ne priznaje Gladomor 1932.-1933. godine u Ukrajini kao akt etničkog genocida“, izjavila je u intervjuu Dzerkalu tiznija veleposlanica Izraela u

Ukrajini Zina Kalaj-Klajtman. "Izrael priznaje kao akt genocida ono što priznaje međunarodno pravo. A to je, da se genocidom smatra uništenje po etničkoj pripadnosti. Takav je bio Holokaust", objasnila je ona.

U isto vrijeme, prema riječima diplomata, Izrael priznaje, da je Gladomor bio najveća tragedija ukrajinskog naroda, i poziva da se on i dalje izučava. "Pozicija Izraela polazi također od toga da naša država podržava one rezolucije međunarodnih organizacija, na primjer UNE-

SCOa, u kojima se govori, da se, prije svega, tragedija Gladomora ne smije ponoviti, i drugo, ona se mora izučavati u cijelom svijetu", na kraju je izjavila Kalaj-Klajtman.

Kongres SAD priznao je Gladomor u Ukrajini 1932.-1933. godine kao genocid nad ukrajinskim narodom te je obilježio sjećanje na žrtve tragedije.

Predsjednik Ukrajine Viktor Juščenko ne sumnja, da će Generalna skupština OUN, najzad, usvojiti rezoluciju o priznavanju velike gladi 1932.-1933. godine kao akta genocida.

HRVATSKI I BOSANSKI UKRAJINCI ZNALI SU ZA GLADOMOR VEĆ 1933. GODINE

Ukrajinski prijatelj iz Zagreba

Gladomor u Ukrajini iz 1932./1933. godine, kad se je događao, nije bio nepoznat predstavnicima ukrajinske nacionalne manjine u Hrvatskoj i Bosni. O tome svjedo-

će aktivnosti zagrebačkog Ukrajinskog društva Prosvita i jedan članak u ukrajinskim novinama Ridne Slovo (Materinska riječ) koje je izdavao grkokatolički svećenik o. Mihajlo Firak u Piškorevcima, a pretplatnici su mu bili hrvatski i bosanski Ukrajinci.

Kako se može pročitati u izvješću o radu društva Prosvita u Zagrebu za 1933. godinu društvo je iste godine organiziralo širi skup zagrebačkih članova u vezi s akcijom pomoći žrtvama gladi (Holodomora) u Ukrajini i navelo da je od gladi već umrlo više od

pet milijuna Ukrajinaca.

Ridne Slovo broj 5 za kolovoz 1933. godine na 8. stranici objavilo je članak pod nazivom Golodove peklo na Ukrajini (Pakao gladi u Ukrajini) kojeg nastavno navodimo u cjelini u prijevodu na hrvatski.

"Ovogodišnja glad u Ukrajini počela je nakon oduzimanja žita seljacima od strane boljševika. Smrt uzrokovana glađu pustoši strašno ukrajinskim selima.

Samo u kalinovskom rajonu bilanca smrti od gladi u pojedinim selima je slijedeća:

Zalyvanščyna je imala u 1932. godini 3.500 stanovnika - dosad je umrlo 2.000 osoba. Nemyrnci su imali 1932. godine 7.000 stanovnika, u životu je ostalo 4-5 obitelji. Kumanivka je imala prije godinu dana 3.000 stanovnika, među živima je 1.900 osoba. Mončynci su imali 1.800 stanovnika, ostalo je 1.300 osoba.

U kozjatynskom rejonu sela: Gubynci - bili su s 1.600 stanovnika, u životu je 800 osoba.

Zazulynci - bili su u 1932. godini s 2.800 stanovnika, živih je 2.320 ljudi. Zazulynecki kolektiv skoro je potpuno pomro, tako da je od 120 njegovih članova ostalo živih jedva 20. U gradiću Samgorodok bilo je 1932. godine 3.000 stanovnika, umrlo je 800 osoba. Najviše umiru djeca do 14 godina, do 80 posto umiru muškarci, dok su žene izdržljivije.

Vlasti zabranjuju sahranjivanje umrlih sve dok se ne počnu raspadati, a razlog je u tome da noću gladni iskopavaju svježa tijela i koriste ih za jelo. Ljudožderstvo se strašno širi. Često roditelji pojedju svoju djecu umrlu od gladi.

Boljševička vlast strijelja za ljudožderstvo bez suda, ali to malo pomaže jer smrt nikome više nije strašna i ljudi su toliko otupjeli da ne reagiraju na najstrašnije stvari. Pasa, mačaka i peradi u selima nema, jer sve je pojedeno.

Također nema ovaca i svinja. Uginulu stoku odmah jedu. Konja i krava ostalo je oko 1 % od predratnog broja.

Neobično karakteristična pojava je što od gladi umiru isključivo ukrajinski seljaci. Židovi i kolonisti Česi ne umiru, jer su nekako osigurani od gladi.

Zanimljivo je i to da su dobro osigurani i boljševički gospodari u gradićima i sovjetskim gospodarstvima. Svi ti nositelji vlasti među kojima nema Ukrajinaca (polovina su Židovi) kupuju namirnice u posebnim prodavaonicama i plaćaju za njih smiješno nisku cijenu u usporedbi sa skućom na normalnom tržištu.

Pri ovome po selima vlada policija hapseći i odvozeći masovno ukrajinske seljake. U zatvorima zatvorenici trpe neljudske muke."

O gladomoru u Ukrajini iz 1932./1933. godine vjerojatno su pisale i hrvatske novine i časopisi, ali autor ovog članka nije bio u mogućnosti pregledati ih, te iznosi samo prethodno navedeno, kao svjedočanstvo tog strašnog zločina i sovjetskog pakla.

MIŠLJENJA ČITATELJA

EU SVINJARIJA

Ulizivanje ruskom šovinizmu, kao i lakiranje komunizma. Holodomor je bio jasan genocid nad Ukrajinacima i Kazasima. Zorno je to i iz terora gladi nad kubanskim kozacima (većinom Ukrajinaci), a relativno blagog tretmana donskih kozaka (Rusi). Vidi se to i iz promjene etničke strukture istočne Ukrajine, gdje je u gradovima i selima naseljavano rusko stanovništvo na opustjelim područjima glađu umorenih Uk-

rajinaca. Komunistički ruski genocid nije jasno osuđen, kao ni komunizam. To ostaje prljava strana europske povijesti.

STALJINOV BANDITI

Pet milijuna ljudi, a možda i dvostruko, pomrlo je od gladi zato, jer im je bandit dao uzeti svu hranu, a neke budaletine i danas zazivaju njegova vremena

i nose mu slike. Uostalom i u nas postoji jedan takav koji nikako da bude nazvan pravim imenom.

OTVORENO PISMO PRITVORENIKA HRVATSKE NACIONALNOSTI KAZNENO-POPRAVNI ZATVOR KULA- ISTOČNO SARAJEVO

Semin Silajdžić, Sarajevo, predsjednik Organizacije za ljudska prava BiH

I svi ostali pritvorenici kojima se sudi ili je već suđeno od strane Suda BiH u predmetima ratnih zločina (u potpisu).

OTVORENO PISMO

Uzoriti kardinal **msgr. Vinko PULJIĆ**

Gospodin **Leo PLOČKINIĆ**

Gospodin **Dragan ČOVIĆ**

Gospodin **Božo LJUBIĆ**

Gospodin **Zvonko JURIŠIĆ**

Misija OESS-a BiH, OESS Vienna

Helsinški odbor za ljudska prava TRANSPARENCY INTERNATIONAL

Gospodin **Miroslav LAJČAK**

Gospodin **Fausto POCAR**

Gospodin **Coffi ANNAN**

Gospodin **Olli REHN**

Gospodin **Xavier SOLANA**

HUMAN RIGHTS WATCH (HRW)

Predmet: **KRŠENJE TEMELJNIH LJUDSKIH PRAVA
OD STRANE SUDA BiH**

Poštovana gospodo,

Cijeneći Vaše vrijeme i obveze, mi dolje potpisani i oni koji to nisu mogli uraditi želimo Vas izvijestiti s kršenjem temeljnih ljudskih prava pritvorenika s kojima se susreću osumnjičene, optužene i osuđene osobe za djela ratnih zločina u BiH.

Kako nas ne biste pogrešno razumjeli, pismo ovakvog sadržaja poslali smo i predsjedniku Vlade Republike Hrvatske, Dr. Ivi Sanaderu od kojeg smo dobili odgovor kako je isto kako je isto primljeno i proslijeđeno Ministru vanjskih poslova i europskih integracija, gospodinu Goranu Jandrokoviću. Pismo sličnog sadržaja napisali su i pritvorenici srpske nacionalnosti, njih 80 i poslali su ga na adrese vlasti Republike Srpske i Srbije jer su problemi koji nas muče – potpuno isti.

Mi, pritvorenici hrvatske i srpske nacionalnosti tražimo da nam se sudi pravedno i zakonito. Mi smo se dostojanstveno borili za naše pravo na fer i pravedno suđenje što nije slučaj sa Sudom BiH iako mi smatramo kako se svim zločinima i zločincima treba suditi sukladno zakonu. Nadamo se kako dijelite naše mišljenje da svaki zločin ima svoje ime i prezime i kako je počinjen u određenom vremenu i prostoru te da mu se individualno mora suditi po zakonima iz vremena kada je počinjen. Isto tako, zločin nema svoje ni nacionalno niti vjersko obilježje, odnosno, zločin se nalazi ili ne nalazi u biću čovjeka koji ga može počiniti samo individualno.

Nažalost, sa sigurnošću tvrdimo kako je u BiH u kojoj smo i mi Hrvati konstitutivan narod, sve izokrenuto i usmjereno protiv sloboda i prava čovjeka, diskriminaciji i gaženju dostojanstva – ukoliko niste Bošnjak-musliman. Ovo Vam pišemo bez emocija i revolta jer je u stvarnosti Sud BiH takav da AD HOC sudi i ponaša se kao da je namijenjen za suđenje isključivo Hrvatima i Srbima.

Kazneno-popravni zavod "Kula"

Sud BiH za djela iz perioda 1992. – 1995. primjenjuje kazneni zakon BiH iz 2003. godine, ne zbog PRAVDE i ISTINE nego zbog izricanja drakonskih kazni što se može vidjeti iz nedavno izrečene presude Hrvatima iz Čapljine, gospodinu Nikoli Andrunu, koji je pravomoćno osuđen kao zamjenik zapovjednika logora „Gabela“ na – 18 godina zatvora bez ikakvih dokaza iako mu u optužnici nije stajala zapovjedna odgovornost, a da ne govorim o presudama koje se na Sudu BiH izriču osobama srpske nacionalnosti čije visine su dostigle maksimalne 42 godine zatvora.

Sud BiH u postupku istražnih radnji krši sva ljudska prava i slobode: od javne medijsko-propagandne hajke protiv osoba u procesu, pritisaka na užu i širu obitelj, maltretiranja u pritvoru, neprofesionalnog i nehumanog odnosa u sudskom postupku sve do samog izricanja presude i na kraju do upućivanja na izdržavanje kazne pri čemu se trude da nas Hrvate upućuju u zloglasni zatvor „Zenica“ gdje postoji opasnost da nam oduzmu život i da nas ubiju islamski bošnjački ekstremisti koji izdržavaju kazne zbog ubojstava i terorizma. Uvjeti u zatvoru „Zenica“ su apsolutno nezadovoljavajući i ne ispunjavaju niti jednu europsku normu koja se odnosi na osnovne uvjete prebivanja u zatvorima. Nama se sudi zbog nacionalnosti jer smo nebošnjaci, a ne zbog konkretnog zločina koji nam se stavlja na teret. Sud BiH sudeći i izričući samo nebošnjacima drakonske kazne želi dokazati samo jedno: kako su Hrvati i Srbi jedini činili zločine što je i više nego smiješan pokušaj mijenjanja povijesti i nametanja vlastitih bošnjačkih mjerila u sadašnjoj BiH.

Svaka kazna uz okružje i prijetnje smrću koje smo već unaprijed dobili iz zeničkog kazamata i prije presude i odlaska na izdržavanje kazne – ravna je smrtnoj kazni jer smo već dobili najave što nam se sprema u zatvoru Zenica. Svima, pa i javnosti je dobro poznat slučaj Ivana Bakovića i dr. koji su zbog pretrpljenih maltretiranja, fizičkih napada i nasrtaja na život, Sud BiH i državu BiH dobili na Europskom sudu za ljudska prava u Strassbourgu. Posljednji slučaj u nizu je smrt pod krajnje sumnjivim okolnostima gospodina Ilije Budimira, kojeg je službeno "pokosio infarkt" dok naši izvori iz zeničkog zatvora govore kako je brutalno ubijen od strane bošnjačkih ekstremista dok je boravio pod tušem i kako je čitav slučaj prikriven i zataškan kako ne bi došlo do eskalacije odnosa između Hrvata i Bošnjaka u Federaciji BiH.

Mi se ne želimo miješati u pravosudni sustav BiH, mi smo se časno borili u ratu na strani svoga naroda i prihvaćamo punu odgovornost što smo branili naše domove, čast i dostojanstvo hrvatskog naroda u BiH jer smo mi bili napadnuti ali nam se sudi jer smo se uspjeli obraniti. Danas kada bi naši sinovi i kćeri trebali po pravdi i pravu da žive u svome entitetu i da se ponosno kite svojom hrvatskom zastavom i kulturom – to ne mogu jer se u ovoj islamiziranoj zemlji, glas hrvatskoga čovjeka i svih kršćana se sve slabije čuje. Mi se u stvari smatramo političkim uznicima, a ne osumnjičenicima za ratne zločine jer Sud BiH u procesima iznosi protiv nas samo političke teze, a ne konkretne dokaze u predmetima za koje nam se sudi.

Molimo cijenjenu gospodu da prime na znanje kršenje temeljnih ljudskih prava od strane Suda BiH i provjerite naše navode jer mi ništa nismo preuveličali. Prema nama Hrvatima se Sud BiH ponaša kao prema pripadnicima građana drugog reda, a ne kao pripadnicima konstitutivnog naroda.

Bez obzira što mi nismo pravници, mi znamo da na svijetu ne postoji država koja nema svoj Vrhovni sud, a u ovom slučaju to je BiH, a niti postoje šanse da ga dobije. Želimo Vas izvijestiti kako je presuda Suda BiH i prvostupanjski i drugostupanjski i konačna presuda što nigdje u svijetu ne postoji i čime su nam pogažena temeljna ljudska i građanska prava na fer i pravedno suđenje.

Tražimo da se nad nama provodi suđenje po jednom zakonu, a to je zakon koji se primjenjuje u svim zemljama nastalim raspadom SFRJ iz 1990. godine kada su i nastala djela ratnih zločina za koje se mi sumnjičimo, a ne kao što je to postala praksa Suda BiH da jedino Sud BiH sudi po zakonu iz 2003. godine koji je donesen 10 godina nakon rata, a koji je nametnut od strane Visokog predstavnika i nikada nije prošao parlamentarnu proceduru niti je reguliran Ustavom BiH iz čega jasno proizlazi kako Sud BiH sudi potpuno nezakonito i neustavno. Tražimo suđenje po blažim zakonima – što je praksa u svim civiliziranim zapadnoeuropskim zemljama, a ne po političkim zakonima Suda BiH. Ukoliko bi se sudilo po kaznenom zakonu SFRJ iz 1990. uvjereni smo da bi na ovaj način bila izbjegnuta diskriminacija, odnosno suđenje po nečijoj političkoj volji, zahtjevu ili emocijama onih kod kojih je zakon sada u rukama. Svi sudovi u BiH (Viši, Županijski, RS-a, FBiH, Distrikta Brčko) sude po zakonima iz vremena kada su se zločini i dogodili izuzev Suda BiH.

Do sada je Sud BiH, po vlastitim kriterijima za koje nitko ne zna, odabrao 106 slučajeva i radi na tim slučajevima, od čega se trenutno sudi 11 Hrvata.

Zajedno sa osumnjičenim, optuženim i osuđenim pripadnicima srpskoga naroda smo iscrpili sve zakonske procedure da zaustavimo ne fer i nepravedan rad Suda BiH, pa smo čak u prošloj 2007. godini dva puta štrajkali glađu do iznemoglosti kao bi nešto promijenili ali se naša prava i dalje krše i nemamo pravo na fer i pošteno suđenje. Skupili smo čitav niz dokaza koji nepobitno ukazuju da Sud BiH krši ljudska prava i te smo dokaze uz predstavku kolektivno podnijeli Europskom sudu za ljudska prava u Strassbourgu jer mi samo tražimo da nam ne sudi Sud BiH po političkim odlukama bošnjačkog naroda već da nam se sudi po zakonu jer imamo pravo na pravedno suđenje što nam Sud BiH nije omogućio.

Mi se nadamo kako ćete imati razumijevanje za problem kršenja temeljnih ljudskih prava na pravično, fer i korektno suđenje kao što je slučaj sa zemljama u okruženju što sada nije slučaj i sa Sudom BiH.

Zahvaljujemo Vam se najiskrenije na Vašem vremenu i molim primite iskaze našeg posebnog poštovanja u nadi kako ćete nam pomoći da dobijemo temeljno ljudsko pravo na fer i pravedno suđenje!

Zatvor Kula, Istočno Sarajevo, 27. listopada 2008.

1. Marko Maka RADIĆ,
2. Nikola ANDRUN,
3. Damir BREKALO,
4. Dragan ŠUNJIĆ,
5. Ante KOVAČ,

i ostali koji nisu u mogućnosti da potpišu

S poštovanjem,
Potpisani
1. DRAGAN ŠUNJIĆ Dragan
2. NIKOLA ANDRUN Nikola
3. DAMIR BREKALO Damir Brekalo
4. MARKO RADIĆ Marko Maka
5. ANTE KOVAČ Ante Kovač
i ostali koji nisu u mogućnosti da potpišu

POTPORA HRVATSKIM ZATVORENICIMA U KPZ KULA

CROATIA LIBERTAS

Nevladina organizacija

Dr. Ante Starčevića 68, Mostar
00387/(0)63/459-191

Dajemo punu potporu hrvatskim zatvorenicima u KPZ Kula u traženju prava na pošteno i pravedno suđenje. Ovaj slučaj ćemo prijaviti svim međunarodnim institucijama za ljudska prava u BiH i svijetu. Svaki sud u BiH, pa tako i Sud BiH mora osigurati pravo na pošteno suđenje.

Pismo hrvatskih zatvorenika smo prosljedili Ujedinjenim narodima i Sudu za ljudska prava u Strassbourgu te očekujemo njihovo skoro očitovanje. Apeliramo na sve hrvatske političare i intelektualce da djeluju i na taj način omoguće puna prava za hrvatske branitelje koje ne smijemo zaboraviti jer su obranili slobodu koju danas svi uživamo.

Mostar, 27. listopada 2008.

Leo Pločkinić,
predsjednik

STARA BOSANSKA OBITELJ KNEZOVA JELAČIĆ

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Među najuplivijsim, a u to ime i najstarijim plemićkim obiteljima u Bosni bili su i knezovi Jelačići. Trebalo bi detaljnije ispitati od kada se ta obitelj spominje i da li je dobila svoje ime po gradu Jeleču, pitanje je na koje stručnjaci za heraldiku srednjovjekovne Bosne trebaju naći uvjerljiv odgovor.

Od knezova Jelačića najistaknutiji je bio Stanoje JELAČIĆ koji je živio u vrijeme Velikog bana i kralja Tvrtka I. Kotromanića. Da su Jelačići bili moćna obitelj očituje se činjenicom da je Stanoje Jelačić obavljao vrlo složene misije u diplomatskoj službi kralja Tvrtka I.

Kad drveća postanu čudovišta

Po službenom nizu prerogativa kralj Tvrtko je, šireći svoju moć i gospodstvo po prostorima od Velebita do Boke Kotorske u ime krvnog nasljedstva obitelji Šubi-

ća, nosio titulu "kralja Raške, Bosne, Dalmacije, Hrvatske i Primorja". Da bi učvrstio svoju vlast od Jadrana prema sjeveru stvarao je posebnu Hrvatsku Ligu što oružanim podvizima što vrlo složenom ali uspješnom diplomatskom igrom, a vojni pripadnici te Tvrtkove lige nazivani su već tada - ustaše.

Knez Jelačić se prvi put spominje kao kraljev diplomat u pregovorima koje je Bosna vodila s Dubrovčanima u vezi sa slobodinama, posebno što se tiče trgovine solju koja je donosila veliku dobit prodavačima a i kralju kojemu su plaćali zaštitu i pristojbe za slobodu trgovine. Dne 7. studenog 1381. Dubrovčani isplate "popu Ratku, protovestijaru gospodina presvijetlog kralja Raške i Bosne i primorskih strana Stjepanu Tvrtku 600 perpera u ime mogriša (carine) za prošlu godinu". A nekoliko dana nakon te isplate, primi Stanoje JELAČIĆ, službenik, poslanik i pomoćnik Tvrtkov - 2.000 perpera za Dmitrovdanski dohodak za prošlu godinu i opet, isto toliko, i za godinu 1382. (v. "Povijest hrvatskih zemalja BiH", izd. Napredak, Sarajevo, 1942., s. 322.).

Početak 1388. kralj Tvrtko je već držao posade u tvrđavama Klisa, Vrane, Ostrovice i Knina. Da bi pridobio i vojnu podršku Dalmacije u širenju svoje vlasti prema sjeveru, kralj Tvrtko je imenovao Piora Vranskog, Ivana Paližnu svojim 'namjesnikom i banom u Hrvatskoj'. Ban Paližna je nastojao, u svoje ime i svojom vojnom silom pridobiti za kralja Tvrtka još i Split. Trogirani koji su već bili uz kralja Tvrtka ponu-

dili su posredovanje između bana Paližne i Splita. Trogirani su priznavali bana Paližnu kao 'piora Vranskog, i bana Dalmacije i Hrvatske'. No ti pregovori nisu dali ploda i stoga kralj Tvrtko odlučio je tu zadaću povjeriti sposobnim i iskusnim diplomatima sa svoga dvora.

U posebnu diplomatsku misiju za pregovaranje s gradom Splitom, da prizna vrhovništvo kralja Tvrtka, bili su vojvoda Vlatko Vuković i knez Stanoje Jelačić (v. n.d., s. 336.). Splećani su se, naime, bojali da njihovo priznanje Tvrtka ne proizvede sukob s ugarsko-hrvatskim kraljem Sigismundom i uza svu uljudnost i poslane darove, nisu se odlučili na taj važan korak.

Tad je kralj Tvrtko dao sagraditi svoju mornaricu na škverovima u Kotoru i kad je krenuo prema Splitu. No, u to doba došlo je do provale Turaka u istočnu Bosnu i Tvrtko je morao krenuti na Turke, koje je hametice potukao u bitci kod Bileće (dne 27. kolovoza 1388.). Nakon toga ugled kralja Tvrtka bio je znatno veći i u očima Mlečana i Dubrovčana pa i dvora u Budimu.

Te iste godine, 1388, stvorili su se uvjeti za pridobivanje Splita Tvrtkovoju kruni, no s istoka je krenula silna turska vojska prema Bosni pak je sva vojna snaga i Bosne i Hrvatske - oko 20.000 ljudi, pod zapovjedništvom bosanskog vojvode Vlatka i hrvatskog bana Ivaniš Horvata, krenula u boj s Turcima. Susret dviju vojnih sila dogodio se je na Kosovu Polju dne 15.06.1389. Premda se je Boj na Kosovu zav-

rišio porazom zapadnih saveznika, a i znatnim gubicima u turskoj vojsci, Bosna je ostala i dalje neoštećena, pak je Tvrtko mogao ponovno raditi na proširenju i učvršćenju svog kraljevstva.

U travnju 1390. ponovno su nastavljeni pregovori sa Splitom o dobrovoljnom podvrgavanju Tvrtkovoju vrhovnoj vlasti. U Tvrtkovo ime, najprije je u Split došao krbavski knez Juraj Kurjaković da ugovori razmjenu zarobljenika i predaju Splita. Nakon toga, impresionirani snagom bosanske vojske u Boju na Kosovu, sastavljeno je posebno izaslanstvo dalmatinskih gradova Splita i Trogira da obave formalnost o priznavanju Tvrtkove vlasti.

U gradu Sutisci kralj Tvrtko je, dne 8. lipnja 1390, izdao poseb-

ne povelje Splitu i Trogiru, a zatim i Šibeniku. Radi uglavljenja točnih granica između Splita, te prema Klisu, Omišu i Poljicima. To je kralj Tvrtko i učinio u Sutisci dne 2. srpnja 1390. Kralj je za tu svrhu zadužio svog protovestijara Trifuna, Dubrovčanina Miha i kninskog biskupa te - kneza Stanoja JELAČIĆA i Vladoja logofeta da provedu razgraničenja. Tu ispravu je napisao biskup kninski Miho, koga je Tvrtko imenovao svojim kancelarom u nazočnosti kneza Daboše, kneza Stipoja Hrvatinića, kneza Pavla Radinovića, Trifuna protovestijara, Vlatka Vukovića vojvode usorskog te kneza Priboja Mestrovića, župana Bjelaka Sankovića i vinotoče Sladića. To kraljevsko izaslanstvo došlo je u Split i tu su splitskom gradskom poglavarstvu predali, dne 1. kolovoza

1390, potpisanu i po kralju Tvrtku ovjerenu ispravu. Tom prilikom bili su nazočni i posebni izaslanici otoka Brača, Hvara i Korčule, koji su također priznali vrhovništvo kralja Tvrtka. Tim činom, kralj Tvrtko bio je gospodar jadranske obale od Velebita do Dubrovnika.

Po rangu u ovom izaslanstvu vidi se da je knez Jelačić bio vrlo blizak kralju Tvrtku, u neku ruku prvi kraljev predstavnik.

Vrijedi zapamtiti drevnu i uspješnu ulogu obitelji bosanskih knezova Jelačića u vođenju državnih poslova i u visokom smislu za stvaranje političkog jedinstva hrvatskih krajeva i junačkom snagom i diplomatskom vještinom.

POVIJEST BOSNE

Noel Malcolm - priredio **prof. Hamdo Camo**

SRBI I VLASI (3)

Možda je poseban val tih Vlaha zapljusnuo Hercegovinu i Dalmaciju donijevši sa sobom i to ime (koje su zacijelo bili dobili na području gdje se govorio grčki).³⁰ Slavenska narodna etimologija uskoro ga je pretvorila u "Morovlah" (tj. "morski Vlah").³¹ Iz Dalmacije se taj izraz poslije proširio na Vlahe u Hrvatskoj koji su bili naselili "Krajinu" sjeverozapadno od Bosne. "Morlacchi" je postao standardni mletački naziv za te ljude, a taj je kraj na mnogim kartama 17. i 18. stoljeća označen kao "Morlacchia".

Zbog svojih okrutnih metoda neregularnog četovanja Morlaci su

izišli na zao glas, smatrali su ih primitivnim i bešćutnim ljudima. Ali sve se to promijenilo potkraj 18. stoljeća, kad ih je posjetio talijanski svećenik, Fortis. Nadahnut Ossianovom poezijom, i praćen još jednim zaljubljenikom u epsku narodnu pjesmu i folklor, profesorom novije historije na Cambridgeu, Fortis je obišao Morlake u Dalmatinskoj zagori tragajući za poezijom i primitivnim vrlinama. Našao je i jedno i drugo: "Iskrenost, povjerenje i čestitost ovih siromašnih ljudi... u svim svakodnevnim životnim postupcima proglasili bi se kod nas naivnošću i slabošću", zapisao je on. Čuo je i mnogo pjesama i pobilježio: "Morlak krstari po pustim planinama i pjeva, posebno u noćno doba, o junaštvima starih slavenskih kraljeva i velmoža ili o nekom tragičnom događaju". Zapazio je isto tako

da "bosanski dijalekt kojim govore Morlaci u unutrašnjosti skladnije zvuči, po mom mišljenju, od primorskog ilirskog jezika."³² Pjesma koju je objavio u prijevodu, Hasanaginica, bila je zapravo djelo bosanskih muslimana - kratka priča o tragičnoj ljubavi i nesporazumu postala je jedna od najomiljenijih narodnih pjesama u cijeloj Evropi, pa su je preveli Goethe, Byron, Walter Scott, Merimee, Puškin i Ljermontov.³³

U samoj Bosni naziv Morlak nije se toliko upotrebljavao za ratoborne Vlahe koji su se pod Turcima naselili u Krajinu. Te su Vlahe, koji su došli i iz Hercegovine i iz Srbije, zvali ili Vlasi ili martolozii. Ova se potonja riječ odnosila na njihov vojni status, pa su to mogli biti i Nevlasi - bijaše to inačica grčke riječi za naoružana čovjeka, armatolos.

Vlasi u Bosni i Hercegovini imali su svoje vlastito društveno i vojno ustrojstvo, koje je bilo jasno određeno već u prvim otomanskim dokumentima. Na čelu svake lokalne zajednice bijaše mirovni sudac ili knez (stari slavenški naziv), pod njim je bio načelnik - iprimikur (od grčke riječi primikerios); pod njim je pak bio lagator (od grčke riječi alagator, zapovjednik vojnog odreda), a osnovna vojna jedinica bijaše gander (od grčke riječi kontarion, što će reći koplje).³⁴

Svi ovi nazivi jasno pokazuju da su Osmanlije jednostavno preuzele sistem koji bijaše utvrđen u vojsci Bizantskog Carstva. Kao i bizantski i srpski vladari prije njih, oni su Vlasima odobrili posebne porezne olakšice radi njihovih vojnih usluga. Glavarima Vlaha dodjeljivali su timare i s njima su praktički postupali kao sa spahijama, a ljude su im oslobodili plaćanja osnovnog nameta za nemuslimane, harača. Vlasi su ipak plaćali poseban "vlaški porez" - rusum-i eflak - koji se uglavnom sastojao od jedne ovce i janjeta po porodici što su se davali svake godine o Đurđevdanu.³⁵ Budući da su bili drukčije oporezovani, bili su i drukčije razvrstani u turskim tefterima. To nam je omogućilo da ustanovimo da je potkraj 15. stoljeća bilo najmanje 35.000 Vlaha u Hercegovini, a da je u 16. stoljeću bilo čak 82.692 uglavnom vlaških porodica (uključujući tu i neke nevlaške martoloze koji su uzivali slične povlastice) u smederevskom kraju južno od Beograda.³⁶ (Mnoge Vlahe iz istočne Hercegovine preselili su Turci onamo da ponovo nasele područja opustošena ratovanjem u šezdesetim godinama 15. stoljeća.)³⁷ To su bili glavni rezervoari naroda iz kojih su se punili opustjeli krajevi na sjeveru Bosne. A

kako su oni, prebivajući u Hercegovini i Srbiji, poodavno bili pripadnici Pravoslavne crkve, uveli su na te bosanske prostore pravoslavlje koje se ondje očuvalo do dana današnjega.

Koliko su se ti Vlasi razlikovali od susjednih Slavena? Očito je da su imali drukčiji status i drukčije društveno-vojno ustrojstvo. Oni koji su se naselili u sjevernoj Bosni nisu mogli nastaviti tradiciju da gone svoja stada na velike udaljenosti, a očuvani otomanski dekreti o Vlasima u Bosni i Hercegovini iz 16. stoljeća pokazuju da većina Vlaha nije više živjela nomadskim životom, ali da su se i dalje ponajviše bavili stočarstvom.³⁸

Ivan Lovrić (Giovanni Lovrich) zabilježio je u sedamdesetim godinama 18. stoljeća da su hrvatski Morlaci svi imali stada po 200, 300 i 600 ovaca, a kad ih je pitao zašto se ne prihvate obrađivanja zemlje, odgovorili su mu: "Naši preci nisu to radili pa nećemo ni mi".³⁹ Neki su autori, napose srpski, tvrdili da riječ "Vlah" znači samo "čobanin" i da ne uključuje nikakvo posebno etničko ni lingvističko značenje - pa da su većina tih ljudi zapravo samo Srbi koji drže ovce.⁴⁰ Ovo mišljenje odbacuje vodeći savremeni stručnjak za Vlahe na početku otomanske vladavine na Balkanu, tvrdeći da su Vlahe oduvijek smatrali posebnim narodom.⁴¹

Vlasi su odvajkada govorili po dva jezika, a kako sami nisu nikad bili u upravnom aparatu, jezik koji je očuvan u zapisima o njima nije nikad njihov. Ipak, imamo nekih svjedočanstava o njegovoj upotrebi, uz pojavu vlaških ličnih imena u zapisima kao što su Ursul ili Sarban. Vlasi koji su se u 15. stoljeću naselili na jedan jadranski otok govorili su i

nakon 400 godina vlaški. Jedan mletački pisac iz 16. stoljeća zapisao je da Vlasi u Dalmatinskoj zagori govore "latinski, doduše u iskvarenu obliku". Pastiri u tim planinama još su 1985. godine brojili na vlaškom.⁴² Ima i drugih dokaza o njihovu bilingvizmu u 17. stoljeću, premda je historičar Ivan Lucić (Joannes Lucius) ustvrdio da je do tada već bio ischeznuo njihov stari jezik.⁴³ Ali dakako da se ti Vlasi, živeći stoljećima među Slavenima u Hercegovini i Srbiji, ne mogu u prvi mah (svojim govorom i odijevanjem) razlikovati od autohtonih Slavena u tim krajevima. Pretpostavka da su nekad govorili samo vlaški zato što nisu donijeli sa sobom srpsku ekavicu kad su došli iz Srbije u sjevernu Bosnu, jamačno je netačna.⁴⁴ Oni su govorili onako kako su govorili Slaveni oko njih, a taj se govor mogao s vremenom lako promijeniti na području tako podložnom demografskim promjenama kao što je bila sjeverna Bosna, a Vlasi iz Hercegovine ionako su jamačno govorili ijekavicom.

Bilo je nedavno pokušaja da se dokaže kako je još na početku 20. stoljeća bilo u Bosni ljudi koji su govorili vlaški. U popisu stanovništva Bosne iz 1910. godine spominju se 16 sela u kojima se govori "rumunjski", a godine 1906. jedan zaneseni rumunjski vlahofil objavio je čitavu knjigu o "rumunjskim kolonijama" koje je ondje otkrio.⁴⁵ Međutim, kad je vodeći njemački ekspert za Vlahe, profesor Weigand, otišao sljedeće godine provjeriti te njegove tvrdnje, ustanovio je da u jedinim preostalim vlaškim selima žive ljudi koji su se doselili u 18. stoljeću iz Makedonije i koji su odonda zaboravili svoj jezik. A seljaci koji "govore rumunjski", poznati u tim krajevima pod nazivom "Karavlasii" ili "Crni Vlasi",

zaista govore rumunjski, ali samo zato što uopće nisu Vlasi nego rumunjski Romi iz Transilvanije.⁴⁶

Vlaški ples

Na kraju, valja istaknuti da danas nema smisla tvrditi da su bosanski Srbi "zapravo" Vlasi. Tokom stoljeća i mnogi obični pripadnici Srpske pravoslavne crkve zacijelo su bili prešli preko Drine u Bosnu ili se iz Hercegovine preselili na sjever. U 18. i 19. stoljeću razvila se i srpska trgovačka klasa u bosanskim gradovima. Nisu baš svi ljudi koji su upućeni da se nasele u sjevernu Bosnu u 15. i 16. stoljeću bili Vlasi, a odonda je bilo toliko priljeva i odljeva u historije Bosne da nikako ne možemo tačno izračunati postotak "vlaških" predaka bosanskih Srba.⁴⁷

Uostalom, nisu Vlasi pridonijeli samo porastu srpskog naroda; neki su od njih (pretežno u Hrvatskoj) prešli i na katoličku vjeru, a mnogo ih se i islamiziralo u Bosni.⁴⁸

Nazivati danas nekoga Srbinom znači služiti se pojmom stvorenim u 19. i 20. stoljeću na temelju zajedničke religije, jezika, historije i ličnog osjećaja nacionalne pripadnosti.

Današnji bosanski Srbi mogu se slobodno predstavljati kao Srbi, bez obzira na svoje vlaško porijeklo. Ipak, čovjeka pomalo draška pomisao, kad čuje takozvane desničare u današnjoj ruskoj po-

litici kako govore o potrebi da zaštite svoje stare slavenske braće u Bosni, da su jedina komponenta bosanskog naroda koja sadrži važan i izrazit element neslavenskog porijekla, upravo bosanski Srbi.

³⁰ Historičar iz 17. stoljeća Ivan Lučić (Ioannes Lucius) iz Trogira kaže da se ovaj naziv upotrebljavao kao suprotan izrazu "Bili-Vlahi", to jest Albi Latini ("De Regno Dalmatiae", u von Schwandner, ur., *Scriptores rerum hungaricarum*, sv. 3, str. 459); ali nisam vidio nijednu rečenicu o "bijelim Vlasima" navedenu iz nekog ranijeg izvora. Jireček misli da su Dubrovčani i Dalmatinci pravili tu razliku kako bi se razlikovali (jer i njih su gdje-kad nazivali Vlasima zbog njihova latini-zanog jezika) od Vlahu iz unutrašnjosti, a Gušić misli da su oni razlikovali svoje mjesne Vlahu (koji su nosili bijelu odjeću) od vala pridošlica. Ni jedna ni druga teorija nisu uvjerljive, jer nema razloga zašto bi Dubrovčani i drugi Dalmatinci govorili grčki. Lučić je bar bio svjestan ovog problema; on je podrazumijevao da su naziv Mavrovlachos donijeli Mlečani iz Grčke.

³¹ Riječ Morovlah upotrebljava se u dubrovačkim dokumentima za mjesne Vlahu u 13. stoljeću (Jireček, "Die Romanen in den Städten Dalmaticns", prvi dio, str. 35), a narodna je etimologija utjecala na izgovor te riječi očito potkraj 12. stoljeća, kad je i pop Dukljanin pisao "Morovlachi" (premda je znao da ta riječ znači "nigri Latini"): von Schwandner, ur., *Scriptores rerum hungaricarum*, sv. 3, str. 478. Oba ova podatka kose se s Gušićevom tvrdnjom u "Wer sind die Morlaken?" str. 459-460.

³² Fortis, *Travels into Dalmatia* ("Put po Dalmaciji"), str. 53, 85. Mnoge od Fortisovih zapažanja (ali ne i ova) osporio je u kasnijem i vrednijem djelu autor koji je mnogo bolje poznao mjesne prilike: Lovrieh, *Osservazioni*.

³³ Balić, *Das unbekannte Bosnien*, str. 175; Wilson, *Life of Vuk Karadžić*, str. 192-194. Wilsonov vlastiti prijevod nalazi se na str. 361-363.

³⁴ Beldiceanu, "Les Valaques de Bosnie". 18. stoljeća potomci Vlahu u Bosanskoj krajini plaćali su harač: Lovrich, *Osservazioni*, str. 83.

³⁵ Beldiceanu, "Sur les valaques des balkans slaves", str. 97; Beldiceanu i Beldiceanu-Steinherr, "Quatre actes de

Mehmed II", str. 118; vidi takođe Hadžibegić, "Džizja ili harač", prvi dio, str. 68. Međutim, potkraj 18. stoljeća potomci Vlahu u Bosanskoj krajini plaćali su harač: Lovrich, *Osservazioni*, str. 83.

³⁶ Beldiceanu, "Sur les valaques des balkans slaves", str. 94; Hadžijahić, *Porijeklo bosanskih Muslimana*, str. 137. U fusnoti uspoređi s Kuripešićevim zapažanjem u napomeni br. 11 u ovom poglavlju.

³⁷ Džaja, *Die "bosnische Kirche"*, str. 75.

³⁸ Beldiceanu, "Sur les valaques des balkans slaves", str. 91. Trifunovski drži da su se nastanili u jednom selu u 15. stoljeću: "Geografske karakteristike katuna", str. 36-37.

³⁹ Lovrich, *Osservazioni*, str. 174, 179.

⁴⁰ Ovo je tumačenje prvi iznio historičar iz 19. stoljeća Stojan Novaković; vidi njegovo *Selo*, str. 29-30. I ruski historičar E. P. Nauniov tvrdi da su se Vlasi u velikoj mjeri poslavenili već u 13. stoljeću: "Balkanskye vlakhi". Srpske autore koji priznaju da su Vlasi imali drukčiji etnički identitet nije sama ova činjenica pokolebala; tako je jedan savremeni srpski historičar napisao i ove čudne riječi: "Čak su i Vlasi i njihovi običaji bili toliko ugroženi da su se pridružili Srbima da bi preživjeli, a u tom procesu su pomogli da se sačuva i održi srpski etnički, vjerski i kulturni identitet" (Pavlovich, *Serbiens*, str. 78).

⁴¹ Beldiceanu, "Les valaques de Bosnie", str. 123, u fusnoti.

⁴² M. Filipović, "Struktura i organizacija katuna", str. 52 (o imenima); Jireček, "Die Romanen in den Städten Dalmaticns", prvi dio, str. 40 (o otoku); Nigier, *Geographiae commentariorum libri*, str. 103 (o iskvarenom latinskom); Nandris, "Arománi", str. 38 (o brojenju).

⁴³ Jireček, "Die Romanen in den Städten Dalmaticns", prvi dio, str. 41.

⁴⁴ D. Mandić, *Etnička povijest Bosne*, str. 516.

⁴⁵ D. Mandić navodi taj popis stanovništva kao dokaz da se neprekidno govorilo vlaški (Etnička povijest Bosne, str. 516); Filipescu, *Coloniile romane din Bosnia*.

⁴⁶ Weigand, "Rumänen und Aromunen in Bosnien". O Karovlasima vidi dio o Romima u 9. poglavlju ove knjige.

⁴⁷ D. Mandić, sa čudesnom nazovi preciznošću, navodi postotak od 50 do 52 posto (Etnička povijest Bosne, str. 518).

⁴⁸ Džaja, *Konfessionalität und Nationalität*, str. 83.

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (3)

Prof. Zlatko Tomičić

Sallallahu alejhi ve sellem!
Bog blagoslovio i spasio moju domovinu Hrvatsku!
Aman! El aman!
Moj Bože, moj veliki Bože, molim ti se
Za moju mater Hrvatsku!

Moj Bože, što piše na Levhi mahfuzu – na Ploči
sudbine?
Što piše o Bosni mojoj, zavičaju mojem, što o Hrvatskoj,
Domovini i državi nesretnoj mojoj?

DVIJE IZJAVE KLJUČNE ZA RAZUMIJEVANJE VLADAJUĆE BH FAMILIJE

Dr. Muhamed Borogovac -
Bosanski_Kongres@hdmagazine.com

Izjava 1

Bakir Izetbegović na Vijeću Evrope: "Moramo li se razići da bismo živjeli u miru i blagostanju?"

Znači Izetbegović poručuje Evropljanima da je razlaz siguran put u mir i blagostanje, ali eto on bi volio da se ne razilazimo.

Prvo, to je čista laž, jer "razlaz" ne bi vodio do "mira i prosperiteta" nego do nesagledivih posljedica u Federaciji. Bošnjaci bi ostali razbijeni u nekoliko nepovezanih enklava, tj. rezervata, i izloženi nestajanju u žabokrečini

Bakir Izetbegović

opkoljenih enklava, rezervata, dok ne bi bili progutani od susjednih država, najvjerojatnije od Republike Srbije i Srbije.

Osim što je lažna, gornja Izetbegovićeva izjava nam poručuje da se radi samo o "razlazu", a ne i o otimačini teritorija, koja je posljedica agresije i genocida. Bakir je još jednom po ko zna koji put dokazao da je četnički agent, isti kao i njegov pokojni otac.

Izjava 2

"Sulejmana Tihića znam osobno. Zajedno smo bili članovi Općinskog komiteta. Pošto je bio odvjetnik, koristili smo ga za pravne stvari. U njemu se tada nije mogao prepoznati bilo kakav nacionalizam. Sulejman Tihić tada i danas, sasvim su dva različita pojma. Da mu ne znam lik, rekao bih da se radi o dva čovjeka. Matične knjige iz tog vremena potvrđuju da se on u Šamcu u to vrijeme izjašnjavao kao Srbin" -

Sulejman Tihić

naveo je nekadašnji tajnik općinskog komiteta.

Imajmo na umu da su Alija Izetbegović i Sulejman Tihić prvi rođaci i da se i Izetbegović izjašnjavao kao Srbin. Izetbegovićevi i Tihićevi sljedbenici opravdavaju ih tvrdeći da su morali, da su bili pod nekim pritiskom da se izjasne kao Srbi. Međutim, kada se zna da su oni iz Bosanskog Šamca, gdje su Hrvati bili dominantni, a Srbi velika manjina, nameće se pitanje kako to da Tihić i Izetbegović nisu imali problema da se odupru mnogobrojnim Hrvatima, ali su pod pritiskom malobrojnih Srba "pokleknuli" i izjasnili se kao Srbi.

LASZLO VARGA O PROŠLOSTI MAĐARSKE SLUŽBE DRŽAVNE SIGURNOSTI

Rado Pejić, Donji Karin

Dokumenti o prošlosti mađarske Službe Državne Sigurnosti trebaju, isto kao u Njemačkoj, biti slobodno dostupni, zatražio je mađarski povjesničar Laszlo Varga.

„Joachim Gauck (prvi savezni povjerenik za proučavanje akata bivše njemačke službe za zaštitu

države, bivše DDR) i njegovi suradnici pravovremeno su primijetili od kolike važnosti za demokraciju je sučeljavanje s komunističkom prošlošću: zgradu tajne komunističke službe mirno zaposjesti i akte za nove generacije sačuvati... Oni su državi oduzeli informacijski monopol... Ovo nije bilo moguće u Mađarskoj, jer se Tajna Služba sakrila iza 'Policije' i s njom se splela.

U Njemačkoj, svatko je znao, gdje 'stanuje' STASI (Staatssicherheit). Mi u Mađarskoj nismo imali pojma...U zadnjih deset godina nadzirani su dobivali sve više prava, i mi povjesničari mogli smo sve slobodnije rešetati, ali ono glavno - pristup aktima tajne službe ostaje nam još uvijek zatvoren.”

PARTIZANSKI LOPOVLUK I DALJE CVATE

Izvor: „**Novi list**“, Rijeka, 17. listopada 2008.

„Kako bilo, Bandić sa stanovima koje su gradili i prodavali braća Branko i Ivo Vojnović uistinu nema ništa, ali sa samim Vojnovićima ga veže bliska, dugogodišnja suradnja. Upravo gradska administracija njima je omogućila poslovnu ekspanziju i unosnu gradnju na nekoliko gradskih lokacija. Njihova poduzeća Geoprojekt i Zagrebgradnja, naime, projektiraju i grade u raznim dijelovima Grada, uglavnom na zemljištu koje je nekoć pripadalo građanima Zagreba. U posjed poduzetne braće to zemljište došlo je putem famoznih razmjena građevinskih parcela, kojima se intenzivno bavi administracija Milana Bandića, ali i Ured za suzbijanje organiziranog kriminala.

Na taj način, putem razmjena parcela, izgrađena je i Palinovečka ulica na Vrbanima, gdje se nalaze „bolesne zgrade“ s kojima gradonačelnik ne želi imati ništa. Grad je, naime, na Vrbanima III od Vojnovića uzimao komade zemljišta, kako bi im izgradio ceste, a zauzvrat im je davao druge građevinske parcele u Gradu. U ovakvim poslovima s Gradom investitori prolaze kao bubreg u loju: u svojim naseljima od poreznih obveznika dobivaju ceste i infrastrukturu, s uz

to još dobiju i nove parcele za gradnju.

Tvrtka Geoprojekt Branka Vojnovića jedan je od najčešćih aktera razmjena zemljišta s Gradom: na opisan način dobili su desetke tisuća m² vrijednog građevinskog zemljišta u Zagrebu. Samo tijekom proteklog ljeta na ovaj način stekli su 12 tisuća četvornih metara zemljišta u četvrti Savica, gdje danas grade stambene objekte.

Stoga nikoga ne treba čuditi niti izjava gradskog pročelnika za graditeljstvo Davora Jelavića, koji na pitanje o Vojnovićevoj tužbi za naknadu štete protiv stanara prostodušno odgovara da se ne bi htio zamjeriti investitoru, 'svakodnevnom gostu Poglavarstva i jednom od najozbiljnijih partnera Grada.'”

Uzrok trovanja - jeftine cijevi

"NASMIJAVATE ME G. ŠKREBLIN. ZAR JE MOGUĆE DA STE NAPISALI 230 'ANTIKORUPCIJSKIH SAVJETA' A DA GOSPODA MESIĆ, SANADER I BEBIĆ NISU USPJELI PRIMIJENITI NITI JEDAN"

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Ovom izjavom g. SMOKVINE potpisana je fotografija objavljena u prošlom broju "GLASNIKA" na kojoj se nalaze dotični gospodin i potpisnik spomenutog feljtona, koji eto nasmijava g. RADOVANA SMOKVINU.

Možda zbog zakona velikih brojeva, međutim je g. SMOKVINA za sada PRVI I JEDINI KOJI SE USUDIO, na sebi svojstven način JAVNO KOMENTIRATI FELJTON. Međutim g. SMOKVINA ili ne zna ili se pravi nevješt, ili je pak je-

dan od provokatora u nizu, koje godinama susrećem u borbi protiv organiziranog kriminala, a kome su konačno popustili nervi, pa se makar imalo osvrnuo na postojanje FELJTONA.

Vođen iskustvom znajući MOĆ OVOG FELJTONA, sugeriram nasmijanom g. SMOKVINI, neka vodi računa o tome kako OBJEKT njegova javno izrečenog nasmijavanja, DEPRESIVNO DJELUJE na ostalu u potpisu fotografije spomenutu gospodu.

Jer njima, dokazuje i 230 nastavaka "FELJTONA", koji nesnosno

dugo vremena izlazi i ne namjerava u dogledno vrijeme prestati izlaziti, nimalo nisu smiješni niti a u t o r , p o n a j m a n j e "antikorupcijski savjeti".

(Primjedba: Izjava nije dobivena od Radovana Smokvine, nego je Uredništvo – poznajući dobro obje osobe sa slike – zaključilo da bi njegova izjava mogla tako izgledati. Žao nam je zbog nesporazuma.)

ILI MI ILI ONI

Izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 24. listopada 2008.

Govori Stjepan Mesić:

„Večerašnjim atentatom terorizam je ušao na ulice glavnog grada Republike Hrvatske. Kriminalno podzemlje suočilo je pravnu državu i cijeli sustav s izazovom s kakvim se do sada nismo susreli. Svaki građanin Republike Hrvatske s pravom se večeras pita: tko je sljedeći?

Pitanje s kojim se suočavamo jest: ili mi, ili oni, pri čemu 'mi' znači pravnu državu, funkcioniranje institucija sustava i sigurnost građana, a 'oni' – kriminalce,

teroriste i mafijaše.“

Druže Mesiću, ni Vi, ni Oni, nego Mi, domoljubni, državotvorni Hrvati. Dosta je bilo i vašeg i njihovog. Sjeli ste nam već na vrh

glave. Znamo mi jako dobro što to znači ta vaša pravna država. Otiđite. Otiđite već jednom! „Točak istorije“, kako su partizani znali reći, „odavna vas je pre-gazio.“

I MARATONCI SU, IZGLEDA, NA METI

Izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 25. listopada 2008.

„Atentat na kontroverznog novinskog izdavača Ivu Pukanića uplašio je, čini se, i gradonačelnika Zagreba Bandića. Još samo prije nekoliko mjeseci gradonačelnik je tvrdio da se sigurnost u zagrebu piše velikim slovom, ali niz ubojstava i prenmlaćivanja primorao ga je da promijeni miš-

ljenje. U međuvremenu zagrebački gradonačelnik uzeo je i tjelohranitelja, kojinga već neko vrijeme prati u stopu, a formalno je zaposlenik Ureda gradonačelnika.

'Samo se budala ne boji, a ja nisam, budala', odgovorio je jučer zagrebački gradonačelnik novinarima na pitanje brine li za vlastitu sigurnost.“

Nevjerojatno.

Pa, naravno, Milan Bandić nema pojma da je Grad Zagreb potpisao još jedan ugovor s Pukanićevom tvrtkom NCL Novosti, prema kojem će mu za 2008. godinu biti isplaćeno 1,55 milijuna kuna za Zagreb News, kako se govori, „bogat starim, u drugim medijima već objavljenim tekstovima, te reklamama Pukanićevih novina i časopisa.“

05-03-2008

06-03-2008

22-01-2008

10-03-2008

08-01-2008

30-01-2008

14-02-2008

16-01-2008

28-02-2008

KRUHA, IGARA I DROGE!

Saša Radović, Opatija

U kriznom trenutcima rimskog imperija, različite igre i zabava odvlačili su pozornost ljutitog naroda od stvarnih problema, pa je tako i nastala sintagma „Panem et circenses“ (kruha i igara). Za kruh narodu imperatori nikada se nisu previše brinuli, ali za igre su uvijek bili voljni izdvojiti hrpu dukata, talira ili eura. Autor te pametne izmišljotine i prvi spin doktor, rimski je poeta i satiričar Decimo Giunio Giovenale. U njegovo doba nije bilo droga u takvom izobilju kao što je to danas, pa bi kompletna uzrečica, draga političkoj eliti u našoj maloj državi trebala glasiti: „Kruha, igara i droge“.

Zašto, droge? Zato što je krajnji učinak droga u odnosu na politiku identičan učinku igara i zabava na mase.

Dobro nam je znano da su puku najdraže igre nagometno navijanje, ostala navijanja, dočeci sportaša, karnevali, te besplatni koncerti na Jelačić placu i na inim trgovima diljem naše zemlje. Osim ovih glavnih igara, tu je i niz sporednih priredaba i manifestacija, manje interesantnih ali i znatno jeftinijih. Naime, one glavne igre jako su skupe. Na regrutiranje tisuća nogometnih navijača država (odnosno, mi) troši enormne količine novca, mjerene milijunima eura godišnje. Za vladajuću garnituru nije upitno uložiti stotine milijuna u scenografiju (stadione) kao što ni rimski imperatori nisu štedjeli za gradnje grandioznih arena. Za milijunske kupovine stranih igrača nema problema, kao ni za

milijunske godišnje plaće izbornika ili trenera.

U prateće troškove tih silnih dotacija za proizvodnju mase navijača treba ubrojiti i razbijene izloge, demoliranje trgovina i lokala, automobila, tramvaja, mnogobrojne kordone policajaca, osiguranja, intervencije hitnih pomoći i dr., koje u svojoj pseudonacionalnoj ili lokalnoj euforiji proizvode tisuće razularenih gledatelja igara. Uz takva narodna veselja redovito idu hektolitri alkohola, obvezatne tučnjave, izgubljene noći i sutradan smanjeni ili nikakav radni učinak.

Za uzvrat golemih troškova iz državnog budžeta, vladajuća garnitura dobiva jaki pseudonacionalni i lokalni naboj, što im je manje važno - i istodobno smirene mase najbuntovnijeg sloja građana – što im je vrlo važno. Ti mladi ljudi (navijači) u svojoj najaktivnijoj (i najbuntovnijoj) dobi, ukoliko dobiju dovoljno „igara“ i unesu dovoljno petardi na tribine stadiona – neće razmišljati o poskupljenju kruha i benzina. Ostaje im premalo energije za racionalno razmišljanje i za bunt. Što je još interesantnije, neće se buniti ni zbog enormnih primanja saborskih zastupnika i njihovih bezobraznih mirovina. Glasovat će za one koji su im dali „igara“, jer im je svejedno što ta vladajuća garnitura krade i pljačka svoj narod. Slično je s karnevalima i s drugim pučkim svečanostima koje organizira i financira država ili lokalna uprava. „Kruh“ dolazi u drugi plan – zasjenjen „igramama“.

A, što je s drogama?

Iz ovog konteksta vrlo ćemo lako

prepoznati učinak droga. Zapravo, vrlo je sličan, napušeni i drogirani mladić ili djevojka neće razmišljati ni o čemu osim o zabavi. U dimu jointa, uz nekoliko tableta ecstasya ili neke druge sintetike, jedini cilj je zaglušna glazba i cjelonoćno divljanje uzdignutih ruku. Sasvim je svejedno, je li tu background neki eksponirani DJ ili Karleuša i jesu li u pitanju sintetske tablete ili kokain. Njih ne zanimaju nikakvi društveni procesi, demokracija, pseudodemokracija, ni bilo kakvi propusti vlasti. Njima je svejedno što umirovljenici kopaju po kontejnerima i što nezajažljivi politički vrh trpa milijune u svoje džepove.

Relax ili vikend konzumenti droga žive samo za sljedeći vikend da bi ga proveli na isti način. Oni pravi ovisnici koji svaki dan ili više puta dnevno ubrizgavaju heroin u vene još su manje opasni za kritiku prema bogaćenju političke elite i osiromašenju svih ostalih. Njima je svejedno jesmo li republika, kraljevina ili banana država.

Dakle, navijači, maskirani sudionici karnevala i razveseljeni narod na javnim koncertima – te ovisnici i konzumenti droga – pripadaju istoj pasivnoj (naivnoj) kategoriji u odnosu na društvena zbivanja. Cijeli taj sloj zavedenih i na neki način drogiranih građana (igrama ili drogama) – neće prilaziti Markovom trgu, neće sudjelovati u protestima niti nositi transparente.

Za neke dobro – za većinu loše! A, svaka pretjerana igra ili zabava, kao i droge - nosi u sebi neodgovornost i mnoštvo srodnih aspekata.

RASKOL MEĐU UDRUGAMA DOMOVINSKOG RATA

Ivo Matanović, Zadar, predsjednik Zdruga udruga hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva

Narodni list od 10. listopada 2008. g. objavio je vrlo zanimljivu reportažu o raskolu među udrugama Domovinskog rata, konkretno raskol između središnjice HVIDRAe iz Zagreba i Zadarske gradske udruge na čijem čelu je, još uvijek, umirovljeni pukovnik gospodin Ivica Arbanas. Zanimljiv je i naslov ove reportaže, a koji glasi: „Ivica Arbanas ne želi slušati ničiji diktat.“ Zagolicao nas je ovaj naslov, jer je potpisnik ovih redaka prije 10 godina i osobno pretrpio istu torturu iz naše središnjice - Hrvatskih političkih zatvorenika iz Zagreba, o čemu ćemo nešto kasnije reći više.

A sada o HVIDRAi i njenim čelnicima u središnjici Zagreb i, poslušajte sad ovo, županijskim središnjicama, jer po županijama ima više općinskih i gradskih podružnica. Konkretno, čelnici zagrebačkih središnjica su general Đuro Dečak, bivši zastupnik i pomoćnik ministra legendarni Tomislav Merčep, te Josip Đakić, zastupnik u Saboru. Spominjem samo ovu istaknutu trojicu, a ima ih još. Sva trojica su uzurpirali sve prerogative vlasti nad članstvom braniteljskih udruga, pa tako raspolažu i s novcem od oko 7,500.000 kuna kojeg je, samo u ovoj godini Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti i Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi dodijelilo udrugama. Kako doznajemo, ova svemoguća trojka nije udrugama po županijama dala ništa

ili gotovo pa ništa. Isto tako, a i to želimo posebno istaći, spomenuta trojka zabranila je svojim podružnicama da objavljuju u javnim glasilima imena sudionika Domovinskog rata, a bez da su obrazložili zašto? Nu, i ako oni nisu rekli zašto, razlog leži u tome što među braniteljima ima preko 100 tisuća lažnih branitelja, tzv. lažnjaka, a među lažnjacima je, opet, najviše ljudi iz državne administracije koji su „uvlašteni“ od najniže do najviše funkcije, dakako i veći dio običnih radnika koji su preko veza ovi prvih dobili zaposlenje u državnim tvrtaka širom Lijepe naše.

Istinski bojovnici, a njih je preko 300 tisuća u RH, baš zbog ovih lažnjaka žele da se njihova imena javno obznane u javnim glasilima, jer ne žele biti branitelji u ilegali, jer se oni, kako vele, nisu ilegalno borili za oslobođenje Hrvatske od hrvatskih pobunjenika - građana srpske nacionalnosti i Srba iz Srbije. Među ovim istinskim bojovnicima-vitezovima Domovinskog rata je i naš, gore rečeni, sugrađanin pukovnik u mirovini legendarni junak s vukovarske bojišnice gospodin Ivica

Arbanas, kojeg Vukovarci ubrajaju u najistaknutije bojovnike i zapovjednike među braniteljima Vukovara. Iščitavajući pozornije reportažu primijetili smo da je do raskola između HVIDRAe - županijske udruge i gradske HVIDRAe došlo upravo zbog javnog objavljivanja imena sudionika Domovinskog rata, a čini nam se i zbog razlike u činovima, u visini invalidske mirovine, a i prevlasti u udrugama, jer, Bože-moj, nije red da niži časnik bude po položaju iznad višeg časnika.

U svakom slučaju, ovdje je gospodin Ivica Arbanas ispao junačina kao što je bio i u Vukovaru. Nije se dao pokoriti „višim silama“. Nadasve, dao je objaviti javno imena bojovnika koji su to željeli i koji se ne srame što su branili svoju Domovinu. Ovaj čin hrabrosti ponukao nas je da i mi iz udruge Hrvatskog obrednog društva bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata uskoro objavimo imena naših članova, jer radi se ponajviše o bojovnicima Domovinskog rata. Naravno, objavit ćemo i imena još uvijek živućih bojovnika Drugog svjetskog rata. Objavu imena bojovnika Drugog svjetskog rata činimo to zato, jer i među njima ima dosta lažnjaka zbog čega je nedavno i došlo do razdvajanja Ustaša i Domobrana. Među domobrane uvuklo se dosta i partizana ili onih ljudi koji su pro-partizanski orijentirani, kao što su neki od njih bili i u Drugom svjetskom ratu.

Mi bi smo rekli, domobranska posla.

Zbog već gore spomenutih razloga, a i zbog jedinstva svih brani-

telja Lijepe naše, ma od kuda su i u kojem vremenu su se borili za Hrvatsku nezavisnost, mi iz udruge Hrvatskih političkih uznika i udruge Hrvatskog obrednog društva bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata pozivamo sve branitelje Domovinskog rata, a i branitelje Drugog svjetskog rata da nam se pridruže. Bilo da nam se pridruže u Zdrug kao udruge koje prihvaćaju naša načela ili da se pojedini članovi izravno učlane u udugu Hrvatskog obrednog društva. Naša adresa je:

Zadar
Trg Petra Zoranića 1
Brzglas: 023/ 214-523
(ured) i 098/ 171-3697
(administrator udruge
HODBe i predsjednik
uznika)

Priča o uznicima

Do nesuglasja kod ustrojstva Hrvatskih političkih uznika iliti zatvorenika, o razlazu radilo se o sasvim banalnim razlozima - o samom imenu udruge. Naime, središnjica Hrvatskih političkih zatvorenika (tada se samo tako zvala) u Zagrebu registrirana je rane 1990. g., točnije 17. veljače spomenute godine, i to pod nazivom Hrvatsko društvo političkih zatvorenika. Nešto kasnije ovo društvo se razbilo na dva društva istog naziva, s tim što je ovo drugo dodalo svom nazivu, u sufiksu, još i Žrtava komunizma. Veći broj hrvatskih političkih uznika iz Zadra i Vinkovaca, pobunio se zbog srpskog terminološkog naziva udruge „zatvorenik“, jer su tražili naše pravo izvorno hrvatsko ime

„uznik“. Dakako da su u tome uspjeli i registrirali se kao samostalne udruge Hrvatskih političkih uznika „Ivo Mašina“ Zadar i Udruge „Junak Vukovar“ Vinkovci. Kako su se i druge podružnice po županijama povodile primjerom iz Zadra i Vinkovaca, ubrzo su se i one osamostalile i preregistrirale u samostalne udruge, a potom umrežile u Zdrug udruge Hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva - utemeljen u Vukovaru 2004. g. Moramo odmah spomenuti da se raspadom središnjice na županijske samostalne udruge, njihove centrale u Zagrebu nisu ugasile. I kod njih je ostalo još nešto članova, pa tako sada imamo četiri udruge, koje pre-

Predsjednik Zdruga Ivo Matanović

tendiraju da su središnjice, i još 8 županijskih samostalnih udruge koje su umrežene preko Zdruga u jednu središnjicu. S upravno-pravnog gledišta samo je jedna od spomenutih udruge registrirana kao udruge VIŠE ra-

zine, a to je Zdrug udruge Hrvatskih političkih uznika Republike Hrvatske i inozemstva s privremenim sjedištem u Zadru, Trg Petra Zoranića 1.

Kaos u udrugama

Nije više nikakva tajna da među braniteljskim udrugama, a i među političkim uznicima i bojovnicima Drugog svjetskog rata - ustašama i domobranima vlada raskol. Prvima zbog raspodjele novca kojeg obilato dobivaju od ministarstava i prelaska u članstvo komunističkih stranaka (SDP i njihovi trabanti), a među uznicima zbog ideološkog razlaza - podjela na ustaše i domobrane.

Među uznicima imate slučajeva da su pojedini dugogodišnji uznici pristupili udbaškoj političkoj stranci Josipa Manolića, drugi pak društvu Domobran čiji je čelnik bio domobran, potom partizan, zatim sudac Titovog sudišta i sudio političkim uznicima, domobranima i ustašama, i najzad postao predsjednikom jedne središnje udruge.

Hvala Bogu, govore jedni i drugi, da je došlo do hrvatskog nacionalnog otriježnjenja svekolikog članstva od zabluda, te se nadaju da će se hrvatski korpus opet okupiti na jednom mjestu - izvan ikakvog vezanja za središnjice, čiji su vođe usko povezane s vladajućom

alijansom koja Hrvatsku sve više gura opet u neku treću Jugoslaviju iliti Zapadni Balkan, svejedno je.

STOŽERNI INTENDANT SANADER I NJEGOVA MILICIJA

Diana Majhen, Zagreb

Kolektivna šizofrenija i halucinacija koja se u posljednjih nekoliko mjeseci osula po hrvatskim medijima i hrvatskoj javnosti konačno je pokazala i svoje izvorište, te nam razjasnila kako to da se mediji tjednima i mjesecima bave pozdravom Za Dom spremni! Danas je Sanader izravno osudio isti, te je pozvao represivni aparat i cijelo društvo da reagiraju. Kad se na reagiranje poziva represivni aparat, znamo što nas čeka. Kad premijer poziva represivni aparat da reagira na nešto što uopće nije podložno represivnom aparatu, onda također znamo što nas čeka. Čeka nas ono što nas je čekalo od 1945. do danas.

„Za Dom spremni“ je pozdrav hrvatskih branitelja - dragovoljaca iz Domovinskog rata. Natpis „Za Dom spremni“ nalazi se na oznaci postrojbi HOS-a. Tu oznaku su na ramenu nosili branitelji Vukovara, Vinkovaca, Osijeka, Dubrovnika, Gospića, Mosta-

ra i velikog broja drugih hrvatskih gradova i sela. I sad bi Sanader na njih slao represivni aparat?

Što će Sanader napraviti? Poslati svoju novu Karamarko/Faber miliciju i zatvoriti spomen-sobe branitelja u cijeloj Hrvatskoj, u kojima je istaknuta oznaka HOS-a, između cijelog niza oznaka drugih postrojbi koje su branile Hrvatsku?

Hoće li Sanader svoju miliciju slati i na veterane HOS-a koji se povremeno okupljaju na godišnjicama i komemoracijama?

Da premijer Sanader ne zna što danas u Hrvatskoj znači „Za Dom spremni“, ne čudi. Pa on rata nije ni vidio, čučao je u nekom podrumu i glumio kazališnog intendanta. Jako teško da je u podrumu splitskog HNK vidio nekog s oznakom HOS-a. HOS-ovci su se ipak „skrivali“ po rovovima, blatu i prvim crtama bojišnica, nisu se junačili u kazališnom podrumu. Intendant - bilo je to vrlo odgovorno mjesto u ratu, kao idealno za tipa od 40 godina i 100 kilograma. Pa neće valjda takav nositi minobacač ili puzati po rovovima. No, mogao bi o tome

bar pitati svoju zamjenicu Jadranku Kosor, nadležnu za pitanja branitelja.

Postrojbe HOS-a su bile redovite vojne postrojbe Oružanih snaga Republike Hrvatske. To znaju svi koji su bili na prvim linijama, ili

su imali nekog svog na prvim linijama. Danas je ta činjenica i formalizirana, i to između ostalog i od Vlade druga Sanadera. O tome nam danas govori cijeli niz zakona i propisa Republike Hrvatske. Izdvojimo samo neke:

1. **Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz domovinskog rata i članova njihovih obitelji (2004.)**, Članak 2., Stavak 1.: „Hrvatski branitelj iz Domovinskog rata je osoba koja je kao dragovoljac i pripadnik Oružanih snaga Republike Hrvatske (ZNG, Hrvatske vojske, Ministarstva obrane, Policije, Ministarstva unutarnjih poslova, **Hrvatskih obrambenih snaga [HOS-a]** te pripadnik naoružanih odreda Narodne zaštite koji je u njima proveo najmanje 5 mjeseci do 24. prosinca 1991. godine)...“
2. **Pravilnik jedinstvenom registru hrvatskih branitelja iz domovinskog rata (2005.)**, Članak 3., Stavak 3.: „U posebni se dio unose podaci o ratnom putu hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata i to: naziv postrojbe koja je izdala potvrdu o sudjelovanju u Domovinskom ratu, vrijeme trajanja sudjelovanja u Domovinskom ratu, dužnosti koje je obnašao u postrojbi, status dragovoljca – kao pripadnik Hrvatske vojske, djelatnog i pričuvnog sastava Ministarstva unutarnjih poslova, naoružanih dragovoljačkih odreda Narodne zaštite ili **Hrvatskih obrambenih snaga (HOS)**, odličja...“

Status ratnika HOS-a automatski znači status hrvatskog branitelja. Pa zar su hrvatski branitelji ustaše? Zar su oznake pod kojima su ratovali, branili Hrvatsku i ginuli, protuzakonite i protustavne? Koliko je meni poznato, ne postoji neka posebna oznaka kazališnog intendanta, kao što ne postoji, na žalost, neka posebna oznaka za one koji su podrumarili dok su drugi ginuli za Domovinu. Kada bi postojala, naš bi drug premijer bio okićen poput božićnog drvca.

Treba li još?

Postoji cijeli niz udruga i saveza udruga veterana HOS-a službeno registriranih u Republici Hrvatskoj, čija oznaka u sebi sadrži izraz „Za dom spremni“. kao što su UDHOS, SUDHOS, DDHOS-91...u statutu UDHOS-a, primjerice, navodi se kako izgleda pečat Udruge: „Udruga posjeduje pečat Udruge okruglog je oblika, promjera 40mm. Uz vanjski obod trostrukog pletera je ispisan puni naziv te adresa sjedišta Udruge, a u sredini stilizirani grb republike Hrvatske. Iznad stiliziranog Hrvatskog grba upisano je velikim slovima HOS, a ispod stiliziranog Hrvatskog grba upisano je manjim velikim slovima od gornjeg upisano HOS za 50% manji ispis i glasi ZA DOM SPREMNI. Oko grba je stilizirani pleter.“

Statut udruge je pozitivnim rješenjem odobrio i Gradski ured za opću upravu Grada Zagreba. Da i oni nisu ustaše na koje će se ći represivnim aparatom?

Što će napraviti Sanader i njegov represivni aparat? Hoće li zabraniti Udrugu, hoće li pohapsiti sve članove udruge veterana ili samo vodstvo Udruge? Hoće li im drug Sanader narediti da promijene oznake svoje Udruge? Možda da

napišu „Smrt fašizmu, sloboda narodu“, ili „Za kralja i otadžbinu?“ Kako će izgledati represija druga Sanadera?

Kako će se vršiti represija nad nečim što nije u suprotnosti sa zakonom?

Kako se može od nekuda protjerati nešto što nije protuzakonito?

Kako u današnjoj Hrvatskoj staviti izvan zakona oznake vojnih postrojbi iz Domovinskog rata? Ili oznake veteranskih udruga?

Nemojmo se zavaravati da je Sanader glup i naivan i da ne poznaje zakone koje je donijela upravo njegova parlamentarna većina. Nije ni glup ni naivan. On ciljano raspiruje bolesnu histeriju i kolektivnu agresiju protiv hrvatskih branitelja i Domovinskog rata. Pa taj čovjek je godinama partner Voji Stanimiroviću, dužnosniku četničke paradržave „krajine“. Sanader je pohapsio i poizručivao koliko je god mogao Hrvata. Sanader vrlo dobro zna da izraz „Za Dom spremni“ nije protuzakonit, i da pravna država

isti ne može kazneno procesuirati, dok ne promijeni cijeli niz zakona. Ne može pravna država, ali ona policijska i ideološka može. Isto kao što drug Kajin može za bilo što na ovom svijetu reći da je ustaško (a za takve smo svi mi ustaše, kao što su to bili stradali na Bleiburgu, Križnim putevima, Ovčari ili Ška-

brnji...) i zabraniti to isto, bez zakona, bez sudova i bez presuda, tako to isto može napraviti i Sanader. Jer današnja Hrvatska nije država koja se temelji na slovu zakona, nego na političkoj volji pojedinaca.

U Hrvatskoj još nitko nije kazneno odgovarao zbog korištenja izraza Za dom spremni. Jako teško da će se itko iz tog famoznog represivnog aparata usuditi podnijeti prijavu za korištenje tog izraza, jer nema tog suda u Hrvatskoj koji bi mogao opaliti kaznu za korištenje izraza Za dom spremni, koji nije protuzakonit. To bi bilo jednako situaciji da sud nekog osudi jer je veličao ustaštvo korištenjem kuna kao platežnog sredstva.

No, to drugovima ni ne treba. Dovoljna je hajka i histerija, nakon kojih slijedi paradržavna represija i zabrane koncerata ili navijanja, po nekim sasvim desetim zakonima i propisima. Sjetimo se Vile Velebita...

Potpuno je nevažno jesu li usta-

Hoće li on ikada vratiti Miroslavu Kutli onih 800.000 DEM?

še koristile taj izraz. Izraz Za Dom spremni je u najmanju ruku rehabilitiran u Domovinskom ratu, i kao takav danas više nije upitan, osim za one koji su u tom Domovinskom ratu izgubili. A to su svi oni koji su ostali bez premile i predrage Jugoslavije, bez svog Saveza komunista, bez apsolutne moći svoje UDBAe....

Proglašavanje izraza Za Dom spremni ustaškim je nazivanje Domovinskog rata ustaškim, a današnju Hrvatsku ustaškom državom. To je odlika četnika, tzv. „antifašista“, a očito i premijera hrvatske Vlade. Ne nužno tim redosljedom.

Zamislimo sljedeću situaciju: u Vukovaru se na jednoj strani okupe veterani bitke za Vukovar, ljudi s oznakama HOS-a, HV, MUP-a, a na drugoj strani četnici s kokardama i petokrakama... Dođe hrvatska represivna milicija, pohapsi HOS-ovce zbog širenja fašizma i mržnje. Ostale ne dira. Dobro jutro, Hrvatska.

Zazivanje represivnog aparata i sprječavanje isticanja obilježja i motiva iz Domovinskog rata je, nakon dugogodišnjeg ponižavanja hrvatskih branitelja, prvi neskriveni institucionalni napad na Domovinski rat i prvi institucionalni pokušaj potpune kriminali-

zacije Domovinskog rata. Sanader se očito osjeća dovoljno snažnim konačno otkriti sve karte i svoje pravo, protuhrvatsko lice.

P.S. Umalo zaboravih: Za Dom spremni !

U iščekivanju da po mene dođe Sanaderova represivna milicija

HOĆE LI DRAŽEN BUDIŠA BITI SLJEDEĆA ŽRTVA?

Branko Stojković, Bjelovar

Đurđa Adlešić je mistifikatorica i smutiteljica koja s je uspjela izdići u vlast, te počela pljačkati ovaj narod. Kada je bila gradonačelnica Bjelovara, sve i svašta je nobećavala glupom puku, zatim je pobjegla u Zagreb za podpredsjednicu Vlade RH, kod Ive Sanadera. Mjesto gradonačelnika je ostavila svom stranačkom kolegi Antunu Korušcu (HSL), kojeg je uvukla u Sabor.

Kriminal i zloupotrebe i dalje cvatu. Adlešićkine prljave igre i dalje traju. Sve je to zloupotreba vlasti. Jer ona je postavila svoje korumpiranje ljude na razna mjesta, tj. pozicije: Mladena Medaka za direktora turističke zajednice, a Zlata Medak je dobila službene prostorije u gradskom prostoru, sve o trošku grada. Ta Foto-udruga dobiva novac iz proračuna. Sve je to smišljeno izvla-

čenje novca iz gradske kase. Medakovih im četiri i svi voze svatko svoj auto...

Dražen Budiša

U Bjelovaru je na dijelu teška zloupotreba vlasti. Adlešićkin sin Valentin mijenja svaki mjesec drugi, novi, auto, dok mnoge obitelji nemaju što da jedu...

Marijan Coner (HDZ) bivši župan pokrao je proračun, te je na kraju smijenjen, ali nikada nije od-

govarao za kriminalce koje je počinio. Iako kaznena prijava stoji u policiji i državnom odvjetništvu već desetak godina i po njoj se ne postupa.

Coner nije ništa imao, a sada ima cijelo poslovno carstvo. U tome mu je pomogla muljatorica Đurđa Adlešić, koja je i sama kupila nekoliko vrijednih nekretнина u ulici Silvija Strahimira Kranjčevića. Kupila je nekadašnje vile i to na dražbi na sudu. Ona je uposlila Feđu Medaka kod Conera. Tipičan je slučaj da se tu radi se o cijelim obiteljima koje su umiješane u pljačke. Adlešićka je njima pomogla da dođu do privatne imovine, i to od novaca poreznih obveznika...

Mnoge špekulantske igre pokrivaju Adlešićkine ljudi u policiji. Načelnica Marija Galić i njezin zamjenik Hamdija Mašinović, Žarko Čanađija i drugi. A na državnom odvjetništvu povjerenica

USKOK-a Ksenija Pavić, Sandra Knok Čanić i još njih par. I dan danas gradska uprava financira propale projekte i privatne firme - kao što su tobože dječji vrtići "Bambi" od Čeruvije i dječji vrtić "Pinochio" od Roma - Đurđevića, kao i vrtić od Pavliša..

Milijuni i milijuni kuna gradskog novca godinama se krađu i odlijevaju za morbidne stvari. Zamislite da - zamjenik gradonačelnika Stjepan Čleković (HNS) ima ljubavnicu kojoj se plaća stan od novaca iz gradske uprave. Vlasnik stana je policajac koji uredno dobiva već mjesecima 200 eura, svakog mjeseca. Stan se nalazi ulici A. K. Miošića, u njemu živi rastavljena s troje djece Milica Oravec.

Đurđa Adlešić je omogućila i drugima stjecanje imovine putem gradskog proračuna. S njom u kompi je Ivan Butković koji je postao vlasnik mnogih nekretnina u Bjelovaru. Činjenica je da je svoj medij Butković stavio u službu kriminalne klike, dok je u gradu pokrenuta lokalna televizija B1 i lokalni besplatni list s nakladom od oko 17.000 primjeraka. Sve to grad plaća u svrhu reklamiranja ovih "banditosa".

Stvar je još gora što su se oni svi povezali da krađu narod. Sadašnji župan Miroslav Čačija (HSS) je pokrao Opću bolnicu, odnosno zdravstvo, zatim je otišao na još bolje mjesto - postao je župan bjelovarsko-bilogorski, koji i dalje krade novac iz proračuna i nam-

ješta svojim stranačkim kolegama razne financijske transfere.

Đurđa Adlešić je u sve te crne rabote umiješana, ona je zaposlila svoga muža u Croatia osiguranju u Čazmi, gdje ja Staško Adlešić direktor ispostave. U tome svemu pomogao im je Drago Caparin muž od Karmelee Caparin koja je saborska zastupnica HDZ-a. Sin Đurđe Adlešić, Valentin, kao što rekoh gotovo svaki čas mijenja luksuzne aute, dok narod nema što da jede.

Pokraden je ogroman novac na teret zdravstva, pokraden je ogroman novac na teret osiguranje, pokraden je ogroman novac na teret dječjih vrtića,..., i.t.d. Nitko neće da pogleda što se tu radi. Vlast je postala kriminal i

Đurđa Adlešić

korupcija. Dok mnogi građani ne rade - a na Zavodu za zapošljavanje statira ravnateljica Ruža Hrga, koja je kupila novi stan i tjera luksuz, nikome ne polaže račune, Grad vrvi od mnogih gostionica i kafića, kladionica i kockarnica, svega onoga što ne valja za obiteljski život.

To su nam sve politički bludnici

dali. Sjetimo se kako je Đurđa Adlešić skinula s pozicije predsjednika HSLS-a Dražena Budišu, preuzela sve pozicije. Činjenica je da je Budiša pomogao bivšim komunistima da dođu 2000. godine na vlast. Danas iz svojih obavještajnih izvora naslućujem da bi oni mogli i fizički likvidirati Dražena Budišu. Svijet konačno upoznaje Mesićevu balkansku vladavinu i kulturu smrti.

U zemlji kojoj vlada vandalska politika, gdje su interesi političara uistinu iznad interesa jednog naroda, ne može biti bolje - pitam se - zašto se uopće održavaju izbori? Jer sve je najcrnji kriminal i korupcija i zlo za ovaj puk. Ovaj tekst je pokušaj razotkrivanja političke stvarnosti u Republici Hrvatskoj. No, predsjednik Stjepan Mesić i

premijer Ivo Sanader najavili su rat mafiji i terorizmu. Jer likvidacije i ubojstva su postala naša svakidašnjica. Zadnji koji su sad ubijeni su urednik tjednika Nacionala Ivo Pukanić i njegov prijatelj Nikola Franjić. Dok je u predzadnjem ubojstvu ubijena Ivana Hodak. Sve je ova cjelokupna vlast kriva - jer oni su stvorili taj kriminal.

Banalno i smiješno je kada oni u Saboru stvaraju "politički konsenzus" svih stranaka da bi zaštitili svoju guzicu. A narod što dobiva? Svakodnevno gledamo kako oni međusobno ratuju preko leđa naroda i troše njegova krvava sredstva. Mislim da je sve to odviše bolesno i nasilno...

SRETNA VAM NOVA 1946.!

Diana Majhen, Zagreb

Danas je novopečeni ravnatelj policije, Vladimir Faber, najavio pojačane mjere prislušivanja i praćenja, presretanja sms poruka i ne znam čega više ne. Ne shvaćam kako će te nove mjere izgledati, s obzirom da nas se i onako prati, prisluškuje, čitaju nam se mailovi i snima nas se, ali ne sluti na dobro.

Kaže Faber kako se policiji moraju dati veće ovlasti. Kada se prisjetim kakve je on sve ovlasti imao i koristio u slučaju generala Glavaša, a sada traži još veće, doista mi se čini da je samo pitanje trenutka kada će Goli Otok ponovo proraditi. Ponovno za iste žrtve.

Doduše, Faber izjavljuje kako te veće ovlasti treba usmjeravati prema jedan posto kriminalaca, a ne prema većini građana, no ponovno se vraćajući na slučaj generala Glavaša, meni se čini vrlo upitnim što su za Fabera kriminalci, a što obični građani. A nije mi ni jasno kako to Faber prije bilo kakvog suđenja i presude zna tko su obični građani, a tko kriminalci. Pa to smo već imali od 1945. Prijeke sudove i presude od strane agenata UDBA-e. Faber te sluša, Faber te tuži, Faber te sudi. Otomansko carstvo je očito bilo previše liberalno.

Ako čovjek na to doda i činjenicu da već postoji zakon koji

omogućuje nesmetano praćenje, slikanje, prislušivanje itd i koji se ne odnosi striktno na kriminalce, nego na sve građane RH, kakve bi to onda veće ovlasti policija trebala dobiti, izuzev ako se ne radi o tome da nas "pendreče" dok ne priznamo ono što oni hoće da priznamo.

Nadalje, kao vjerna minijatura kopija svog šefa Karamarka, Faber također najavljuje depolitizaciju policije. Tvrdi da je 50% policije došlo po načelu podobnosti, a ne kvalifikacijama. I da je posao u policiji mogao do sada dobiti gotovo svatko zahvaljujući političkim vezama.

Sad, bilo bi interesantno za doznati pod što se računaju npr. bivši članovi "Belih orlova" koji uredno rade u hrvatskoj policiji. Jesu li oni tu na temelju svojih kvalifikacija koje su pokazali za vrijeme Domovinskog rata boreći se na strani četnika, ili su u policiji zahvaljujući podobnosti? Ili su u nju došli preko svojih političkih veza?

A još bi interesantnije bilo doznati kako Faber onda već godinama obnaša vodeće dužnosti u MUP-u i koji se kriteriji, od onih koje je spomenuo, mogu primjeniti na njega?

Pompozno najavljene promjene vodećih ljudi MUP-a i ministra unutarnjih poslova do sada su polučile jedino nekim nerazjašnjenim smrtnim slučajevima, te ubojstvom Ive Pu-

kanića. Ubojica Ivane Hodak još uvijek se negdje šeta kao slobodan čovjek. Jedino što smo od te nove garniture do sada dobili je najava da će nas špijunirati na svakom koraku.

No, ako je stara garnitura napravila propust i nije osigurala obitelj Hodak, kako to da se ova nova garnitura ponaša potpuno isto i također nije učinila ništa da osigura npr. Ivu Pukanića? Što se tu u stvari mijenja u načinu rada, izuzev što se mijenjaju čelni ljudi i najavljuje masovna smjena u policiji?

Na mjesto ministra unutarnjih poslova došao je Mesićev čovjek. Onog istog Mesića, koji za savjetnika i prijatelja ima Sašu Perkovića, sina poznatog i visokorangiranog udbaša Josipa Perkovića. Kojeg eto, potpuno neovisno o tome što mu je sin predsjednikov savjetnik, Hrvatska ne izručuje iako postoji međunarodna tjevalica za njim. Koji je izgleda zločinac bilo gdje, ali u Hrvatskoj nika-ko, zahvaljujući starim vezama na visokom položaju. I sad će takvi raditi depolitizaciju? Pa jasno je tko su za njih nepodobni i koga će "depolitizirati".

Sva događanja u zadnje vrijeme su direktno ili indirektno vezana uz slučaj Zagorec, koji je, kao niti jedan slučaj do sada, posut krvlju. Kao posljedicu tog slučaja dobivamo policijsku državu sovjetskog tipa. Svi smo sumnjivi, i svi smo potencijalno opasni, i svima će

Vladimir Faber: Dodali smo gas i bit će boljih rezultata

Policija radi u kontinuitetu. Mi smo samo dodali gas, no ne bi govorio koja je to brzina, rekao je Ravnatelj policije Vladimir Faber

nam ograničiti građanska prava. Dobro, ne baš svima. Nekima neće. Na primjer, nitko neće niti jedno pravo uskratiti Mesiću koji: godinama vodi medijsku hajku protiv Zagorca, javno prijeti njegovoj obitelji da se imaju nečega bojati, šalje svoje pulene na tajne pregovore s istim, blisko se družio godinama s pokojnim Pukanićem, protiv kojeg postoji nekoliko tužbi u kojima je sudjelovao odvjetnik Hodak, pa čak i pokojna Ivana Hodak... iako je preko tisuću kanala i veza isprepleten s akterima slučaja Zagorec njega nitko neće ispitati, privesti ili staviti na poligraf. Zato postoji imunitet. I novoustoličeni kad-

rovi koji su dugogodišnji suradnici istog.

Na pragu smo velikog i sveopćeg povratka svih jugoslavenskih i komunističkih kadrova na čelna mjesta u državi, i to na velika vrata. Nije da su do sada sjedili nezaposleni, ali evo sada će im i ovlasti biti daleko veće. Ti ljudi bi nam trebali osigurati mir, slobodu i sigurnost. Kako? Pa ti ljudi su služili režimu koji nas je ubijao 50 godina. I sada će nas štiti i braniti? Od koga, od njih samih?

Naša je policija, kao i tajne službe, uz sve ovlasti koje su imali, odavno je bila sposobna obračunati se s kriminalnim

miljeom u zemlji. Meni se čini da kod nas mafija i nije neki veliki problem, bar ne ona o kojoj se piše kao o takvoj.

Problem je ona druga, nedodirljiva mafija, a nju sigurno neće nitko istraživati, nitko im neće čitati poštu i prislušivati telefone.

I nikakve duge cijevi na ulicama kao ni policijska pojačanja nam neće pomoći da je se riješimo.

Protiv takvih postoji samo jedno efikasno oružje i krajnje je vrijeme da ga upotrijebimo: Lustracija.

ŠTO JOŠ HOĆE VUKOVCI? (Prošireni i dopunjeni članak)

Prof. Marijan Krmpotić,
Zagreb

Odluka međunarodnog tiela ISO 639-2 Registration Authority i njegova Joint Advisory committee da je od 28. lipnja 2008. oznaka „hrv“ obvezatna za hrvatski jezik u međunarodnoj bibliografskoj i terminološkoj uporabi, u Zagrebu je uzkomešala unitariste vukovce, jezikoslove koji ne dopuštaju razlike između srbskoga i hrvatskoga jezika. Po naslovima u tiskovinama čovjek nestručnjak je mogao steći dojam kano da do 28.6.2008. hrvatski kano poseban jezik nije uobće postojao. U Vjesnikovu podlistku Kultura od 2. listopada 2008. novinarka Živana Morić napisala je članak "Hrvatski jezik je poseban jezik" - kano da do 2. listopada 2008. hrvatski nije bil poseban jezik! U povodu istog tog događaja hrvatski tjednik Fokus tiskal je 3. listopada 2008. razgovor novinara Zrinka Horvata s Radoslavom Katičićem, bivšim profesorom slavenske filologije u Beču, akademikom jazu/hazu i predsjednikom Vieća za normu hrvatskog standardnog jezika pri Mnistarstvu za naobrazbu, znanost i šport RH. Urednik Fokusa razgovor je objavil pod naslovom "Hrvatski jezik jest zaseban jezik, različit od srbskoga". Tko nam to otkriva toplu vodu? Pa čak u Memorandumu "Slovo o srbskom jeziku" koji su beogradski lingvisti dielili na Slavističkom kongresu u Krakowu 3.9.1998. prva rečenica glasi: "Do druge polovice 19. stoljeća Hrvati i Srbi imali su posebne jezike". Zasebne jezike, ako hoćete, jerbo je rieč o dva samosvojna naroda koji su bili odvojeni poviešču i državotvornim razvojem, a još izrazitije vjerski i pro-

svjetno. A poslije 19. stoljeća etno-jezično zajedništvo posljedica je krivih poviestnih i političkih prosudbi austroslaviste Jerneja Kopitara učitelja samoukoga sakupljača narodnih pjesama Vuka Stefanovića Karadžića. Zato, da je urednik Fokusa pomno pročitao cieli taj razgovor s gospodinom akademikom, sumnjamo da bi iz tog razgovora mogal izvući takav naslov. Međutim, novinar Ćiće Senjanović je prokljuvil što nam hoće kazati stari gospodin vukovac, pa je u Novom listu 2. listopada 2008. na str. 8. napisal: Radoslav Katičić: "»Hercegovački hrvatski i srpski su jedan jezik« Jedan jezik, dva noža". Upravo tako piše.

Umovanje starog vukovca da je standardni jezik uvijek književni jezik, no da svaki književni jezik nije i standardni jezik i da je standardni jezik i najviši razvojni stupanj književnoga jezika podsjetila me na odgovor hrvatskog književnika Petra Šegedina komunističkom ministru prosvjete i kulture Stipi Šuvaru na Šuvarovu tvrđnju 2. travnja 1987. (v. Vjesnik) pred političkim aktivom SKH u Vukovaru kako hrvatski kulturni radnici nastoje "da stvore svoj (nacionalni) jezik". U otvorenom listu hrvatski književnik Petar Šegedin 25. travnja 1987. ministru Stipi Šuvaru glede hrvatskog jezika vrlo stručno i odlučno na to odgovara: "Morali biste ipak znati da je taj jezik davno stvoren i kršten, davno mu je Marko Marulić dao ime, davno već on ima svoje rječnike, svoje gramatike, svoj pravni, filozofski, religijski i znanstveni rječnik. Ne nastojimo mi danas stvarati svoj književni jezik, mi ga nastojimo obraniti od imperialnih ideologija i od onih naših bezobzirnika koji, kao izkorijenje-

ni, bivaju najgori izkorjenjivači." Kažemo li ovdje 'hrvatski jezik' umjesto "književni jezik", ni malo ne ćemo promieniti smisla te Šegedinove rečenice.

Bilo je to jur 1993. godine kada je u Australiji u Spremnosti objavljen, jerbo ga se urednik Večernjeg lista u Zagrebu nije usudil tiskati, vrlo poučan i informativan članak ZA NOVO VRIEME – NOVE JEZIKOSLOVCE. Napisal ga je profesor Zvonimir Polić, onda u Zagrebu prvi zaprisegnuti sudski prevoditelj za srbski jezik. Zapravo, bil je to odgovor na članak novinariice Mirjane Jurišić u tjednom prilogu Večernjeg lista Kulturni obzor od 11.6.1995. U njem profesor Zvonimir Polić među inim odbacuje naziv "hrvatski književni jezik" i zove ga njegovim imenom, jednostavno, "hrvatski jezik". Jerbo, veli, nije mu poznato da Francuzi nazivaju svoj jezik na pr. "francuski književni jezik". Naziv "hrvatski književni jezik" uveden je za velikosrbske kolonijalne strahovlade kako bi Hrvati uobće smjeli za svoj jezik reći da je hrvatski! "Zato bi bilo najbudrije - dalje će prof. Zvonimir Polić – "ove postojeće (da ne kažem stare, boljševičke) jezikoslovce poslati u mirovinu i otvoriti prostor za djelovanje novih, mlađih kadrova koji se nisu kompromitirali svojim stavovima o jeziku u bivšem sustavu (...). Jer od postojećih kadrova bez obzira na kojem institutu ili Akademiji radili, ne može se očekivati da sada promiene svoje stavove koje su imali godinama, pa i desetljećima."

A koji su to stavovi? Naime, slavistika kano nauka o jezikoslovlju dugo nije priznavala hrvatski jezik zasebnim jezikom, nego ga je maltretirala kano srbskohrvatski.

Nu, - unatoč mišljenju sveučilišnog prof. Marka Samardžije u Vjesniku 1.3.2005. da još samo "manjina slavista zagovara cjelinu srbskohrvatskog jezika"- sudeći po malom broju katedra za hrvatski jezik u svijetu, kroatistika je još i danas u slavističkoj magli. Nu, vukovci, kano slavisti, nikada nisu iztraživali u čemu se hrvatski jezik razlikuje od ostalih slavenskih jezika, nego obsjednuti težnjom za stvaranjem hibridnog nepostojećeg srbskohrvatskog jezika, gotovo stotinu godina iztraživali samo ono u čemu je hrvatski sličan srbskom i poučavali nas kako moramo ukloniti razlike između hrvatskog i srbskog. Zato bi gospodin akademik bil puno pametnije učinil da nam je u Fokusu 3.10.2008. kratko i jezgrovitorekal da su hrvatski i srbski oduviek bili dva zasebna jezika, jerbo hrvatska i srbska uporaba vuku svoje korienek iz dva bitno različita jezična sustava: hrvatska iz čakavštine, a srbska iz štokavštine; da kajkavština nije posebno narječje nego samo jedan od čakavskih govora, ter da kajkavština sa čakavštinom čini jednu cjelinu suprotnu štokavštini kano drugoj jezičnoj cjelini; da je hrvatski jezik sintetički jezik (na pr.: Sjedeći bik – ime filma) glagolskih konstrukcija /verb language/(na pr.: Janica je povraćala), a srbski analitički jezik (na pr.: Bik koji sedi) koji imeničke konstrukcije predpostavlja glagolskima /noun language/(na pr.: HTV izvjestitelj iz Torina 22.2.2006.: Janica je imala povraćanje); da rječničke razlike između njih obuhvaćaju više od 10.000 rieči s oko 85 različitih glasovnih zakona i 200 zakona u tvorbi rieči; da Hrvati padežima govore, a da srbski pod ujecajem balkanizama gubi padeže i infinitive, pa Srbi dada-ću (na pr.: Reko mi je da moram da dođem da skuvam ručak – Rekal mi je da moram doći skuhati objed) i dali-

ću (na pr.: Da li ćeš da dođeš kod mene pre podne ili posle podne? – Hoćeš li doći k meni dopodne ili popodne?) (v. Božidar Vančik, Otkrića o hrvatskom jeziku; Rađanje kroatistike). Eto, da nije bilo slavista i vukovaca hrvatski bi već na temelju ovih razlika po međunarodnoj bibliografskoj i terminološkoj uporabi u Kongresnoj knjižnici u Washingtonu imal barem već stotinu godina svoj poseban ugovoreni znak oliti "kôd".

Posljedice stoljetnog sustava pritisa i nasilja nad hrvatskim narodom i njegovim jezikom još se ne smiruju. I kano da se ništa važno dogodilo nije s hrvatskim jezikom, Novi Liber Slavka Goldsteina oglašuje 9.10.2008. u Jutarnjem listu preko pola stranice novu nakladu u tiskanom i elektronskom izdanju Rječnika hrvatskog jezika Vladimira Anića. Razčlanbu zašto Anićev Rječnik nije rječnik hrvatskog jezika nego jezik jugovukovštine, prof. Vatroslav Lopašić objavil je tiskom u Večernjem listu već 2.2.1992. pod naslovom "Uvrjeda jeziku i Domovini" gdje kaže: "Smatram da je Anićev Rječnik uvriedio moj materinji jezik, moju Domovinu. Pokušavajući u njega prokrijumčariti štošta što je hrvatskom jeziku strano i neprihvatljivo, Anić ga je pokušao podrovaćti taktikom trojanskog konja. Zato smatram, kaže dalje prof. Lopašić, da je sveta obveza i zadatak hrvatskih jezikoslovaca da nam dadu istinski dobar i pouzdan rječnik hrvatskoga jezika, jer tu smo napadnuti. Treba se braniti i na toj fronti". Borba za hrvatski jezik se nastavlja, zato Hrvati pazite da ne kupite Anićevo i Goldsteinovo kukavičje jaje! Jerbo, danas, Bogu budi hvala, hrvatski jezik stiže na prag kada će izaći iz vukopisna pravopisna kaosa i odlučno zakoraćiti u hrvatski tradicionalni tvorbeni pravopis, oliti našu hrvatsku gajicu unatoč svim iztragivaćima (do iztrage naše), jugovićima i

kriptovukovcima iz Novog Libera i Jutarnjeg lista.

Ima tome već više od 2 mjeseca nazval me dr. Petar Šarinić iz Siska. Kaže proćital je ćlanak g. Marijana Horvata Milekovića u Fokusu od 8. kolovoza 2008. u povodu osamdesetog rođendana moje malenkosti. Zaćudil se kako gosp. Marijan Horvat Mileković, inaće i on pristaša hrvatskog tvorbenog pravopisa, u tom svom ćlanku piše, na pr.: cijeli, korijenski, vrijednost, povijestnih, mijenje, i t.d.. umjesto: cieli, korienski, vriednost, poviestnih, mnienje i t.d. Stoga sam dužan ćitateljima objaćniti uporabu hrvatskog tvorbenog pravopisa glede pisanja starog glasa "jat". Naime, pravopis nije isto što i pravogovor, pa u riećima gdje u ćakavskom govoru dolazi dugo "-i-" koji je odraz starog "jata", u hrvatskom ga mođeemo pisati troslovno kano "-ije" ili (ako hoćemo) dvoslovno kano "ie" – koje u hrvatskom uvijek/ uvijek izgovaramo kano "-je-". Dakle, svejedno je, to je naš osobni izbor, hoćemo li rieći/rieći pisati s "ije" ili s "ie". Na pr.: svejedno je pišeemo li: bijel ili biel, cvijet ili cviet, mlijeko ili mlieko, svijet ili sviet, stijena ili stiena, vijest ili viest, zvijezda ili zviezda, vrijeme ili vrieme, i t.d. – mi te rieći uvijek ili uvijek u hrvatskom izgovaramo jekavski: [bjel, mljeko, cvjet, svjet, vjest, zvjezda, stjena, uvjek, vrijeme rječ, sjećem]. Bo, pišeemo za oko, a ćitamoz za uho". Naputak: Izgovor rieći se piše u [uglatoj zagradi], a ćitatelji koji žele pisati tvorbenim pravopisom u Glasniku hrvatske uljudbe mogu naći sažete pristup hrvatskom korienskom pravopisu ili na Internetu: w.w.w. hrvatskauljudba.hr.

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (3)

Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944.

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

VELIKA I MALA SLOVA (1)

OBĆENITO

Veliko slovo piše se:

1. na početku rečenice.

Ako je rečenica složena, onda je veliko slovo dakako samo na početku rečenične cjeline, a ne na početku svake pojedine rečenice.

Ako rečenica počinje brojem, napisanim arapskim ili rimskim brojkama, onda za brojem ne sliedi veliko slovo (i tako ostaje rečenica bez velikog početnog slova), na pr.: 10. travnja 1941. sve je pohrlilo na ulici. VI. razred dolazi sutra na red (v. i 91).

Ako na početku rečenice stoji kratica, koja se piše samo malim

slovom (653, 658, 659, 663), ili neka oznaka u obliku malog slova (sastavni dio formule ili sl.), onda se ta kratica ili slovo, kojim počinje rečenica, ne smije napisati velikim slovom; na pr.: g je pospješenje teže. h dolazi u račun u metrima. c je koeficient otpora. m kao kratica za metar piše se u svakom slučaju malim slovom. ě (jat) prozvaše u šali „rogato e“.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (17. dio)

HRVATSKI JEZIK

SRPSKI JEZIK

ples	igra, ples
ples; plesati; plesač; plesačica	igra, ples; igrati, plesati; igrač, plesač; igračica, plesačica
nazivnik	imenilac (mat.)
kazalo, pojmovnik	indeks (pojmovna)
kazalo stranih pojmova	indeks stranih pojmova
znakovito	indikativno; karakteristično
neizravno	indirektno, posredno
inozemstvo	inostranstvo (slavenosrp. strana = kraj, država; npr. kod Korčulanina Petra Kanavelovića)
kukac	insekt
podučavatelj	instruktor
zanimanje: Koja su Vaša zanimanja... Slušam te sa zanimanjem...	interesovanje: Koja su Vaša interesovanja... Slušam te sa interesovanjem...

MOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

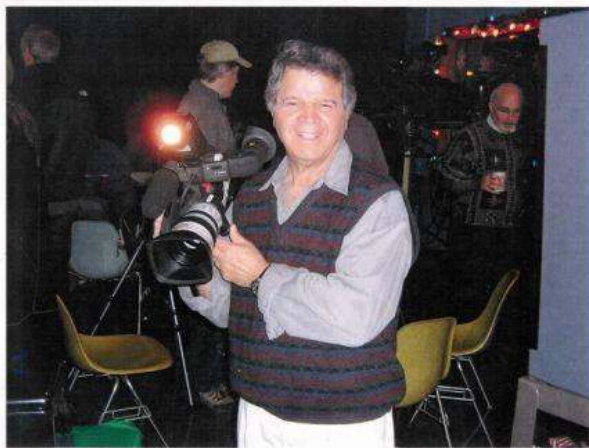
Zvonko B. Ranogajec,
kršćanski TV producent, 2537
Eastwood Avenue, Evanston,
Illinois 60201 SAD, e-mail:
ZRanogajec@sbcglobal.net

BARACK OBAMA I SARAH PALIN

(Nebiblijsko i biblijsko
razumijevanje i gledanje)

Zbog čega je John McCain izabrao neiskusnu Sarah Palin za kandidatkinju za potpredsjednika SAD-a?

„Po mojoj procjeni, iz čiste dešperatnosti. Ako im se smiješi pobjeda, onda političari u pravilu igraju na sigurno. Ako su svjesni da bi mogli lako izgubiti, onda su spremni 'baciti kocku, pa što

Zvonko Ranogajec

bude'. McCain bi izbore mogao vrlo lako izgubiti - toga su svjesni najviše u njegovom, vlastitom taboru - i zato se odlučio za 'šokantan' izbor. Potpuno nepoznata političarka stupila je na nacionalnu scenu - spremna ili ne, vidjet ćemo uskoro - a javnost se ne može oteti dojmu da Sarah

Palin duguje svoju kandidaturu činjenici što je Barack Obama proljetos ne samo porazio, već i ponizio Hillary Clinton. A time i dobar dio Amerikanki - misle re-publikanci, koji se nadaju da će zbog spola svoje kandidatkinje ušicariti dodatne glasove. Da sam žena, moram priznati da bi me takva logika vrijeđala!"

Napisao je novinar i producent Glasa Amerike u Washingtonu gospodin Bojan Klima (Večernji List, 1.9.2008.) u svome blogu "Washington Rocks" pod naslovom: "**Jadna Sarah Palin**" - "**McCainov Dick Cheney**"!

"Dragi i poštovani B. Klima!" odgovorio sam gospodinu Bojanu Klimi u mome komentaru, koji je on objavio istog trenutka kada sam mu poslao e-mail. "Jedno od vaših pitanja glasi, 'Zbog čega je John McCain izabrao razmjerno neiskusnu Sarah Palin?' Moj odgovor kao vjernika kršćanske vjeroispovijedi je sljedeći: Sarah Palin je vjernik kršćanske vjeroispovijedi, a to znači da slijedi Isusovu nauku od koje nema ništa ljepšega na ovome svijetu. Vi poštovani gospodine Klima imate pravo na svoje osobno

stajalište kao i svi ostali ljudi na ovome svijetu, ali vaše osobno stajalište neće promijeniti istinu, a istina je Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist. Vjera u Isusa Krista je život, a ne smrt!"

Gospodin Bojan Klima ima zaista mnogo istomišljenika, naročito među mladim Amerikancima-

intelektualcima (ne samo među Amerikancima, već i u cijelome svijetu, a posebno u mojoj prvoj domovini Hrvatskoj!) o mogućoj potpredsjednici Amerike Sarah Palin, koju je republikanski kandidat za predsjednika SAD-a John McCain neočekivano imenovao svojom zamjenicom i koja je postala u zadnje vrijeme glavni predmet ismijavanja i podcjenjivanja u američkim i svjetskim medijama, iako nitko ne zna pravu istinu, osim Boga i nje same! (Zar nije Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist bio ismijavan i podcjenjivan!) tko je ona i zašto bi zasjele u Bijelu kuću?.

Kao kršćanski televizijski producent i dugogodišnji aktivni producent ECTC-a (Evanston Community Television Center), danas jedne od najmodernijih i najproduktivnijih TV centara lokalnih zajednica Amerike s upotrebom digitalne video tehnike, i producent nebiblijskog i biblijskog razumijevanja i gledanja "Christian Perspective" TV programa, odlučio sam snimiti kratku dokumentarnu TV emisiju o osobnom mišljenju jedne Amerikanke o gospođi Sarah Palin (44), republikanskoj kandidatkinji za potpredsjednicu najmoćnije države svijeta, o kojoj sam rekao svoje osobno stajalište u mome komentaru gospodinu Bojanu Klimi.

Gospođu Lindu J. La Fianzu, Evanston Township Republican Committeeman upoznao sam 25. rujna 2008. godine prigodom snimanja priloga "Election 2008 - Candidate Forum" u Levy centru u Evanstonu za moj ECTV kanal 6. Na Forumu sudjelovao je i "naše

gore list" Tony Peraica, doživotni predsjednik CAA - Croatian American Association, nositelj nekoliko političkih funkcija u Chicagu i Republikanskoj stranci, koji se ove godine natječe za državnog pravnik u državi Illinois. Tom prigodom zamolio sam gospođu La Fianzu za TV intervju u kome bi mi odgovarala na moja pitanja o gospođi Sarah Palin. Pristala je i nekoliko dana kasnije snimili smo intervju.

Ona je svježije i novo lice u stranci. Ono što Sarah svakako ima jest fascinantna biografija za jednu političarku. Iako za sebe kaže da je ona samo jedna prosječna 'hokejaška mama', Sarah je guvernerka Aljaske i mnogo više od toga! Sarah Palin dolazi iz veoma drugačijeg dijela Amerike, nego ja. Rođena je 1964. godine u Sandpoint, Idaho. Odrasla je i školovala se u Aljasci. Bez obzira na sve to, ja osobno osjećam veli-

la pobaciti ni kad je shvatila da boluje od Downova sindroma! Obožava svoju braću i sestre i daljnju rodbinu s kojima ima veoma prisne odnose. Sarah Palin i ja smo vjernici kršćanske vjeroispovijedi, a to se odrazilo na njen i moj svakodnevni život i u odnosu prema djeci, obitelji, ljudima i politici. Ona i ja imamo mnogo toga zajedničkoga, što me čini veoma zadovoljnim.

Sarah Palin je takozvana društvena konzervativka, a sebe smatra angažiranom republikankom. Vjeruje u američku obitelj i želi im da uspiju u životu. Vjeruje u život djeteta od začetka do smrti i zalaže se za ukidanje prava na pobačaj! Izabiranjem Sarah Palin republikanskom kandidatkinjom za potpredsjednicu Amerike John McCain je zabetonirao je svoj tim u predizbornoj kampanji.

Sarah Palin predstavlja sve najbolje što posjeduju američke žene. Ona je iskoristila sve ono dobro za što su se američke žene borile posljednjih 30-40 godina.

Studirala je na sveučilištu gdje je bila cijenjena i nije se bojala otvoreno javno govoriti o stvarima koje nisu dobre. Javno se izjašnjava o svojoj kršćanskoj vjeri.

Oštro se protivi pravu na pobačaj. Odbija agresivno seksualno prosvječavanje mladih. Palin ne podržava gay brakove, iako tvrdi da ima prijatelje homoseksualce.

Ona je Amerikanka i bezuvjetni domoljub. Mnoge žene u Americi vide sebe u njoj. Sarah je žena koja se pojavila u politici na pravom mjestu u pravo vrijeme, i ona svakako zaslužuje našu potporu bez obzira kojoj stranci pripadamo!"

Dokumentarna TV emisija koja nosi naslov: "Election 2008 -

Fra Jozo Grbeš, Zvonko B. Ranogajec i fra Ljubo Krsić

"Ja sam Linda J. La Fianza, majka dvoje djece, rastavljena i nanovo udana. Živim ovdje u Evanstonu, država Illinois, gdje sam završila gimnaziju. Ja sam vjernik kršćanske vjeroispovijedi od 1975. godine."

Započela je tako sa svojom pričom gđa Linda J. La Fianza pred TV kamerom.

"Bila sam veoma zadovoljna sa odlukom Johna McCaina kada je izabrao gospođu Sarah Palin za svoju kandidatkinju za potpredsjednicu Amerike. O gospođi Sarah Palin čula sam putem medija.

ku sličnost s tom gospođom. Moj otac bio je učitelj, a njezini roditelji bili su prosvjetni djelatnici. Polazila je na College, mijenjala je škole, kao što sam i ja činila. Studirala je i završila je novinarstvo, (što sam i ja završila), na Idaho Sveučilištu. Radila je mnoge stvari. Bavila se sportom u gimnaziji i na sveučilištu, kratko vrijeme radila je i kao sportska novinarka na televiziji. Svoj drugi ozbiljni posao prije političke karijere - ribarenje, pokrenula je sa suprugom Toddom, inače srednjoškolskom ljubavi s kojim ima petero djece. Jednog sina, tri kćeri, te najmlađeg sina kojeg nije htje-

Candidate Forum & "Linda J. La Fianza's personal view on a Sarah Palin", početak će se emitirati na ECTC TV Evanston channel 6 u četvrtak, 9. listopada 2008.

Zaključak iz kršćanske perspektive razumijevanja i gledanja

Sarah Palin

Dolaskom Baracka Obame i Sarah Palin na nacionalnu scenu, mnoge bitne stvari u Americi i u svijetu izaći će na svjetlost dana. Mnogo, mnogo je onih koji ne vjeruju u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista u zemlji u kojoj živim skoro pola stoljeća, Americi! Vjerujući Sotonskoj laži da on ne postoji i njegovoj krivoj informaciji od samoga početka, oni su u velikoj zabludi! Oni ne vide što se događa s Amerikom i kojim putem ide. Nije samo Amerika na tome putu, već i cijeli ovaj naš svijet. Svaka-ko, moja prva domovina Hrvatska

nije iznimka!

Nakon što je davne 1964. godine Amerika izbacila i zabranila u državnim školama Sveto pismo, Bibliju, Vrhovni sud Amerike čini sve što je u njegovoj moći da se nigdje ne nađe mjesta za Isusa. Nema mjesta u državnim parkovima, nema mjesta ni u državnim javnim institucijama. Htjeli mi priznati ili ne priznati, Amerika je danas na veoma niskoj moralnoj razini, ali hvala Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu za ljude kao što je gospođa Sarah Palin.

Pitajmo se iskreno, ima li mjesta za Isusa u srcima nas Hrvata, bez obzira živimo li u domovinskoj ili iseljenoj Hrvatskoj? Možda

ima malo, ali samo u vrijeme Isusova rođenja i u vrijeme Njegova Uskrsnuća, bez obzira jesmo li vjernici ili ne.

Ostalo vrijeme nije rezervirano za Krista Gospodina, već pohlepom za novcem i materijalnim stvarima. Za trošenje dragocjenog vremena na gledanju televizije, na internetu, sportskim događajima (posebno nogometnim) popularnoj glazbi i još mnogim drugim stvarima gdje nema mjesta za Krista! U isto vrijeme, ako izrečemo, spomenemo i napišemo ime Isusovo, odmah smo vjerski fana-

tici, ili nas se poistovjećuje s raznim religijskim sektama i ne žele više imati posla s nama ili biti u našem društvu!

Ništa na ovome svijetu ne događa se slučajno. Nije slučajno da su se na nacionalnoj sceni pojavili sada Barack Obama i nepoznata i neiskusna Sarah Palin.

Bez obzira tko će biti slijedeći američki predsjednik, bit će to volja Božja! Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist stvoritelj je i sveznajući, i u potpunoj kontroli svega što se događa ispod i iznad sunca, jer to je sve u Njegovom planu! U toj spoznaji leži spasenje, sigurnost i snaga svakoga čovjeka na ovome svijetu, koji vjeruje ovim sljedećim Isusovim riječima u Svetom pismu, Bibliji:

"Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!"

(Ivan 14: 6,7)

i

"Ja i moj Otac jedno smo!"

(Ivan 10:30)

Ovdje je biblijsko upozorenje svima onima koji ne vjeruju u našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista:

"Ako li zaboraviš Jahvu, Boga svoga, i pođeš za drugim bogovima te njima budeš iskazivao štovanje, njima se klanjaš, kunem vam se danas da ćete zacijelo izginuti; poput naroda koje će Jahve pogubiti pred vama, tako će i vas nestati, jer niste poslušali glasa Jahve, Boga svoga!"

(Ponovljeni zakon 8:19-20)

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (3)

Branko Belan, Toronto, Kanada

Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

U IME NEOVISNOSTI: NES-TANAK TITOVE JUGOSLAVIJE (2)

Srpski nacionalizam kroz povijesti i danas

I. SRS i SPS - politika Vojislava Šešelja

II. uloga Vuka Draškovića i Srpskog pokreta obnove

III. uloga Srpske pravoslavne crkve

IV. Analiza velikosrpske ideologije (odnosno Garašanin, Cvijić, Karadžić i drugi)

Veliki broj ljudi tvrde kako je srpski nacionalizam igrao veliku ulogu u nestanku Jugoslavije i stvaranju takozvane Velike Srbije. Rečenim, analizirana je politika Miloševića i Šešelja u ranim 90-im godinama, kao i uloga sa strane Srpske pravoslavne crkve, osobito kao "nacionalne" crkve, koja je krstila srpske paravojnike pri odlasku na ratišta da bi ubijali i klali sve ljude nesrpske nacionalnosti u osvajanju prostora za Veliku Srbiju.

Što se tiče ideologije Velike Srbije, vezano uz analizu raznih srpskih pisaca poput Vuka Karadžića, Ilije Garašanina, Jovana Cvijića i drugih stoji kao dokaz u ovom dijelu knjige, kako je ta ideologija postala neuništiva u mislima svim Srba, kako bi jedino Srbi trebali imati svoju državu u kojoj jedino oni mo-

gu živjeti, a ostale "nacije" bi im samo trebale služiti. Koliko je bila velika, toliko se danas pokazuje zašto je Srbija ostala tako mala.

3. JUGOSLAVIJA: STRATEŠKA TAM-PON ZONA

I. Tito dolazi na vlast, 1945.

II. raskol Tito-Staljin, 1948.

III. "Tržišni socijalizam" – Titovo ekonomsko rukovođenje

IV. riječ ili dvije o pokretu nesvrstanih

V. Rankovićevo razrješenje, 1966. i ponovno nacionalno buđenje

VI. zločini vojne inteligencije JNA (odnosno UDB-a, KOS)

Posebno žarište: Atentat na Brunu Bušića, uloga njemačke vojne inteligencije u jugoslavenskim aferama

VII. uspostavljanje rotirajućeg predsjedništva nakon Titove smrti

VIII. neuspjeh ekonomije u 1980-ima

IX. slom SKJ-a; 14. kongres, veljača 1989.

X. Ante Marković i Stjepan Mesić – za ujedinjenu Jugoslaviju

XI. zadnje državno Predsjedništvo i njegov doprinos sukobima

XII. slom komunizma u istočnoj Europi i kraj hladnog rata

Već godinama, analiza Titove Jugoslavije puna je dubokih rupa, veliki dio prave istine o njezinom postojanju je sasvim lažna i razlog što je danas stanje u zemljama bivše Jugoslavije je onakvo kakvo je. Sve ključne točke poput raskola Tite i

Staljina 1948 godine; rast titoizma u svijetu kao alternativa komunističkom aparatu, do nacionalnih buđenja 1960-ih godina, pa analiza jugoslavenske vojne inteligencije (gdje je uključen dio o Brunu Bušiću i njegov značaj za stvaranje moderne Hrvatske) što je u ovom vrlo važnom poglavlju koja čini jedan od najvažnijih dijelova knjige, a što mora vjerojatno tako biti kad knjiga sama govori o razlozima nestanka te takozvane države.

Riječi o Titu u skladu s njegovim posebnim uvjerenjem kao o vječnom vođi Jugoslavije samo pokazuje da je država sudbonosno morala nestati, na što ukazuje važna činjenica da je promijenio Ustav 1963. godine, pa je "ostavio" sebe na vlasti za ostatak života, te posljedice koje su se pojavile poslije njegove smrti, sve do pada gospodarstvenog sustava 1980-ih godina, što je vodilo u rat, poslije pada komunizma u Istočnoj Europi 1989. do 1991. godine. U istom smislu, mora biti potvrđeno da Tito ustvari nije mogao drugačije reagirati, jer kao vođa pokreta nesvrstanih, ne bi imao kuda krenuti u slučaju da bi izgubio na izborima, što bi moglo značiti da bi Jugoslavija pala i prije, a do toga očito nije došlo. Na kraju, Predsjedništva Jugoslavije poslije Titove smrti jedino što je radilo, svatko na svoju stranu, spremalo se je za rat, jedino su njegovi članovi čekali što će biti kad se javi nasilja, što već dobro znamo. To što je tako lako pala pokazuje da nije ni trebala uopće postojati.

Kosovo 1999: Zašto?

I. pobune iz 1981.

II. Kosovo u 1989.

III. utjecaj KLA

IV. faktor Rugova

V. današnje Kosovo: Težnja za neovisnošću

Na Kosovu, posebno za Srbiju, i u vrijeme Jugoslavije i poslije nje, zbog težnja za nezavisnošću, postojala je prijetnja stabilnosti i miru, ne samo na tamo, nego i u cijeloj Jugoslaviji. Srbi su stotinama godina tvrdili kako je Kosovo srce Srbije zbog slavnog poraza na Kosovu polju 1389. godine, a i Albanci su kroz povijest tvrdili isto za sebe, ali su i mnogo puta to pokušali ostvariti. Mržnja između Albanaca i Srba na Kosovu imala je važan značaj za raspad bivše države. Danas je poznato da neovisnost Kosova ima veliki utjecaj na stabilnost u regiji, jer je Kosovo najslabiji kutak u Europi, pa su srpska nastojanja ostala ista. Kosovo gleda prema naprijed u nestabilnu budućnost, pa će se tek vidjeti kako će sve to ispasti, te hoće li Kosovo postati faktor, ne samo u regiji, nego i za svoj narod.

Crna Gora: Faktor Đukanović

I. sveza Bulatović-Milošević – zajedno za jedinstvo Srbije

II. pojava Đukanovića – temelji neovisnosti

III. 21. svibnja 2006. – savez sa Srbijom je razbijen

IV. budućnost

Slučaj Crne Gore i njezini odnosi sa Srbijom, priznanje krivnje zbog napada na Dubrovnik, porast utjecaja Mile Đukanovića, posebno u vremenu poslije odlaska Slobodana Miloševića s vlasti u Srbiji i konačno oslobođenje iz federacije sa Srbijom 2006 godine neke su tema koje se razmatraju u ovom poglavlju.

Crna Gora svoj put do neovisnosti već je započela 1991. godine kad je

bivši vođa Momir Bulatović u početku pregovora o planu Carringtona dao svoj potpis kako bi se zaustavio rat na prostorima bivše Jugoslavije. Poslije toga, Đukanović se pojavio kao budući vođa Crne Gore i sve više i više se udaljavao od Miloševićevog režima. Tu je počeo proces što je na kraju donio slobodu Crnogorcima, tako da je Srbija nakon toga ostala u svom okruženju s Vojvodinom i Kosovom. Strani analitičari tvrde kako Crna Gora ima veliku budućnost u svijetu, ali nije poznato kakva će to država postati kad Đukanović ode s vlasti, jer, kao što je dobro poznato, organizirani kriminal trenutno je jedan od najvećih problema u Crnoj Gori, pa se može reći da je njezina budućnost vrlo upitna. Neka i ovdje, kako se kaže, vrijeme učini svoje.

4. RAT U HRVATSKOJ

I. posrbljavanje JNA, Špegelj i dogovor o oružju

II. bitka za Vukovar, kolovoz-studen, 1991.

III. opsada Dubrovnika, rujan-prosinac, 1991.

IV. Medački džep, 1993. i njegove posljedice za završetak rata u Hrvatskoj

V. Operacije "Bljesak" i "Oluja", svibanj i kolovoz 1995. – vojna pobjeda Hrvatske, Erdutski sporazum, studeni 1995 i reintegracija istočne Slavonije u hrvatski teritorij

Rat za oslobođenje Hrvatske i hrvatskog naroda iz Jugoslavije danas je u Hrvatskoj kriminaliziran do naba, naši generali koji su se borili za našu slobodu su u Haagu, a Vlada ništa ne čini kako bi im pomogla.

Poglavlje o Domovinskom ratu analizira sve što je bitno u vezi rasprave o njemu, uključujući vrijeme i prije rata, kad je srpska pobuna počela 1990. godine, razlozi za nju i tijekom agresije protiv Hrvatske sve do konačnog oslobođenja. Korišteni su

i domaći i strani izvori, uključujući pisane radove Ozrena Žuneca i Davora Marijana, koji čine veliki dio u sveukupnoj analizi rata u Hrvatskoj. Istovremeno, mnogi originalni dokazi i dokumenati uključeni su u tekst, poput pisanih i zvučnih radova Siniše Glavaševića tijekom bitke za Vukovar, analizira se napad na Dubrovnik, te su korištena analitička istraživanja Miroslava Međimorca o Medačkom Džepu, a na kraju, izložen je objektivni pogled na završne operacije Bljesak i Oluja i na potpisivanje Erdutskog sporazuma, kako bi istočna Slavonija ponovo bila uključena u hrvatski teritorij.

Čini se svakome da je mnogo toga do danas u Hrvatskoj sakriveno od hrvatskog naroda, što pokazuje činjenica da je trebalo čak petnaest godina kako bi ljudi u Hrvatskoj doznali istinu o svemu što se desilo u Vukovaru 1991. godine za vrijeme opsade grada. Zbog toga su i naši generali danas osumnjičeni ili već osuđeni za ratne zločine i zločine protiv čovječnosti, a srpski agresori glume kao da se uopće ništa nije dogodilo, da su nevini i da su jedino Hrvati krivi za sve to što su doživjeli tijekom rata od 1990-95.

Vrijeme je već da se sazna istina, jer ako se ne možemo pomiriti s tim da smo se borili za našu slobodu, što ova današnja vlast uopće ne priznaje, ili se barem tako ponaša, onda nikako nećemo moći poći prema naprijed i napraviti neki bolji učinak prema budućnosti. Današnja Hrvatska nije ona ista koja je bila u ratu prije skoro 20 godina. Ne možemo zaboraviti one koje su dali svoje živote kako bi se Hrvatska ponovo pojavila kao slobodna država u međunarodnom svijetu. Neka nam više ne diraju u naš sveti Domovinski rat, a mi kao Hrvati, bili da smo u domovini ili bilo gdje u svijetu, da nikada ne zaboravimo doprinos naših branitelja u stvaranju naše svete Hrvatske.

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (9)

Poslano sa:

srpskemučenice@yahoo.co.uk

ALIJA GROBAR NARODA

IBRAN Mustafić kaže da ga je Naser Orić jednom poslao na položaj koji se nalazio na Čaušu. Tada je čitao "četničke letke" bacane iz aviona u kojima je pisalo: "Vi ste izdati od svojih! Ovo nije vaša planirana teritorija! Na ovim prostorima nemate šta da tražite. Imate rok tri dana da prođete do slobodnih teritorija bez ikakvih problema..."

Mustafić piše da je u to vreme sa prostora Konjević Polja i Cerske u pravcu Tuzle otišlo nekoliko hiljada ljudi. Dosta ih je krenulo i iz Potočara. Tim povodom, on optužuje Aliju

Izetbegovića da je bio u dosluhu sa autorima napred navedenih "četničkih poruka", da je bio za podelu BiH i njeno uništenje.

"Nakon svega, piše Mustafić, samo mentalnom slepcu može biti nejasna uloga Alije Izetbegovića, čoveka koji je doveden da završi posao sa BiH i ostane zabeležen kao njen poslednji predsednik, koji se od predsednika pretvorio u običnog trgovca bošnjačkim glavama i donatora bosanskohercegovačke grude."

Mustafić zatim kaže:

"Agresija i rat, kao vešto planirani

haos, dodatno su Aliji poslužili da po celom svetu prosi na patnji državotvornog bošnjačkog naroda, kojeg treba svesti na neku versku skupinu, a svom princu, princezama i njegovim ženskim i muškim snahama konačno u vene ubrizga plavu krv. Alija Izetbegović, kao najveći grobar u povesti bošnjačkog naroda i njegove domovine, ujedno se pretvorio u najvećeg izdajničkog Al Kaponea, čiji lik i delo, nakon što se upokojio, sija najsajnijim sjajem. Ops-

tanak bošnjačkog naroda je jedino moguć ako se njegov sjaj pretvori u tamu."

Strahovladu lokalne vojne hunte, Mustafić ovako opisuje:

"U Srebrenici samovolja, izivljavanje, maltretiranje. Vojna hunta je i vlast i policija i tužitelj i sud i izvršitelj... Tako sam naćuo da je Zulfo Tursunović (kriminalac koji je postao sudija prekog suda - prim. Lj. B.) premlatio Hasana Bećirovića na polumrtvo ime. Jedne prilike sam se zadesio ispred Doma kulture u Srebrenici, kada se jedan FAP naglo zaustavio, a iz

njega izletio Zulfo Tursunović. Dograbilo je jednu ženu i munjevitost je pretukao da nije znala gde se nalazi..."

Posle mnogobrojnih apela iz Srebrenice da se narodu pomogne da ne pomru od gladi, avioni NATO poćinju da isporučuju hranu vazdušnim putem, piše Mustafić. Najpre iznad Cerske, a potom iznad Srebrenice spuštaju se padobranci sa hranom. Muslimanski vojnici napuštaju borbene linije i idu u

potragu za paketima. Vojna policija je od raje otimala pakete i naređivala da ih predaju Štabu. Muslimani pokušavaju da napuste Srebrenicu i okolna sela, prema Tuzli, ali ih njihovo vođstvo drži kao taoce".

Mustafić o tome piše:

"Stekao sam dojam da bi četnici bili u stanju malo

i zažmiriti i puštati narod da polagano curi iz Srebrenice, ali dojučerašnji heroji i bukadžije su znali da bi to bio njihov poraz, tako da je u tom momentu najbolje bilo ljude držati kao taoce... Kompletana Cerska se pokrenula prema Konjević Polju. Od neposrednih svedoka sam ćuo da su neke kuće u Cerskoj počele da gore i pre prodora četnika iz tih sela, a kao potencijalni palioci su se spominjali upravo oni koji su iz Srebrenice došli kao pojaćanje..."

Srbi su tada krenuli da povrate svoja sela i ognjišta, a Muslimani su pred njima bećali u Konjević

Polje, pa u Srebrenicu. Stiže general Morion. Mustafić kaže da su se četnici sve više primicali nebranjenoj Srebrenici, a Muslimani ginuli po okolnim selima, u haosu i neorganizovani. Evo njegovog opisa tih događaja:

"Kad sam otišao do Srebrenice, video sam kako su ubijenog oficira JNA natovarili na neki špediter i vozali po gradu, ne bi li dodatno dali neki moral vojsci, ali katastro-

predvodnik, izvodi pionire na ulicu. Tako naše nezajažljive komandante i heroje, na kraju, moraju da brane tela iznemogle dece. Dok se narod smrzava na gojoj ravni, Naserovi poslušnici u uzurpiranim stanovima borave kao najnovija srebrenička aristokratija".

"Počela je kamionima da stiže humanitarna pomoć, a u povratku ti kamioni su izvlačili narod. 'Hunta'

tićenom zonom. Nikom nije jasno šta je to. Na sarajevskom aerodromu generali Ratko Mladić i Sefer Halilović potpisuju Sporazum o demilitarizaciji. Za to vreme vlast i 'hunta' napale su srebreničku robnu kuću i magacine. Narod je svakog dana brojao koliko će proći njihovih duplih kamiona... Uvek je ulazilo između trinaest i osmanest kamiona, koji su dovlačili u proseku po petanest tona koječega...

Nakon tolikog priliva humanitarne pomoći, šverc i crno tržište, koje nikad nije ni prestajalo, samo su se ukрупnjavali. Srebrenička mafija se, pored biznisa sa humanitarnom pomoći, bacila na zabave, terevenke, ražnjeve, uz piće i muziku. A narod gladuje!"

"U Srebrenici, piše Mustafić, poseban status su imali 'naserovci', koji su u grad stizali sa svih strana. Stanove su pokupili i neki iz mesne zajednice Potočari, uglavnom seoske bitange, koje su se privile uz Nasera, a koje su do rata bile skoro pa beskućnici. Naserovi bojovnici, koji su bili zaštitni znak robne kuće u Srebrenici, postali su gradska elita..."

Cerska

fi i porazu nije bilo spasa. Četnici su navalili preko Pribićevca i Kvarca na grad Srebrenicu. Prpa je uhvatila 'heroje' i paradere i već je grupa sa Gazdom (Naser Orić) na čelu spakovala svoje osnovne stvari i novac, te uveliko pravila plan za bežanje prema Tuzli."

"U Srebrenici je nastao opšti haos, kaže Mustafić. Grad pun ljudi, a granate tuku sa svih strana. Nakon svega, u Srebrenicu ulazi general Morion, a ljudi svojim telima blokiraju njegov odlazak. I Fatimu Husejnović su aktivirali da, kao

je, piše Mustafić, odlučila da izlaze samo žene i deca. Ipak, da bi se poslali žena i deca, najsigurniji je način bio platiti. Naravno, zna se kome, s obzirom da je na prilazu kamionima 'hunta' napravila pravu cenzuru. Ko je htio da se na silu domogne kamiona, znao je primiti i batine, a navodno je jednu ženu Zulfo Tursunović bacio sa kamiona, tako da je žena umrla".

Opisujući dolazak kanadskog bataljona u Srebrenicu, Mustafić kaže: "Doneta je Rezolucija UN kojom se Srebrenica proglašava zaš-

POSLEDNJA CIGARA

"PONOVO je, piše Mustafić, jednog dana odjeknula gadna vest u Srebrenici. Emir Halilović je upao u Zekin stan i ubio njega i njegovu nepokretnu majku. Zeko je bio Srbin, koji je posle ulaska naših snaga u Srebrenicu ostao u njoj i sa nama preživeo sve strahote. Sa svakim je delio poslednju cigaru. Halilović ih je ubio tako što im je kundakom od pištolja izmasakrirao glave."

TRI ŠESTICE I DVA POPA (3)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

I ovo što se upravo završava u Izraelu davno sam predskazao. Ne stoga, jer sam kakav prorok tipa "mesije", već stoga, jer nije bilo teško predvidjeti kako će kriminalci poput ARIELA SHARONA, KATZAVA i upravo torpediranog OLMERTA pritisnuti činjenicama morati nestati sa scene, koja im je politička scena (po)služila za izvršavanje kriminalnih ciljeva zločinačke organizacije do kojih su stizali i MITOM i KORUPCIJOM i TEROROM i TERORIZMOM...

Danas shvaćaju kolika je zapravo njihova prava veličina. Veličina uplašeni kriminalaca, probisvijeta, danguba... Neki analitičari zbog "prosvjećenosti" i nedodirljivosti, slične tipove smatraju ILUMINATIMA.

Ne mogavši drukčije objasniti toliku spremnost kršenja zakona i otpornost na dosadašnje bezuspješne napore i progone institucija, zbog počinjenja kaznenih djela, analitičari to pripisuju njihovom biološkom nastanku...

Zamislite... neki smatraju... ONI SU GENETSKI HIBRIDNI NASTALI KRIŽANJEM IZVANZEMALJSKE RASE REPTILA I LJUDSKE VRSTE. NASTALI SU PRIJE MNOGO TISUĆA GODINA. Toliko su do danas bili tajni i tajnoviti da čak niti starozavjetni izvjestitelji nisu primijetili ništa "sumnjivo". Stoga nastanak OVE VRSTE REPTILA objaš-

njavaju i takve spekulacije njihova postanka.

Očito je kako su ovakvi primati otporniji i od čovjeka i od štakora. Možda je prilikom "velikog praskanja" ljudske vrste s vanzemaljima "pocokana" Zemlja kakvim iscjekom. A rezultat "cokanja" je kasnije pojavljivanje "mislioca" poput VOLTERA, HEGELA, MARXA i ENGELSA, te "praktičara" LENJINA, STALJINA, i njihovih šegrt HITLERA i TITA, pa "mesije" i glavnog meštra današnjih "filantropa" GEORGE SOROSA.

Zanimljivo je kako je židovski na-

U vražjem planu RUŠENJA BLIZANACA, obične su Židove "iluminati" unaprijed utkali kao žrtvu zavjere ŠEJTANA protiv "MESIJE" današnje civilizacije. Međutim, OBIČNI SU SE ŽIDOVCI kroz stoljeća također prosvijetlili pa su tog jutra 11. rujna 2001. godine MASOVNO ZAKASNILI NA POSAO. Što bi bilo da su ŽIDOVCI kao i do tada i tog jutra MASOVNO I NA VRIJEME STIGLI NA POSAO U SVOJE UREDE U BLIZANACIMA?

Zasigurno bi nakon RUŠENJA, svaka američka selendra dobila svojeg ZUROFFA, a HENRI KISINGER bi zazivao MEĐUNARODNE SNAGE REDA da uvedu red te zaštite i pomognu napaćeni i bespomoćan američki narod, kojega želi uništiti BIN LADEN-ŠEJTAN...

Valjda je takva "OPSTRUKCIJA" OBIČNIH ŽIDOVA 11. rujna 2001. godine dotakla i "iluminati" te njihovu patološku uvjerenost u vlastitu nepogrešivost!?

Srećom pa sam ulazeći u SIVU ZONU mozgovlja "iluminata" utro put i ostalim "uljezima" koji također shvaćaju, vide i objavljuju svijetu, LAJTMOTIVE DJELOVANJA OVAKVIH "PROSVJE-TITELJA". Stoga se sadašnje djelovanje pod oznakom TRI ŠESTICE, panično povlači kao LAŽ ispred ISTINE, SOTONA PRED KRIŽEM...

rod kroz povijest plaćao najvišu cijenu rezultata "cokanja" iscjeka nastalog prilikom "velikog praskanja". I taj je narod najčešće bio ODABRAN kako bi nad njime "ILUMINATI" oboružani sa TRI ŠESTICE izvršavali zločine prilikom izvođenja svojih "kozmičkih" opita...

Sve do današnjeg dana...

ISTINA SMIRUJE I IZMIRUJE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Učenje je ljudska potreba da upoznamo sebe u spoznaji istine o svijetu u kojem postojimo. Učenje može biti ideološko programiranje svijesti, ali pravi nauk je onaj koji čovjeka ne ograničava nego li čini slobodnim. Tako stoji i u 'Evangelju'.

Težak i mučan je bio preporođajni put Hrvatske po upravo našem naraštaju, koji je rođen između smrti Stjepana Radića i Referenduma od 19,05,1991 (kojeg bolesni od ljubomore zdravodrugovi ni ne spominju). Referendumu je prethodio dugotrajan i mukotrpan rad učenih poslenika koji su sve činili da u očima vanjskog svijeta stvore uvjete za pobjedu slobodno izražene volje hrvatske nacije, u skladu s međunarodnim pravnim postavkama.

U tom poslu naša dužnost, i kao sudionika i kroničara tog doba, sveta dužnost je da ukažemo na sve korisno koje je itko od naših sunarodnjaka postigao, a ni jedan od tih korisnih učinaka nitko nema pravo ni deformirati ni izostaviti u sumiranju povijesnih djelatnika i njihovog djelovanja.

To su primisli koje u mojoj svijesti dozva uradak Stipe Vukovića "Maček i obnova hrvatske državne neovisnosti" (u Fokusu od 05.09.2008.). Gospodin Vuković je časno odživio sav svoj život i u svim javnim činima dao je dojam hrabrog Dinarca koji govori jasno i glasno. U toku našeg djelovanja prije tzv. 'Hrvatskog proljeća' (klasno i nacionalno), s nama je u borbu za istinu o Hrvatskoj djelovalo i nekoliko hrvatskih partizana. Kao pok. Stanko Škare, rodom od Aržana, koji je iskoristio svoje partizanovanje u korist istine o Hrvatskoj, posebno u 'Hrvatskom književnom listu'. Nitko mu ni tada ni od tad nije rekao: bio si u vojsci koja je srušila NDH, sad ti se je kasno kajati, ako nisi Kain.

U to vrijeme s nama je časno ratovao i Stipe Vuković. Bila je divljenja dostojna njegova hrabrost u brojnim kratkim člancima objavljivanim najviše u 'Glasu Koncila'.

No, ako uzmemo ičije zasluge, ne izostavimo ni ono što je bilo popratno, pa izviralo ono iz naše volje ili prinude da činimo, ako ne što više dobra, ono bar - što manje zla. Tako je i s Drom Vladkom Mačekom. Ne zaboravimo da je on djelovao u jedinom razdoblju naše duge i časne povijesti neosvajačkog naroda, kad je barbarska sila pokušala, ne samo poništiti ikakav kontinuitet naše države, Sabora, Himne, jezika itd., nego i učenje čitave naše povijesti - s ciljem da nas prisilno odnaredi i asimilira, i to u cjelinu koja nije imala iza sebe nikakve posebne a kamo li osobite povijesti i kulture.

Vladko Maček je u Prvom svjetskom ratu bio hrvatski časnik. Nakon rata dva puta je, kao istaknuti aktivist HRSS, bacan u tamnicu karadževićevskih kljunobakandžaša: od 1119. do 1920. Drugi put je utamničen 1933. i poslan na odsluženje trogodišnje kazne u Srijemskoj Mitrovici. Na izborima i 1935 i 1938 bio je na čelu Bloka narodnog sporazuma. S tako dokazanim zaslugama i sposobnostima, on je svojim 'Sporazumom Cvetković-Maček' koncem kolovoza 1939 uspio obnoviti kakav takav oblik hrvatske državne posebnosti. Uspio je, prije izbijanja Drugog svjetskog rata stvoriti mrežu kotarskih službenika i osobito Seljačke i Građanske zaštite točno po modelu Jelačićeve Hrvatske vojske i i priskrbiti i oružje za svaki slučaj.

Kad je Radio Zagreb, dne 10,04,1941, objavio 'Proglas Nezavisne Države Hrvatske', Maček je pozvao sve strukture HSSa i Banovine

Hrvatske da prihvati i brani stečenu državnu nezavisnost - također preko Radio Zagreba. On je odbio biti prvi šef NDH jer ga za to narod nije birao i jer je u to burno vrijeme na čelu države trebao biti onaj koji zna vladati u ratnom kaosu. Na ljutu ranu - ljutu travu!

Ovdje navedimo i vrlo iscrpnu dokumentaciju objavljenu 1989 u zborniku "Dr Vladko Maček i HSS", gdje možemo vidjeti da je u korist obnove Banovine Hrvatske Dr Maček privukao sve hrvatske simpatije, pa i samog Nikole Tesle, koji mu je, samo četiri godine prije smrti, poslao čestitku u obliku, u ovom zborniku objavljenog, poslanog telegrama.

No, uza sve to, Dr Maček je dospio u logor u Jasenovac, kao i Dr Ciliga: da se vidi tko je tko. Nakon toga je išao provesti rat na svoje imanje u Kupinovcu. To su bila takva vremena. To je utoliko čudnije što je i sam Dr Ante Pavelić, dok je Maček bio prvi put u zatvoru, pokušavao sklopiti sporazum o kontinuitetu hrvatske državnosti sa - Nikolom Pašićem, ali to nije bilo prihvatljivo za srbijanskog kralja. Pašić je nedugo zatim umro, i diktatura nad Hrvatima je zaprepastila i samog Svetozara Pribičevića, Radićevog sudionika u Hrvatsko-srpskoj koaliciji u Saboru prije Prvog svjetskog rata. Na kraju - a šta je radio Tuđman nakon izbora 1990, ako ne - dogovarao se je sa Srbijancima o tome kakva će i kolika biti Hrvatska. Kakva Hrvatske? Tko je od nas zaboravio da je, uoči Referenduma od 1991 i sam Tuđman insistirao, pozivajući se na Mačekovu Banovinu Hrvatsku, na - ustanovi konfederalnih odnosa između Srbije i Hrvatske. Poput Pavelića početkom dvadesetih godina. Poput Mačeka koncem tridesetih godina. No svi su ti planovi pali u vodu, kad je hrvatski narod dne 19,05,1991. dokazao svoju punu političku zrelost glasajući - za nezavisnost hrvatske države.

Gosp. Vuković navodi činjenicu da je 'Maček ukopan u lijesu umotanom u

jugoslavensku zastavu". O tome sam svojevremeno razgovarao s Mačekovim obiteljskim prijateljem Mirom Galom. On je nijekao da je Maček imao ikakve sklonosti prema Karađorđevićima, a kamo li prema Titu. A - istini za volju - kad je nasilno ubijen u Španjolskoj, general Vjekoslav Luburić 'Drinjanin', Španjolski veterani 'Falange' su bili nazočni njegovu pokopu i - prekrili su Luburićev lijes -

jugoslavenskom zastavom s crvenom zvijezdom petokrakom. No, po onoj našoj narodnoj - lako je s mrtvog konja skidati ploče. I mrtva usta ne govore.

I na kraju: Mi smo znali da je Stipe Vuković, koncem rata dospio u partizane, ali mu nitko pametan na tome nije zamjerio. Ni onda, ni sada, a ni kasnije. Njegovo djelo je za nas važnije od toga s kim je bio i šta je mo-

rao činiti i po svojoj savjesti a i protiv svoje savjesti. Takva su bila vremena. No - pobijedila je slobodno izražena volja hrvatske nacije. Gdje bili da bili - svi se ponosimo što smo učinili što smo bolje mogli, kao sinovi tako hrabrog i pametnog naroda kojeg nikakve tiranije i ideološke debilitacije nisu mogle zaludjeti.

OPET OBEZGLAVLJIVANJE HRVATSKOG NARODA ADEKVATNIM STILOM ZA OVO VRIJEME (2)

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

Gledano odvojeno svećenstvo i znanstvenike u Hrvatskoj, znanstvenici su u Hrvatskoj u većem broju, tj. ima ih više i zato danas za Hrvate tim više je pogubno dok se znanstvenici uništavaju i progone. Dakle, zbog uloge u narodu i života znanstvenici trebaju biti samokritični, jer su najodgovorniji za svoj narod dok vlastodršci rade kako rade po uvjetima stvorenim po znanju pripremljenom od strane znanstvenika. Proizlazi da su znanstvenici odgovorni i kada ne potiču svoj narod, kada se njihov narod obezglavljuje i fizički po svjetovnom vladaru, pa narod propadne za što je odgovoran onaj tko više zna, a ne slijepci koji nisu i ne mogu biti odgovorni, oni koji su samo lukavi. Dakle, znanstvenici su tu po sudbini da potiču i spase drugog, Hrvate, žrtvujući se za život čovjeka, a čime sami zasluže milost, tj. zaštitu od zla. Uvidjelo se da su znanstvenici kroz povijest odraz milosti Stvoritelja, adekvatno koliko se žrtvuju za narod. A ukoliko narod strada pored znanstvenika odgovorni su bez pogovora. Znanstvenici znaju dok čovjek pomaže drugom da najbolje pomaže samom sebi, dok djeluje po dobroj volji znači živjeti život. Znanstvenici moraju uvijek biti budni i znati da se dostojanstvo čuva budnošću da čovjek ne padne u iskušenje. Jer tragedija je kada čovjek proda dušu za nešto nebitno. Znanstvenici, nakon što ne odole iskušenju, odgovorni su, jer su ostavili na-

rod na propadanje. Što ako vas unište a vaš narod se oslanja samo na Boga i vas. Gospodo, stanje u Hrvatskoj je odraz djelovanja znanstvenika i znanja. Prave znanstvenike više potiče samokritičnost, ni više ni manje odgovorni su zbog naroda i života kao dobra što se čuva. Kada jedan znanstvenik padne u iskušenje zbog nekih svjetovnih koristi, pokazalo se kroz povijest da je to neznatna šteta u odnosu na nesreću i zlo koju doživi narod u cjelini, nesreća je u tome što je zlo i postavilo zamku znanstvenicima da bi uništilo opće dobro, u odnosu na opće dobro pojedinaac je manje bitan.

Dakle, kriv je onaj tko dopusti da se opće dobro urušava. Znanstvenici, nakon opomena su posebno krivi kada narod ponovo doživi krbavsku bitku, 1945., 1971., 1991., i dalje stvaranje uvjeta za sječū hrvatskih glava ukoliko se ovako nastavi. Dakle, splet okolnosti tvori svako za sebe dok potiče i radi za drugog kako bi bio uzor i drugim narodima. Ukoliko premise znače djelovanje, sjetvu, realno je očekivati žetvu, adekvatnu nagradu. Proizlazi da znanje može predvidjeti posljedice. Dakle, znanstvenici samo zbog pospanosti, što proturječi znanju, mogu pasti u iskušenje da ih se hipnotizira kao naivne. Znanje je garancija i to je snaga s kojom mrak ne može i nema što kalkulirati, utoliko kada neki znanstvenik padne u iskušenje kada od vladara nema kruha pa se poruši mrtvicama, zaboravlja sebe kao uzor bez kojeg narod propada. Opasni su

znanstvenici koji su pročitali puno tendencioznih knjiga, a nisu shvatili zaokruženu tendenciju po sadržaju. Dakle opasni su oni koji umišljaju znanje a ne radnici vjernici koji rade u skladu s izvorom života – žive život kao odraz zdravog življenja dok im netko ne naruši sklad i uništi ih zbog materijalnih koristi. Svećenici i znanstvenici u tom pravcu nisu puno pomogli, što je vidljivo na terenu, iako žive svjetovno uglavnom od rada radnika, bolje od radnika samih, iste uglavnom ostavljaju na milost i nemilost kada je u pitanju bitno – pa tako grane sijeku pod svojim ego nogama. Dakle, znanstvenici puno puta ne vide šumu od jednog stabla, ne vide bitno i zato adekvatno ne zastupaju život, ispunjaju razloge za posrtanje na putu beskonačnog života u Hrvatskoj.

Kameleoni su životinje i njihova su svojstva njima zbog života primjerena, ali ne i čovjeku koji ima i bolja svojstva i zaštitu po kvaliteti kao veći stupanj života, a eto čovjek se spušta na nižu razinu, zavarano prividom, zbog čega sigurno na dulji rok propada. Takvi kao produžene ruke mraka, većina bez srama i isprike, nisu za obnovu duha već i dalje lažu drugima, a sebi ne mogu dok ne polude, što se i dogodi za opomenu zdravu čovjeku, da vidi kako zlo završava u paklenim mukama. I danas je u Hrvatskoj vidljivo na terenu kako duhovni čuvari i dušobrižnici Hrvate pretvaraju u ovce, i stado na čuvanje predaju vukovima, tj. svjetovnim vođama.

HTV - ŠKOLA SVAKOVRŠNE MANIPULACIJE (9)

Prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

ZLOČINCI U MEDIJIMA I NA ULICAMA

Nevjerojatno je, da nam g. MEHUN u „OTVORENOM“ HTVa, tumači, kako je bilo predviđeno da nova ministarska ekipa utroši mjesec dana za donošenje plana akcije. Ona bi trebala imati sat vremena da odobri jedan od prijedloga plana za sprječavanje zločina, koje bi predložile stručne, za to nadležne, službe. A to znači, da službe nisu radile svoj posao, ili da ih – nema. Tada se postavlja pitanje, koja je od jedino još funkcionirajućih institucija odgovorna za rad službi u Hrvatskoj (taj pojam se polako briše i nadomještava pojmom LIJEPA NAŠA – koliko je lijepa i naša, pokazuje realnost).

I to ne za rad službe temeljne i prometne policije, koju smo razvili do vrhunca i opremili „nadzvučnim“ automobilima, kako bi lovili vozače koji na „najmodernijim autocestama u Europi“ voze brže od 130 km/h (dok Nijemci na starim iz Hitlerovog vremena nemaju fiksno ograničenje brzine), već odgovornost za rad tajnih službi policije, koje bi se infiltrirale u podzemlje i tamo našle odgovore za sve opasnosti, koje se mogu očekivati u budućnosti da bi se tragedije na vrijeme spriječile. Mislim da takvih učinkovitih službi nemamo, da su tajne službe mljevene između institucija Pantovčak-Markov trg, pa i zato da ne otkriju, što nam po državi rade strane službe. E, pa te bi sada mogle i trebale naći ubojice, kada su se naši pred njima povukli. Oni su i daje tajni i nevidljivi, pa ubojice imaju slobodan teren...Da se ovdje ubijaju Srbi, tada bi stranci pomogli da drugi dan zaplovi zrakoplov za Haag.

Ono malo službi nije uvježbavano

da se traži tajni protivnik državne sigurnosti, dakle Hrvatske države i svih njenih građana, već se djelatnost svodila na praćenje poznatih prokazanih lica: Pašalića, Rojsa, Gotovine, ... pa i tu nisu imali nekih uspjeha.

Sve što se sada govori je posthumno, prošlo svršeno vrijeme i sada je za sve kasno, davno prije trebalo je stvarati uvjete da bi se spriječili ti događaji.

Neke su institucije stale na put Hrvatske države, pa i institucijama unutrašnjih poslova.

Kada su svojedobno hrvatski književnici pokušali progovoriti o problemu hrvatskog jezika u SFRJ, tada su razjurenjeni jer se miješaju u politiku. Politika dakle nije stvar naroda i svih skupina u njemu, već odabranih, a još više - postavljenih.

Kada su hrvatski generali progovorili o stanju u zemlji, nisu bili pozvani na razgovor, već umirovljeni (britanski zapovjednik u Basri odredio je u otvorenom konfliktu i protiv volje predsjednika Blaira, kakva će se tamo voditi politika, pa je postojala opasnost smjene – predsjednika Blaira – a ta se i zbila!). A što su naši generali tražili: funkcioniranje Hrvatske države, kojoj su donijeli pobjedu.

Ali ta je pobjeda bila neželjena za prijatelje Srba na Zapadu, pa je trebalo demontirati tu državu i od nje napraviti LIJEPU NAŠU (zapravo – kašu!). Tako je demontirano sve hrvatsko, pa tako i tajne službe u ime slobode, tržišta i demokracije.

Demontirano je sve. od A kao Adria (ZERP) do Ž, kao željeznice (iako sada Zapad daje sredstva za prugu prema Srbiji). Sada su upravo na redu brodogradilišta (Trogir ne može dobiti pomoć, ali zapadna banka, koju je menadžment opljačkao može!),

Za vrijeme „autoritativnog tuđmanovog režima“ država je funkcionirala: padali su srpski „zvončići“ po zagrebačkim ulicama i uništavani su deseci automobila, ali nikome nije palo na pamet da iz njih izvadi i kutiju šibica. Ali, to je nekima smetalo, pa su nekompetentni, ali i prodani političari tražili PROMJENE (zanimljivo - to je sada glavna parola na izborima u SAD!- izgleda da pali!).

One su 2000. g počele, sada se vide posljedice, kojima više ne mogu stati na put oni, koji su pustili duh iz boce.

Mogu samo prijetiti, ali ZNA SE: pas koji laje ne grize!

Političari, koji su se više brinuli za interese EU i regije, prepustili su Hrvatsku kriminalu. Nekoga, eto, ona ipak zanima....

Čujem da će libanonski otpravnik poslova predati notu našim institucijama zbog vrijeđanja Bejruta.

To, da mediji naglašavaju, da se radi o ubojstvu novinara je nečuveno: taj novinar mi je mnogo nevažniji od nedužne Ivane HODAK – u ostalom PROMJENE su se zbile uz pomoć medija, koji sada viču „Dršte lopova!“, zar ne?

Za medije je stanje super: oni publiku odgajaju za spektakl i crnu kroniku, stupnjevanje im samo dobro dođe. U tim, kriznim vremenima, prodaja novina neće biti ugrožena, dakle ni radna mjesta novinara, ma što piskarali...

Ali rade slabo, nemaju komentatora od formata, već samo reportere po uglovima, kao prodavače novina...

Tu ću stati. Posljednju riječ u nas, kao i uvijek, imaju LATINI....

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (6)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ ŠEST - JE LI TO ŽELJKO ČOVIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Željko Čović, predsjednik uprave PLIVA GRUPE, ustaša br. 6. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

**To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!**

„Lider“ navodi:

PLIVA Grupa Željko Čović

- Prihod: 6,06 milijardi kuna
- Broj članica: 15
- Najveća tvrtka: Pliva Hrvatska (42%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Željko Čović preko PLIVA GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo PLIVA GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lovu. I čuvaju je kao oči u glavi.

DOJAVA! SIGURAN DOBITAK

russo.blogger.hr

Napokon prava dojava, dobitak je siguran i ogroman.

Ovakve misli vjerojatno su prolazile kroz glavu predsjednika Uprave Plive Željka Čovića koji je dogovorio prodaju Plivinih dionica Barr-u i još nakon toga prodao svoje dionice Barr-u za 7,7 milijuna kuna a ženine za 700.000, što nam donosi brojku od otprilike 8,4 milijuna kuna prihoda. E sad budući da je Čović bio osoba koja je direktno vezana uz prodaju i preuzimanje dionica te je time imao značajnu prednost nad ostalim smrtnicima, on je ovom manipulacijom prekršio zakon. Zaradio je 8,4 milijuna kuna ili kako Damir Kajin kaže 27 milijuna kuna, a maksimalna kazna za nezakonito poslovanje u ovom slučaju je 200.000 kuna. Isplativo zar ne?

Moj kolega me upozorio da je to preračunano u postotak od prodaje, ravno 0,023% ako uzmemo prvu manju brojku odnosno 0,0074% ako prihvatimo Kajinovu verziju Čovićevih prihoda ovom manipulacijom. Dakle, vjerojatno najisplativiji manipulativni troškovi u Hrvatskoj već duže vrijeme!!!

A kad pogledate da je kazna za nevezivanje pojasa 500 kuna ili 12% prosječne plaće u Hrvatskoj, nameće se samo jedan zaključak, a taj je da se u Hrvatskoj kaznama kažnjavaju samo siromašni, dok se bogatima dopušta da rade što žele. Pa tko ne bi platio 200.000 kuna da dignu 8,4 ili 27 milijuna kuna???

Ista stvar je i s ostalim kaznama. Umjesto da kazna za pojas bude 12 % od mjesečnih primanja za sve, a ne 500 kuna za radnika u Konzumu koji ima plaću 2.500 kuna i za Todorića čiji mjesečni prihod iznosi milijune. Ovako zabolili bogataše ona stvar za kazne od 500 kuna kad oni tu lovu ostave za manču konobaru i kad popiju samo jutarnju kavu... Kazna ih ne kažnjava, nego im omogućuje da se ponašaju i osjećaju kao da su iznad zakona.

Društvo bi bilo mnogo pravednije da se pukne kazna izražena postotkom na mjesečna primanja, pa da vidiš kako bi poštivali zakon oni u čijem slučaju bi se ispostavilo da tih 12 % (iliti 500 kuna prosječnog građana) iznosi recimo 120.000 kuna. Sve do tada u ovoj državi nema ravnopravnih, već skupina bogatih koji su iznad zakona i 95 % kmetova.

A do tada Čović poručuje da će sud dokazati je li prekršio zakon ili ne, a brk mu se zadovoljno smješka...

IZBORI ZA SABOR BANOVINE HRVATSKE (1)

„*Jutarnji list*“, Zagreb,
17. siječnja 1940.

KNEZ NAMJESNIK U KUPINCU

Zagreb, 16. I.

Današnji dan posvetili su Knez Namjesnik i Kneginja Olga zagrebačkim kulturnim ustanovama i socijalnim ustanovama. Poslije podne iskoristio je Nj. Vis. Knez Pavle da zadje u hrvatsko selo, onog seljaka, koji je svojom političkom sviješću uspio da osvoji poštovanje i priznanje u zemlji i u inozemstvu. Knez namjesnik posjećuje Samoborski kraj, da završi u domu predsjednika dra Mačka u Kupincu.

U Kupincu

Pošto se predviđalo da će Visoki Gost prolazeći zagrebačkom okolicom proći i kroz Kupinec, učinjene su ondje već rano po podne pripreme za doček. Dom podpredsjednika vlade dra Mačka bio je okićen zastavama, a ulaz u stan ukrašen lijepo izradjenim narodnim rukotvorinama. Nad ulazom u dvorište bio je podignut slavoluk sa slijedećim natpisom: „Bog poživi Njihova Kraljevska Visočanstva i hrvatski narod.“

U prostranom dvorištu bio je postrojen jedan bataljon seljačke zaštite pod zapovjedništvom Martinovića. S obje strane ulaza u stan.

Bila su poredana školska djeca, a oko cijelog dvorišta brojan narod oba spola u svečanim narodnim nošnjama. Već rano po podne stigli su u Kupinec i brojni strani i domaći novinari, koji nisu sudjelovali na izletu u Samobor i Jastrebarsko. Podpredsjednik vlade dr. Maček kao domaćin osobno vodio brigu da doček bude što ljepši. Bio je prisutan i glavni tajnik HSS, dr. Juraj Krnjević, te narodni zastupnik za kotar Pisarovinu Dragan Mrak. Cijela sredina dvorišta bila je slobodna za doček Visokih Gos-tiju.

Pošto je dolazak uslijed nepredviđenog zadržavanja u Jastrebarskom uslijedio znatno kasnije, čekalo se na dvorištu prilično dugo. Domaćin je hrabro prednjačio primjerom. Pokriven šubarom i obučen kožnatim kaputom sa krznenom podstavom, dr. Maček je vedro i nasmješeno pregledao postrojenju četvu, te grupe novinara razgovarajući od vremena do

vremena s pojedincima. Oko tri četvrt četiri dr. Maček je telefonski obavješten, da je povorka krenula iz Jastrebarskog.

PREDSEDNIK DR. MAČEK ČEKA DOLAZAK VISOKIH GOSTI

Zapovjednik bataljona seljačke zaštite, odredio je „pozor“. Malo zatim stigla je povorka automobila, dočekanu pucanjem iz prangija. Nj. Kr. Vis. Knez Namjesnik Pavle, izašavši iz kola, srdačno se pozdravio sa drom Mačkom, te sa njegovom suprugom gospodjom Josipom Maček, kao i sa djecom Nežicom i Andrejčekom. Poslije toga se Knez Namjesnik pozdravio sa g. dr. Krnjevićem. U međuvremenu su izašli iz automobila predsjednik vlade Dragiša Cvetković, ministar dvora Antić, ministri dr. Mihaldžić, dr. Konstantinović i ostali.

Zapovjednik bataljona seljačke zaštite Martinović, podnio je raport, a onda je narodni zastupnik

Dragutin Mrak pozdravio Visokog Gosta slijedećim riječima:

Vaše Visočanstvo! Sretan sam što mi se pružila prilika da Vas u mom kotaru, u srcu Hrvatske, pozdravim sa: Dobro došli!

NJ. KR. VIS. KNEZ PAVLE PRED KOTAROM Dra MAČEKA U KUPINCU.

Visoki Gost razdragan odvratio je zastupniku Marku:

- Hvala vam!

Svoj pozdrav je završio zastupnik Mrak: „Živio Knez Namjesnik Pavle!“ Poklik su prihvatili svi prisutni u dvorištu.

Zapovjednik bataljona Martinović kliknuo je tada gromkim glasom: „Živio Knez“.

Cio bataljon zajedno sa okupljenim narodom i ostalim prisutnima na dvorištu takodjer su gromko prihvatili taj poklik. U međuvremenu su iz mužara paljeni pozdravni hitci. Praćen domaćinom i njegovom suprugom te ministri- ma i drugom pratnjom, Visoki Gost se popeo uz stube na verandu pred stanom, odakle je vojničkim pozdravom pozdravio bataljon zaštite, koji je stajao u stavu mirno s pozdravom na desno. Poslije toga se Visoki Gost sa ostalima povukao u odaje, gdje je servirana zakuska.

Desetak minuta kasnije, nešto

poslije četiri sata, pucanje iz mužara te komande zaštite, najavile su još jedan Visoki dolazak. Posebnim automobilom dovezla se ravno iz Zagreba Nj. Kr. Vis. Kne- ginja Olga, u pratnji supruge ba-

na gdje Vlaste Šubašić. Visoku gošću i banicu toplo je pozdravila pred kućom domaćica gdja Josipa Maček, te ih uvela u kuću.

Dok su Visoki Gosti sa pratnjom boravili u domu podpredsjednika vlade dra Mačka, okupljeni novinari promatrali su vježbu bataljo- na zaštite, te razgovarali sa prisutnim seljacima, interesirajući se za razne prilike. Osobit interes pokazali su strani novinari, a ne manji i brojni novinari iz Beogra- da.

Cio put kao i doček u Kupincu sni- mali su filmski operateri i mnogo- brojni fotoreporter.

U međuvremenu su Nj. Kr. Vis. Knez Pavle i Kneginja Olga sa os- talim gostima dra Mačka bili u stanu podvorenim čajem i crnim seljačkim kruhom. Svi gosti su sjedili oko seljačke peći.

Sumrak se već počeo spuštati. Najednoč su se vrata stana otvo- rila i pojavio se Nj. Kr. Vis. Knez Pavle, te u pratnji svog domaćina i cijele svite razgledao uzorno go- spodarstvo dra Mačka. Najprije su razgledali krave i konje, a onda prošli vrtom oko pčelinjaka i kraj modernih silosa te se vratili po- novno u unutarnje odaje, gdje su podvorenim seljačkom zakuskom.

Uskoro je pao i mrak. Novinari i ostala publika iz dvorišta počela se razilaziti.

Nešto kasnije Visoki Gosti sa prat- njom takodjer su napustili dom predsjednika Mačka i srdačno is- praćeni vratili se u Zagreb. Cijelim putem do Zagreba bila je postro- jena seljačka zaštita.

Povratak u Zagreb uslijedio je u 6.20 sati već po mraku. Iz daljine su Visoke Goste pozdravljala svi- jetla glavnog grada Hrvata.

KNEZ NAMJESNIK ODZDRAVLJA NA POČAST BATALJUNA SELJAČKE ZA- ŠTITE SA VERANDE KUĆE Dra V. MAČEKA

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

PONOVO KOD BISKUPA

Sutradan, 10. prosinca Juan Diego je najprije otišao u Thaltelolco na svoju svagdašnju misu, a onda je odavde pošao biskupu. Opet su ga pustili čekati. Kad je biskup konačno ipak došao, Juan je sa suzama više mucao nego li razgovijetno govorio i ponavljao zahtjev Presvete Djevice. Bio je svjestan da je njegova poruka hitna pa je želio da uspije, ali se bojao da ne će imati uspjeha kao ni prošloga dana i da će naići na nepremostive zapreke. Biskup je bio sklon vjerovati u istinitost ukazanja i poruke pa je Indijanac stekao neko pouzdanje. Kad je biskup ispitivao Juana i čuo njegove odgovore, došla mu je misao, da bi bilo najbolje i najjednostavnije kada bi Presveta Djevica Marija dala svoj znak u dokaz da poruka dolazi od nje.

Medjugorje

Juan Diego je poskočio od radosti na tu misao. Pitao je monsinjora: »Da li vi hoćete znak? Kažite kakav znak želite i ja ću ga zatražiti od Gospođel!« Biskup je bio u neprilici. Odgovorio je, da on neće nalagati Presvetoj Djevici svoj izbor znaka. Ako ga ona hoće dati, neka ga ona sama izabere po svojoj volji, kakav god ona hoće. Monsinjur Zumarraga osjetio se presmionim kada je htio kazati Presvetoj Djevici što bi ona morala učiniti, da on upozna njezinu volju. Ako je to samo maštovita izmišljotina Juana Diega, znaka ne će biti. Ali to još samo po sebi ne bi razjasnilo tu stvar, jer bi Presveta Djevica mogla uskratiti znak i u slučaju da je ona uistinu izabrala Indijanca za svoju svrhu.

Zato biskup odluči da sam sebi pribavi znak. Naložio je dvojici službenika u svojoj kući španjolskim jezikom, od kojeg Indijanac ne razumije baš ni jedne riječi, da ga neopaženi izdaleka prate, ali da ga ne izgube s vida da vide da li on doista ima sastanak na Tepeyacu i što on ondje radi.

Juan Diego je radosno izašao iz biskupova dvora, jer je vidio da njegova zadaća zanima biskupa i zato on ima već nešto određeno javiti Presvetoj Djevici od biskupove strane. Brzo krene na put

ne znajući da ga prate dvojica biskupovih službenika. Oni su se morali žuriti da ga ne izgube s vida. Ali, kad su došli do podnožja brijega Tepeyaca, on je iznenada iščeznuo s njihova pogleda, a da nisu opazili gdje se on nalazi.

Medjugorje

Obojica su bili uvjereni da su ga gledali sve do toga mjesta. Kamo se on mogao tako naglo sakriti? Pohitali su da ga traže u neposrednoj blizini pa zatim po cijeloj daljnjoj okolini. Ali bez uspjeha! Cijelim su ga putem držali na oku i on nije mogao nekamo skrenuti, a da ga oni ne bi bili opazili. Bili su sigurni da je on negdje u njihovoj blizini, ali ga nisu mogli otkriti. Srditi su se vraćali u biskupov dvor. Kazali su monsinjoru da je njegov posjetilac nekakav glumac, prepredenac, a možda i vrač.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (5)

Osma (i posljednja) knjiga romana

- Uzmite, - govorila je - položaj žene. Prije je žena bila ropkinja. Koliko je samo bilo poniženja u gatanju djevojke: - hoću li se udati ili ne ću? U onom lobljenju mladoženje. Od provoda-džinica i od ogleda nismo daleko otišli. One zabave, večere, na koje su pozivali mladoženje - pa to je bio užas! Sada je to nepotrebno. Brak je, hvala boljševicima, postao tako jednostavan; formalnosti za sklapanje braka i za razvod tako su primitivne, da se djevojka ne boji okusiti brak. Porodičnih drama više nema. Nema života s neljubljenim mužem, nema zamršena moljkanja za razvod, koja ponizuju, pa su razumni dekreti narodnih komesara isušili more suzâ.

Poležajev je obraćao njenu pažnju na to, da su ti dekreti potpuno razorili obitelj. Govorio joj je, da se sada sasvim izgubila krasota nevinosti, krasota ljubavi i da je ostalo samo blato porokâ. Govorio joj je o tom, da se većina djevojaka prostituirala i da su mnoge zaražene ružnim bolestima.

- Ah, pustite to, molim vas! - tvrdokorno je tvrdila gospođica. - Da, to je nesreća, ali je prolazna. To su izazvale teške životne prilike, skupoća, nedostatan

obrok. No svršit će se rat s bijelim gardistima, uredit će se doprema i sve će krenuti drugačije. Ono, što ste vi vidjeli u braku: - svetost tajanstvena, krasotu nevinosti, - oprostite mi, to je glupo i apsurdno.

Uživala je u tome, što je život postao tako jednostavan.

- Sve puteno odmaknuto je u stranu. Prije, činilo se, bez bijele žemičke i šalice kave nije se moglo raditi. Meso se jelo svaki dan, a vegetarijancima su se ismjeivali. Sada su postali svi vegetarijanci. I, znate, mnogih je bolesti nestalo. Mi smo doista postali ravni onim trudbenicima, koji su se ranije trudili za nas. Gotovo svaki dan prolaziš petnaest, dvadeset vrsta tražeći brašno ili krumpir, a uzalud. Tovar drva nosiš na peti sprat, na ulici odgrčeš sni-

jeg. Pogledajte samo, kako sam ja postala jaka i zdrava.

Uzalud joj je Poležajev obraćao pažnju na one, koji umiru od prevelikih napora, na profesore, koji ne mogu da drže predavanja, jer stoje u složenim redovima, čekajući živež; uzalud je govorio, da je takav poredak u zemlji raširio opasno ljenčarenje: nitko ništa ne radi, a svi samo teže za obrokom, - ona je uporno odmahivala podvinutim, kratko podrezanim vlasima i govorila: - „To je samo privremeno, dok se ne staloži nov život“.

Druga, solidna dama, oduševljavala se time, što je kod boljševika uređena obuka. „Djecu sada ne muče dosadnom teorijom, nego je nauka postavljena praktički. Mališi su već upućeni u političke stranke i gesla i oni ne će propadati onako, kako su propadali naši sjedovlasi administratori. Njih nitko ne će moći prevariti, kako je narod varala carska vlada“.

I opet, tek što bi Poležajev počeo da govori o tome, da se u negrijanim, hladnim sobama, bez udžbenika i učila, bez olovaka i papira, djeca ne obučavaju, nego ljenčare; da vlada ne odgaja građane, nego lupeže, da

ružne psovke neprestano odjekuju u razredima i s najmanjom djecom, da djecu izjedaju ūši, da su sva krastava od nečistoće i da je bilo slučajeva trudnoće kod djevojčica od dvanaest godina, - njegova se protivnica nije slagala s njim, nego uporno tvrdila: - „To su osamljeni slušajevi. To je tek privremeno. Nema sapuna, nema drva. Ali pričekajte, doći će i sapun i drva, pa ćemo oprati i obući djecu i vi ćete vidjeti, što daje slobodna škola“.

Poležajev je vidio djecu na ulicama. Slabo odjevena i obučena, prolazila su blatnim petrogradskim ulicama, pjevala su revolucionarne pjesme i nosila velike crvene barjake. Lica su im bila blijeda i zelena, a nedjetinje misli ležale su im među obrvama. Na ulicama su ga lovila djeca, nudeći mu na prodaju škatulju šibica, pločicu čokolade, zlatan prstenčić. U sumraku ljetnoga dana, u sjenovitim alejama šetališta, zaustavljale ga malene djevojčice, mršave, blijede, tamnih kolobara oko očiju, gledale ga čeznutljivim, strašnim očima nedjetinjeg poroka i nudile sebe. Po načinu govora, po umiljatom pristupanju, po francuskim frazama, koje su im izmicale preko usana, Poležajev je vidio, da su to djevojčice iz dobrih, nekada bogatih obitelji.

Neki profesor oborio se pred Poležajevim na rusku inteligenciju, koja se sklonila u tuđinu, nazvao ih saboterima i rekao, da se ipak sada može raditi. On je uživao u živom interesu, ko-

jim su ga slušali njegovi slušači iz naroda, no odmah je vidio i to, da svoga najljepšega kolegi- ja ne može održati, nego mora da popularizira, jer je preko polovice njegovih slušača jedva umjelo pisati.

Poležajev se zamišljao u te pojave i strašna misao potkradala mu se u pamet. „To je zato, što se svi oni - i umiljata gospođica, i dama, i profesor - boje da kažu istinu. Oni laskaju i preuzdižu sovjetsko uređenje, bojeći se da ne izgube obroke, bojeći se da ne dospiju u črezvičajku, bojeći se premetačine i strijeljanja“. U Poležajevu gledaju oni časnika crvene vojske, svemoćna komunista, te mu se približuju i dodvoruju.

„O, Bože moj! - mislio je Poležajev, - kakva je to podlost! Na kakvu su pučinu podlosti i odvratnosti odrekli komunisti ruski narod!“

„A tko su oni?“

V.

Prvu ulogu u državi i glavnu u vojsci igrali su komunisti.

Mornari su bili komunisti, a među komuniste ubrajali su se Latiši i Kitajci; komunistima su bili svi članovi čeka („črezvičajne“ izvanredne komisije), crveni kadeti i sva nutarnja obrana, ili „vohra“. Komunisti su bili svagdje i svuda. Oni su bili najodaniji sluge sovjetske vladavine.

Ruska sovjetska federativna socijalistička republika uopće nije ni bila republika. Lenjin je

povratio Rusiju u najstarija vremena i uredio upravu državom po uzoru upravo bajoslovne primitivnosti. Na čelu - car „Dodon“ s pravom da kažnjava i pomiluje, s isključivim pravom svojeglavosti, da zapovijeda sve, što mu se prohtije. Pod njim su uslužne družine i četa pokornih krvnika i uhoda. Takav je bio državni ustroj R. S. F. S. R., kojemu su se divile i s kojom su računale velike inostrane države. U svrhu, da se takova uprava provede i stekne mogućnost kaznama i kaznenim ekspedicijama ugušivati ustanke i smirivati nezadovoljnike, Lenjin je trebao komuniste. No ti njegovi „komunisti“ - bili su samo izlika. Komunisti su bili naprosto razbojnici, prestupnici, bosjaci i lupeži. Poležajev se i sam upisao u komunističku stranku, pa je mogao da promatra svoje drugove i da ih dobro upozna.

Jedni su među njima bili ljudi zločinačke prošlosti. Većina ih je radi umorstva ili ubojstva odsjedila već u tamnicama, pa se njima život komunistâ činio prekrasnim. U normalnim vremenima, sjedili bi oni u tamnicama, u popravilištima, kažnjeničkim četama, živjeli bi u progonstvu ili na robiji. Za krađu, za otimačinu, za razbojstva i ubojstva. Oni su znali svoju krivnju, znali su, da ne mogu izbjeći kazni, pa su preuveličavali onu vlast, koja ne samo da im je oprašala grijehe, nego ih je isticala kao neke zasluge.

DIVNOJ DAKLE

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

DJELOVANJE DUHA SVETOGA

Iv 16,4b-15

"S početka vam ne rekoh ovo jer bijah s vama.

⁵A sada odlazim k onome koji me posla i nitko me od vas ne pita: 'Kamo ideš?'

⁶Naprotiv, žalošću se ispunilo vaše srce što vam ovo kazah.

⁷No kažem vam istinu: bolje je za vas da ja odem: jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama; ako pak odem, poslat ću ga k vama.

⁸A kad on dođe, pokazat će svijetu što je grijeh, što li pravednost, a što osuda: ⁹grijeh je što ne vjeruju u mene;

¹⁰opravednost - što odlazim k Ocu i više me ne vidite; ¹¹a osuda što je knez ovoga svijeta osuđen.

¹²Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi.

¹³No kada dođe on - Duh Istine - upućivat će vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i navješćivat će vam ono što dolazi.

¹⁴On će mene proslavljati jer će od mojega uzimati i navješćivati vama.

¹⁵Sve što ima Otac, moje je. Zbog toga vam rekoh: od mojega uzima i - navješćivat će vama."

OZDRAVLJENJE SLIJEPOGA OD ROĐENJA

Iv 9,35-41

³⁵Dočuo Isus da su onoga (slijepca od rođenja kojega je Isus izliječio) izbacili pa ga nađe i reče mu: "Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?"

³⁶On odgovori: "A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?"

³⁷Reče mu Isus: "Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!"

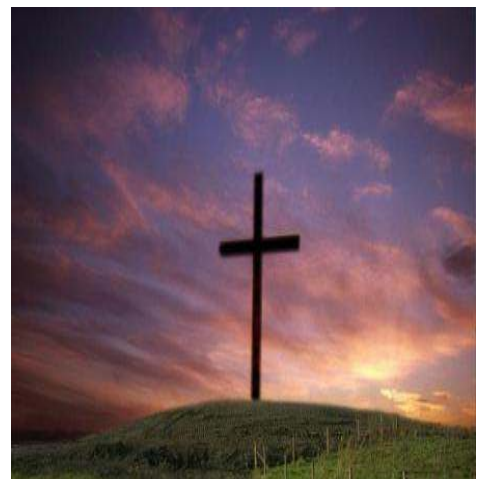
³⁸A on reče: "Vjerujem, Gospodine!" I baci se ničice preda nj.

³⁹Tada Isus reče: "Radi suda dođoh na ovaj svijet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da oslijepi!"

⁴⁰Čuli to neki od farizeja koji su bili s njime pa ga upitaju: "Zar smo i mi slijepi?"

⁴¹Isus im odgovori:

**"Da ste slijepi,
ne biste imali grijeha.
No vi govorite: 'Vidimo'
pa grijeh vaš ostaje."**

*Divnoj dakle tajni ovoj
klanjajmo se smjerno mi,
stari zakon žrtvi novoj
nek' se sada ukloni,
vjera duši čovjekovoj
nek' spoznanje dopuni.*

*Bogu Ocu, Bogu Sinu
hvala s pjesmom radosnom,
slavimo im veličinu,
častimo ih dušom svom,
Duhu Svetom nek' se vinu
glasi s dikom jednakom. Amen.*

USTAŠE VRAĆAJU SVE ŠTO SU OPLJAČKALI U PRIVATIZACIJI

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Poslužite se g. Antica. „Bronhi“, lakše se diše.

B: Hvala. Baš mi godi.

A: Športski ste odjeveni. Kamo?

B: Zagreb. Pisarovina. Čakovec.

A: Što? Biciklističke trke? U jednom danu tri etape?

B: Ma ne! Budi pametan Kameni. Nije vrijeme za biciklističke trke. Sada treba vratiti nečasno uzeto. Mladen Bajić sve nas je pozvao. Odazvat će se i ustaše. Vratit će sve što su umprivatizaciji hrvatskog gospodarstva opljačkali.

A: Čekajte. Oprostite g. Ustrajnić. Pa, ustaše su nestale 1945. godine. Od Triglava, pardon, od Bleiburga, do Vardara, pardon, do Gevgelije. Jugoslavijo, Jugoslavijo. Nije li ih drug Tito potamano?

B: Nikada! Nitko ne može uništiti ustaše. Uvijek na braniku domovine. I u privatizaciji!

A: Ali godine. Prošlo je 50 godina. Preživjeli s Križnog puta pomrli su.

B: Dosta Kameni! Znam što govorim. Ustaše su pljačkali u pretvorbi i privatizaciji. Priznajemo. Sad žele sve opljačkano pošteno vratiti hrvatskom narodu!

A: Ne ljutite se. Mislio sam samo ... Znete partizanska promičba.

B: Vraćamo. Danas su na redu: „Franck“, „Jamnica“, „Agromedi-murje“. Idemo. Čeka nas Damir Polančec, a u Čakovcu će nam se pridružiti i premijer dr. sc. Ivo Sanader.

A: Opet oprostite, ali zaista moram pitati. Jeste li sigurni da su oni što su jambil „Franck“, „Jamnicu“ i „Agromedi-murje“ upravo Vaši članovi?

B: Nego što Artuković je stari naš član. Ne smije nas blatiti. Neka

Orden Nikole Tesle

vratiti „Franck“! Jure pogledaj pogledaj u Popisnik. Je li g. Artuković naš član?

Jure: Da. Andrija Artuković je naš član.

A: Ali ovo je Milan Artuković. Direktor „Francka“ u doba druga Tita. „Nakon 28 godina provedenih na čelu Francka, Milan Artuković je prije mjesec dana postao većinskim vlasnikom najvećeg hrvatskog proizvođača kave, čajeva i snack proizvoda.“

B: Uh, uh! Provjeri Jure je li g. Todorić naš član?

Jure: Ante Todorić, podupiratelj Ustaškog pokreta.

A: Ha, ha. „Godine 1971. Ante Todorić optužen je za pljačku šest milijuna njemačkih maraka koje je dao Matici hrvatskoj za kupovinu oružja. Zbog toga je u zatvoru u Staroj Gradiški proboravio četiri i pol godine.“

B: Tako je Kameni! Nikakvi novci nisu došli u ustašku blagajnu. Sve je ostavljeno za „Jamnicu“, za „Konzum“, za „Ledo“, za „Agropreradu“, za „Lovno gospodarstvo Moslavina“, za ...

A: Tako je g. Antica!

B: Sad će isplati da ni gđa Zgrabic nije naš član. Ne ćemo izgleda ni u Šakovec. Jure!

Jure: Dragica Zgrabic nije više naš član. Otišla je u SDP i preuzela „Agromedi-murje“. Sada se zove Dragica Zgrebec.

B: Takve smo ti mi ustaše sreće. Čim se primimo i za usran štap već se u blizini nađe neki partizan i otme nam ga. Ništa od novog odijela. Što će mi kad mi je izmakao Orden Nikole Tesle „za zasluge u promicanju i obrani hrvatske državotvorne ideje, hrvatske kulture, znanosti i gospodarstva“.

A: Ići mi je. Ionako ... Možda ćete drugi put biti bolje sreće. Žao mi je.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Torta od jabuka

Sastojine za kolač:

4 kisele jabuke, šećer,
6 jaja,
1/2 praška za pecivo,
10 dg oraha i
3 žlice oštrog brašna.

Priprema:

U okruglu posudu (emajliranu) staviti šećera na debljinu prsta, tako da pokrije cijelo dno. Oguljene jabuke prerezane na pola (očišćene od sjemenki) poslagati u posudu. Izmiješati 2 žlice mljevenih oraha i 2 žlice šećera, te popuniti udubljenja u jabukama. Staviti u pećnicu zagrijanu na 200°C da se šećer otopi i jabuke ispeku. Izvaditi iz pećnice kad se šećer otopi. Ne smije požutjeti!

Izrada biskvita:

Od 6 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, dodati 6 žlica šećera, 6 žumanjaka, 1/2 praška za pecivo, te dalje mikserom izmiješati. Žlicom umiješati 3 žlice oštrog brašna i 10 dg mljevenih oraha.

Kada se je šećer otopio, treba izvaditi posudu iz pećnice, na to naliti smjesu za biskvit, te peći još 35 minuta.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Završna obrada:

Kada je biskvit pečen, potrebno je nožem proći oko biskvita (uz rub posude). Pokriti zdjelu tanjurom, te sve skupa okrenuti, tako da je tanjur dolje, a posuda gore. Posudu malo odignuti da se jabuke odlijepe od dna i vratiti posudu nazad, te ostaviti da se ohladi. Kad je kolač skroz ohlađen, skinuti posudu.

Na tortu se može staviti i šlag, ali nije neophodno.

MESIČEVO USTAŠOVANJE (2)

Ne možemo se jednostavno pomiriti s činjenicom koju antifašisti i razni komunisti stalno koriste i govore u svrhu svoje propagande, a nitko ih se ne usudi javno demantirati. Mi ne osporavamo da je NDH imala i svoje lošije strane, no neki se stalno vrte kao pokvarena ploča oko „prodaje“ dijela Hrvatske Talijanima. Ako se već javljaju razni povjesničari i povijesni analitičari zašto nitko od njih nikada nije rekao pravu istinu? Pitate se možda koju istinu, pa mi ćemo vam vrlo rado to i objasniti.

Naime, krajem Prvog svjetskog rata Istra je pripala Rapskim ugovorima Talijanima, prema tome Ante Pavelić ju nije mogao nikako prodati, jer je ona Talijanima već pripadala. Teritorij Dalmacije koji je pripao Talijanima Rimskim ugovorima 1941. ne spada pod prodaju, jer Ante Pavelić nije dobio ni lipe od toga. To je bila talijanska ucjena, koju je tada Pavelić morao prihvatiti. No, 1943. kada je Italija kapitulirala, vraćena je Dalmacija u granice NDH. Stoga, da kojim slučajem i danas postoji NDH Blanka Vlašić bi i dalje osvajala medalje za Hrvate, a ne za Talijane.

Najveća laž i glupost koju smo mogli čuti u toj emisiji je teza jednog od gostiju da je kršćanstvo komunizam. Veću i besmisleniju tvrdnju nismo do sada čuli, a smatramo kako i nije potrebno da o istoj pišemo i da dajemo dokaze kojima to opovrgavamo.

Rekli ste da su u Hrvatskoj rušeni mnogi spomenici partizanima, te da za nijedan srušeni spomenik nitko nije odgovarao. Također ste dodali da nitko nije odgovarao za nijedan podignuti spomenik ustaškim velikanima. Mi se pitamo zašto nitko nije do dana današnjeg odgovarao za zločine koje su počinili NOP i Partizani nad hrvatskim stanovništvom? Zašto se šuti o zločinima i zašto se kriju imena zločinaca, te mjesta masovnih grobnica koje kriju stotine tisuća mrtvih za vrijeme 1945. te u godinama koje su došle nakon toga? Stalno se pozivate na pravdu, HHO se poziva na ljudska prava, zar nemaju ljudi pravo na dostojanstven sprovod kao gospodin Šakić? Zar žrtve komunističko-partizanske politike nemaju pravo biti dostojno pokopane i zar njihovi naraštaji koji su došli nemaju pravo znati tko su ubojice njihovih predaka? Moramo vam reći da svaki čovjek ima pravo biti ispraćen na dostojan način, te da i vi morate tolerirati naše mise za Poglavnik kao što i mi toleriramo vaše ispade koji u zadnje vrijeme prelaze sve granice.

Želimo vam reći i naglasiti da u Hrvatskoj ne postoji nikakva fašistička organizacija, jer fašizam je u Italiji, no moramo vas razveseliti ili razočarati, kako god to neki shvatili, da u Hrvatskoj postoji organizirana domoljubna mladež, koja broji daleko više članova nego li ih imaju mladi antifašisti. Želimo vam reći da mi imamo jako dobro znanje povijesti, te da znamo i mislimo svojim glavama, a da ne prihvaćamo komunističku propagandu i vaše laži kao jedinu ispravnu stvar. Također morate znati da se nećemo pomiriti s tim vašim lažima i da ćemo se boriti protiv toga svim sredstvima. Hvala Bogu ima nas

dovoljno hrabrih i ponosnih i dajemo vam obećanje da nećemo dopustiti da blatite naše pretke i uspoređujete ih s zločincima, jer oni to nisu bili.

Danas je u Hrvatskoj loše biti ponosan na to što smo Hrvati, loše je štovati povijest i mnogi se trude da se sramimo iste. Danas se moramo boriti u slobodnoj Hrvatskoj da hrvatski pjevač domoljubnih pjesama pjeva u domovini za koju se borio. Očito da je lakše biti stranac, jer danas stranci imaju skoro, pa i veća prava od nas "običnih" ljudi, branitelja, od samih nas Hrvata.

Sjetimo se starih predaka koji su ratovali za našu Domovinu, čija se krv lila za obranu domovine. Sjetite se onih koji su mučenički ubijeni po Bleiburgu, Jazovki, Ovčari i mnogim drugim mjestima. Sjetite ih se i ne zaboravite, jer njihova je nevinna krv potekla za ovu zemlju, a mnogi ništa nisu bili krivi. Krivi su jedino bili zato što su Hrvati.

Morate se sjetiti onih koji nisu dali tuđinu svoj grad, selo, svoju zemlju u ruke već su bili spremni dati ili su dali svoj život za Nju. Mi smo spremni također opet dati život za nju, ako će ponovno trebati ići u boj. Borit ćemo se pod svetim barjakom hrvatskim. Pa iako nemamo oružja, imamo snagu svoje ljubavi, snagu svog dostojanstva i snagu svoje spremnosti da umremo, jer Hrvatska je ono što ne damo. Mi se zato ne bojimo!

Za dom spremni!

Bog i Hrvati!

Danijel Maric i Doris Zubovic
hrvatskidomoljubi@hotmail.com

SVAKODNEVNI „ISPITI“

Hvala za sve primjerke Glasnika. Na pravom ste putu. Neka vas Svemogući prati u svakodnevnim "ispitima". Pozdrav iz Oakville (Toronto).

Vinko Šarić
vinko.saric@mohawkcollege.ca

VELEIZDAJNIČKA KAMARILA NA PANTOVČAKU I U BANSKIM DVORIMA

Štovani gospodine Dragun!

Htio sam Vam se samo zahvaliti zbog Glasnika i istine koju pronosite njime. Ne će niti ova veleizdajnička kamarila na Pantovčaku i u Banskim dvorima dovijeka! Mislili su to i komunisti, pa smo im srušili Jugoslaviju, a veleizdajnici nisu ništa nova u dugoj i mukotrpnjoj hrvatskoj povijesti. Sjećat ćemo se Smesića, Drive, Zmijolikih Zokija, Pusički, Goldsteina, Budaya i ostalih kreatura, kao što se s gađenjem sjećamo Trumbića, Broza, Bakarića i ostalih mrzitelja Hrvatske. Kada budem bio raspoložen, poslat ću Vam nekoliko priloga... Umoran sam od ove udbaške vladavine Hrvatskom.

Sa štovanjem

Zoran Ivan Biuk
biuk63@hotmail.com

Obavijest

MATICA HRVATSKA
i
HRVATSKA BAŠĆINA ZAGREB

imaju čast pozvati Vas na predstavljanje knjige

MARKA BUBALA

TORDINCI

ŽUPA MUČENIKA

O knjizi će govoriti:

Šimun Penava
Marko Bubalo
Eva Kirchmayer Bilić

U umjetničkom dijelu programa nastupaju:

Martina Gojčeta Silić, mezzosopran
Rene Medvešek, dramski umjetnik
Eva Kirchmayer Bilić, glasovir
Antun Božić, tamburica

Ponedjeljak, 3. studenoga 2008. u 18 sati.
Palača Matice hrvatske, Strossmayerov trg 4., Zagreb

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković